

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:48 • 12 Temmuz '97 • 80 000 TL.(KDV dah)

**Saldırı hükümetinin
saldırı programını
püskürtmek için ileri!**

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak	3
Düzen Cephesi.....	4-7
Sınıf ve Kitle Hareketi.....	8-9
Sınıf Hareketi	10-11
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	12
Sınıf ve Kitle Hareketi.....	13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Anti-emperyalizm/bağımsızlık sorunu-4	14-17
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	18-19
Uluslararası Politika.....	20-23
Kültür / Sanat.....	24-25
Toplumsal Yaşam	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:48 • 12 Temmuz 1997

Fiyatı:80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Kızıl Bayrak'tan

Kızıl Bayrak'ı okuyalım, okutalım!

Merhaba,
Yoğun ve yorucu bir gazete çalışmasından sonra en güzel şey kuşkusuz, doyurucu bir gazete ile okurumuza ulaşmak oluyor. Mümkün olan en erken saatte matbaaya yetiştirilen aydınlar çıkışlarının ardından, mis gibi baskı kokan gazeteler önce bizim ellimize geçiyor. Koşa koşa Yaysat'a yetiştiriliyor. Sonra da gergin bir bekleyiş başlıyor. Gazete toplatılacak mı, yoksa bir kez daha toplatma polisini atlatıp bayilere ve oradan da okurlarımıza ulaşacak mı? Çoğunlukla büromuza telefon eden okurlar bu konuda aydınlatıcı oluyor. "Aldık!" sözünü duyduğumuzda seviniyor, "Bayide bulamadık, yoksa gazetenin çıkışı gecikti mi?" sorusu ise hırslarımızı biliyor.

Bu sırada yoldaşlarımız protokol ve kitapçı dağıtımına çıkmış oluyorlar. Aboneler için ise gazeteler zarflanıyor, sonra da yüklenip postaneye taşıyor.

Gazetenin yetiştirilmesi gereken o kadar çok yer var ki. Herşeyden önce gazeteyi mümkün olan en kısa sürede, direnişteki işçi ve emekçilere, fabrikalara ulaştırmak gerekiyor. Mücadelelerin bizzat içerisinde ve yanında yer aldığımız işçi kardeşlerimizin sorunlarına yayınlarımızla ışık tutmak temel hedefimiz oluyor.

Fakat bu hiç de öyle kolay bir iş değil. İşçi ve emekçilerin devrimci-sosyalist basınla buluşmasını istemeyen devlet binbir engellemelerle ve pervasız bir

terörle yolumuzu gözlüyor. Bu durumda, fabrika kapısının önünden geçerek devriye gezen polis otosunu gözetmek, resmi ve sivil faşistleri atlatmak gerekiyor.

Başarılı bir militan gazete dağıtımından dönen yoldaşlarımızın coşkusu yüzlerinden okunuyor. Görevini yapmış, dahası işçilerle kaynaşmış olmanın coşkusudur bu.

Akşam saatleri yaklaşıncı, sırada işçi ve emekçi semtleri oluyor. Gazeteler poşetlere doldurulup yola çıkılıyor. Burada da her an gözaltına alınma riskine hazırlıklı olmak gerekiyor. Ama artık hem biz düşmanımızı, hem de düşman bizi tanıyor. Ne baskılar, ne gözaltı ve işkenceler çatkapı gazete satışımızı engelleyemiyor. Okurlarımız bizi sevinçle karşılıyor. Kapısını ilk defa çaldığımız insanlar ise, kim olduğumuzu, gazetemizde neler yazdığını merak ediyor. "Devrimciyiz" diye yanıtıyor, emek sömürsünden, işçi ve emekçilerin sorunlarından, sermayenin saldırılarından ve tüm bunlara karşı birleşmek ve mücadele etmek gerektiğinden bahsediyoruz. Kimileri, gazetemizi alırken, kimileri de "biz de isterdik, ama işçi sınıfından bir şey çıkmaz!" deyip, "haydi güle güle!" diye yolcu ediyor bizi.

Oysa biz, "işçi sınıfından bir şey çıkmaz!" diyenleri çok gördük. Kendi sınıfına güvensiz olan bu insanlar ısrarımızla karşılaştığında, kendileri gibi düşünenlerin hiç de sandıkları kadar az olmadığını anladıklarında, vurdumduymaz

tutumlarını pekala değiştirebiliyorlar.

Dizlerimize kadar çamura batmış, yorgun argın yokuşu tırmanmış, konduya ulaşmışız. Ama şimdi kapı yüzümüze kapanmış. Olsun, yılmamalıyız! Haftaya daha hazırlıklı gelmeliyiz. Belki kapı önünde ikna edemeyebiliriz. Oysa, yarın öbürün mutlaka fabrikada, direnişte yeniden karşılaşacağımızı da biliyoruz.

Yokuştan inerken bir grup genç işçiyle karşılaşıyoruz. Onlara da gazetemizi uzatıyoruz. "Kızıl Bayrak mı?" deyip alıyorlar. "Biz de sizinle gelebilir miyiz?" diye soruyorlar.

İşte bu soru, tüm emeklerimize geliyor. Zira gazetemizin gerçek hedefine ulaşması, ancak işçi sınıfının onu kendi gazetesi olarak sahiplenmesiyle mümkün hale geliyor. Ancak, işçi ve emekçiler sesi soluğu durumunda olan Kızıl Bayrak'larını alıp okumakla kalmayıp, çevrelerine, işçi arkadaşlarına sattıklarında bu araç mücadeledeki gerçek yerini buluyor. Ancak, Kızıl Bayrak okuru olan her işçi gazeteyi fabrikasına taşıdığına, yazıları mesai arkadaşlarına okutup, onlarla mücadelenin sorunları üzerine tartıştığına, onları gazeteyi almak için teşvik ettiğinde Kızıl Bayrak sınıf davasının gerçek temsilcisi olarak işlev görebiliyor.

Öyleyse, kavgamızın sesi, davamızın temsilcisi, devrimin ve sosyalizmin Kızıl Bayrak'ını okuyalım, okutalım!

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :	
Soyadı :	
Adresi :	
Tel :	

6 Aylık	Yurt içi	2 000 000 TL.	1 Yıllık	Yurt içi	4 000 000 TL.
	Yurt Dışı	130 DM.		Yurt Dışı	260 DM.

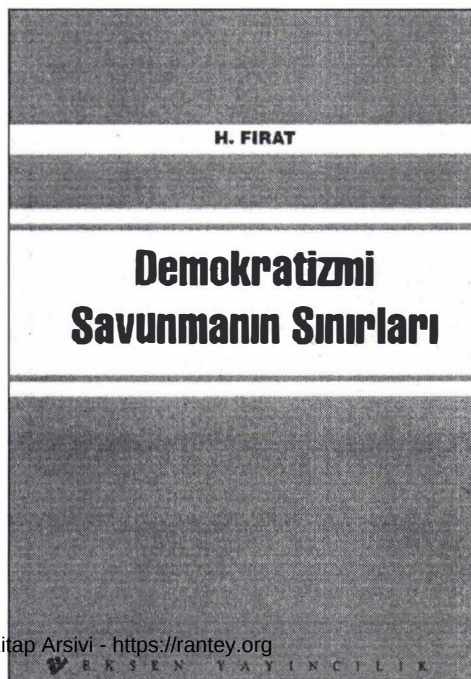
Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Abone Formu
Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Saldırı hükümetinin saldırı programını püskürtmek için ileri!

Şeriat geliyor, darbe yaklaşıyor derken yeni bir saldırı hükümeti işbaşına getirildi. Geçtiğimiz günlerde ortaya konan hükümet programı, insan hakları ve demokrasi üzerine içi boş birkaç cilalı laf bir yana bırakılırsa, işçi ve emekçilere en ufak bir vaat dahi sunmuyor.

Açıktır ki sermaye ANASOL-D hükümeti ile, sömürü düzenini yeniden yapılandırmak, zulüm devletini tahkim etmek istemektedir. Yürürlüğe konulan ise bir kez daha azgın İMF politikalarından başka birşey değildir. Ekonomi alanında alınacak önlemlerin başında özelleştirmelerin hızlandırılması gelmektedir. Yani işsizlik çığ gibi büyüyecek, ücretler daha da düşecek, örgütsüzleştirme saldırıları yoğunlaşacaktır. Kısacası işçi ve emekçilere onulmaz bir yıkım ve sefalet dayatılacaktır.

Mimarlığını MGK ve TUSİAD'ın yaptığı hükümet, tekelci burjuvazinin ihtiyaçlarını karşılamak üzere işbaşına getirildi. Sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak ise bugün herşeyden önce düzenin içerisinde debelendiği krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkmak anlamına gelmektedir. Bu ise ancak, azgın bir terör eşliğinde mümkün olacaktır. Yürürlüğe konan saldırı programı bunu açık bir tarzda ortaya koymaktadır. Her işçi direnişinde, her emekçi eyleminde, toplumsal muhalefetin en ufak bir hareketliliğinde pervasız bir terör kusan polis sayısının artırılması, ordu ve jandarmanın teçhizlandırılması vb. gibi önlemler hep bunun içindir.

Emperyalizmle bir kölelik antlaşması niteliğindeki program, kardeş Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaşın daha da boyutlandırılmasını, savaşın ekonomik yükünün ise işçi ve emekçi sınıflara ödettirilmesini öngörmektedir. Güney Kürdistan gibi sınırötesi işgallerin sürekliliğini vaat eden, Ortadoğu halklarına saldırgan bir düşmanlık temelinde ABD'ye jandarmalık güvencesi veren, siyonist İsrail ile işbirliğini daha da geliştireceğini ilan eden ve generaller önünde hazırola geçen bir saldırı hükümetidir sözkonusu olan. Hükümette yer alan Ecevit, hem bu azgın ve kirli düzen politikalarının en has temsilcisi ve hem de "sol" örtüsü durumundadır.

Susurluk'tan sonra toplumsal muhalefeti ancak darbe ve şeriat sopasıyla dizginleyebilen sermaye düzeni "milli uzlaşma", "demokrat" ve "özgürlükçü" bir görüntüye

herzamankinden çok ihtiyaç duymaktadır. Yeni hükümetin temel amacını "devleti bunalımdan kurtarmak" ve "güven tazelemek" olarak tanımlaması da bundandır.

Açıktır ki sermaye devleti, ANASOL-D hükümeti ile yalnızca temel saldırı politikalarına uygulama gücü kazandırmak değil, aynı zamanda imaj da tazelemek istemektedir. Oysa, geçtiğimiz günlerde patlak veren casusluk skandalı bunun hiç de sanıldığı kadar kolay olmadığını çarpıcı bir tarzda ortaya koymaktadır.

İşçi ve emekçilerin alıntıları ve kanı üzerinde yükselen sermaye düzeni öylesine çürümüş ve kokuşmuştur ki, her tarafından dökülmektedir. Susurluk'un devamı niteliğindeki casusluk skandalı, çeteleşen devlet içerisinde devletleşen çeteler arasında süren kıyasıya rekabeti tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Dört bir yana irin ve pislik saçılırken, devlet de çamura bulanmaktan kurtulamamaktadır.

Öyle ki, bugün bizzat devlet yetkilileri balığın baştan koktuğunu itiraf etmek, ordu, polis, MİT ve parlamento gibi temel kurumların mafyanın ve çetelerin odağı olduğunu açıklamak durumunda kalmaktadır. Emniyet İstihbarat Dairesi Başkan Yardımcısı Hanefi Avcı Gazi katliamının bir devlet provokasyonu olduğunu söylemekte, dünün içişleri bakanı Meral Akşener ordu içerisindeki "Batı Harekat Grubu"nun darbe hazırlığında olan illegal bir örgütlenme olduğunu ima etmekte, medya tekeli patronu Nazlı Ilıcak gizli belgelerin ABD'ye sızdırılmasının gayet doğal olduğunu iddia etmektedir. Kısacası devlet en iğrenç suçlarını bizzat itiraf etmektedir.

Devletin bizzat kendi kurumları ve temsilcileri tarafından tartışmalı kılındığı koşullarda, sermaye hala kanlı iktidarını sürdürebiliyorsa, dahası azgın sömürü programlarını hayata geçirebiliyorsa bu herşeyden önce işçi ve emekçi sınıflardan etkin bir mücadele yükseltilemediği içindir. Oysa birleşik ve militan bir mücadele sermayenin pervasız saldırıları püskürtülebilir, oklarını sermaye iktidarına çeviren, yüzünü devrime dönen güçlü bir sınıf hareketi bu köhnemiş düzeni sermayenin başına yıkabilir!

Gün, sermayenin azgın sömürü ve terör politikaları karşısında suskun beklemenin günü değil, karşı saldırıyı örgütlemenin, devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmenin günüdür!

Kriz hükümetinin saldırı programı

Generallerin dolaysız müdahaleleriyle kurulan ve TUSİAD-MGK işbirliği ile işbaşına getirilen yeni hükümet programını açıklamış bulunuyor. Refahiyol hükümetinin devrilmesinin, 55. hükümetin sanıldığı gibi bir seçim hükümeti değil, aksine tekelci burjuvazinin temel politikalarını hayata geçirecek bir saldırı hükümeti olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Tek başına REFAHYOL hükümetinin devrilmesi, ANASOL-D hükümetinin ise kurulmasının baş gerekçesi haline getirilen 8 yıllık kesintisiz eğitim sorununun muğlak tek bir cümle ile geçirilmesi bile programın gerçek karakteri konusunda yeterli ipuçlarını veriyor.

İçte azgın bir terör eşliğinde İMF programlarının etkin tarzda hayata geçirilmesini, kirli savaşın daha da boyutlandırılmasını önüne koyan program, dışta da emperyalizme ve NATO'ya tam saadakat çizgisini izliyor. Kısacası, ne işçi ve emekçilere, ne de Kürt halkına dönük yüzüyle esasa ilişkin bir yenilik içermiyor.

Aksine, programda ortaya konan tüm temel hedefler, gelmiş geçmiş tüm düzen partilerinin, tüm hükümetlerin izlediği saldırı politikalarıyla örtüşüyor.

Özelleştirmenin daha da hızlandırılması, son kalan sosyal güvenlik hakların tırpanlanması, Ortadoğu'da ABD jandarmalığı konumunu pekiştiren İsrail-Türkiye işbirliğinin sıkılaştırılması, Kürt halkına dönük kirli savaşın ve asimilasyonun tırnandırılması, devletin ve ordunun bir özel savaş aygıtı olarak tahkim edilmesi ile İMF'ye ve emperyalist finans kuruluşlarına kölece bağlılık saldırı programının köşetaşlarını oluşturuyor.

Program bu haliyle tekelci sermayenin ve generallerin programıdır. Hükümet ise yalnızca bir uygulayıcı konumundadır. Geçmiş hükümetlerden belki de tek farkı, bizzat MGK-TUSİAD eliyle kurulmuş, dolaysız olarak onun tarafından görevlendirilmiş olmasıdır. Bu özellik programa, tekelci sermayeye sınırsız bir uşaklık ve generallere sonsuz bir itaat olarak yansıyor.

ANASOL-D hükümetinin bir diğer önemli yönü Ecevit faktörüdür. Ecevit düzenin parlamentodaki yalnızca en güvenilir temsilcisi değil, aynı zamanda

MHP'yi aratacak denli ırkçı-şoven bir sözcüsü de durumundadır. Emek ve Kürt düşmanı yüzünü sol bir kisveyle örtmeye çalışan Ecevit'in hükümette yer alması anlamını tam da burada bulmaktadır. Tekelci sermaye Ecevit aracılığıyla, azgın saldırı programına özgürlükçü ve demokrat bir imaj kazandırmak peşindedir.

Oysa, daha programın giriş bölümünde "devletin güvenilirliğini yeniden tesis etmek" hedefinde olduğunu açıklayan yeni hükümetin toplumsal ve siyasal istikrarı sağlamasının hiç bir koşulu yoktur. Aksine, 55. hükümetin öncelleri olduğu gibi bir çözüm hükümeti değil, bir kriz hükümeti olacağı açıktır. Saldırı hükümetinin mimarı olan tekelci burjuvazi ve MGK'nın bunun farkında olduğunu bizzat programın kendisi ortaya koymaktadır.

Öyle ki, programda 170 bin kişilik polis ordusunun "yetersizliği"nden söz edilmekte, emniyet teşkilatının hem sayısal hem de nitel olarak teşhizlandırılması temel bir hedef olarak konulmaktadır. Silahlı kuvvetlerin harcamalarından hiç bir kesintiye gidilmeyeceği, ordunun en ileri teknolojiyle donatılacağı, "terörle" etkin bir mücadele için gerekli yasal düzenlemelerin yapılacağı gibi vurgularla ise önümüzdeki dönemde toplumsal muhalefetin azgın bir devlet terörüyle bastırılacağına açık mesajları verilmektedir.

"Devletin güvenilirliğini yeniden tesis etmek" diğer bir deyimle devleti tekelci sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırmak temel hedefini önüne koyan programın açıklandığı günlerde patlak veren casusluk skandalı aynı şekilde yeni hükümetin bir kez daha "kriz" yönetmek zorunda olduğunu ortaya koymaktadır.

Komünistler önümüzdeki dönemde görevlerine bu "kriz" gerçeğinden bakmalıdır. Zira, ancak etkin bir devrimci müdahaleyle işçi ve emekçilere yıkım ve sefaletten başka bir şey getirmeyen kriz tersine çevrilebilecek ve devrimci bir krize dönüştürebilecektir. Sınıfın militan birliğini ve devrimci mücadelesini örgütleyecek ve ona önderlik edecek olan ise bizzat komünist işçi partisinin kendisi olacaktır!

Yeni saldırı programı yürürlükte... Mücadele bayrağını yükseltelim!

Yeni hükümete yüklenen

görev, kimi çevreler

tarafından iddia edildiği gibi

ülkeyi erken seçime taşımakla

sınırlı değildir. Aksine esas

hedeflenen sömürü ve zulüm

düzeninin yeniden

yapılandırılmasına ilişkin bazı

temel adımların atılması, işçi

ve emekçi kesimleri hızla

yıkıma götürecek olan saldırı

programlarına uygulama gücü

kazandırılmasıdır. "Devletin

güvenilirliğinin yeniden

tesisi" için ise tüm bunları

azgın bir ideolojik ve fiziki

terör kuşatması

tamamlamaktadır.

MGK'nın aylar boyu süren operasyonları sonucu düşürülen Refahol'un ardından, tekeli sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda kurulan ANASOL-D hükümeti programını açıklamış bulunuyor.

MGK-TÜSIAD eliyle kurulan 55. hükümetin temel amacı, programın daha giriş bölümünde şöyle ifade ediliyor: "Rejim ve devleti bunalımdan kurtarmak", "devletin güvenilirliğini yeniden tesis etmek", "laik-demokratik cumhuriyeti güçlendirmek".

Verilen bu dolaysız mesajlar, yeni hükümetin kendisini işbaşına getiren generallerin ve tekeli sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda, sistemi yeniden yapılandırılmak hedefinde olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Programda üstü kapalı ifade edildiği gibi, Susurluk'la birlikte imajı iyice sarsılan, kitlelerin gözünde tartışmalı hale gelen "devletin yaptığı her işe vatandaşın güven duyması" sağlanmalıdır. Zira ancak bu koşullarda, tekeli sermayenin ve onun gerçek yönetici gücü olan MGK-ordunun izleyeceği saldırı çizgisi istenen uygulama gücünü kazanabilir.

Özelleştirme saldırısına tam gaz

Açıklanan program, baştan sona büyük sermayenin dayatmaları doğrultusunda oluşturulan bir saldırı programıdır. Öylesine ki, kitlelere dönük gözboyayıcı vaatlere bile son derece sınırlı bir yer verilmiştir.

Ekonomi alanındaki tedbirler programda esasında tek bir cümle ile özetlenmiştir: "ekonomi açısından hayati öneme sahip özelleştirme sürecinin hızlandırılabilmesi için gerekli tedbirler". Bu aynı zamanda yeni hükümetin, özellikle özelleştirme

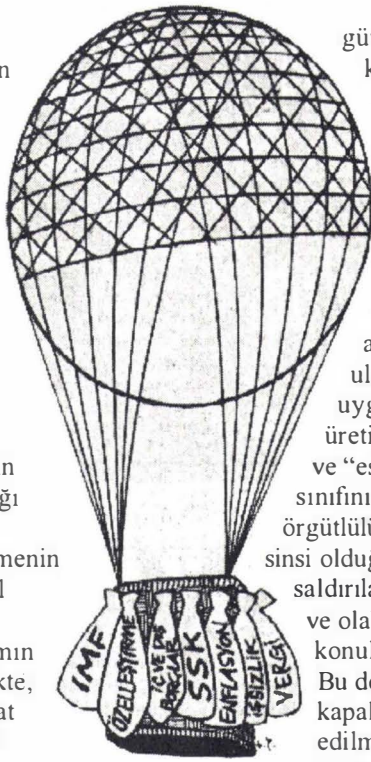

alanında daha kesin sonuçlar isteyen IMF'nin direktiflerine harfiyen uyacağının da bir ilk ifadesidir. Programda, önümüzdeki dönemde özelleştirilecek kurumların başında telekom ve kamu bankalarının geldiğinin altı çizilmekte, dahası enerji, iletişim vb. gibi kamu hizmetlerinin özelleştirilmesinin önündeki yasal engellerin hızla ortadan kaldırılacağı uygun bir dille ifade edilmektedir. Özelleştirmenin hızlandırılmasına paralel olarak kamu açıklarının giderilmesi için izdihdamın düşürülmesi öngörülmekte, diğer bir ifade ile tensikat saldırısına hız verileceği açıklanmaktadır.

Programda bir yandan gelir dağılımının son derece bozuk ve dengesiz olduğu itiraf edilirken, öte yanda toplumun yüksek gelirli kesimlerinden alınan vergilerde indirimle gidileceği söylenmektedir. Çalışan sınıflardan alınan ve tıpkı nemaların gaspedilmesinde yaşandığı gibi sermaye ve devlet tarafından iç edilen "gönüllü" tasarrufların "teşvik" edileceği öne sürülürken, "elde edilemeyen gelirden vergi alınması sonucunu doğuran hayat standardı esasını ve peşin vergiyi tümüyle kaldırmayı amaçlayan bir vergi reformu temel hedefimizdir".

Denmektedir. Dahası özel girişimcilere her türlü kolaylığın sağlanacağı, diğer bir anlatımla teşvik, kredi, yolsuzluk musluklarının sermayeye sonuna dek açılacağı döne döne vurgulanmaktadır.

Açık ki yeni hükümet bu programla, kendisini hükümet yapan sermayenin ihtiyaçlarını esas alacağının güvencesini vermektedir. İşçi ve emekçilere ise katmerleşen sefalet dışında birşey vaat etmemektedir. Kısacası, özelleştirme yoluyla işsizlik daha da artacak, örgütsüzleştirme saldırısı hızlanacak, eğitim, sağlık, kültürden paralı hale getirilecek, sosyal

güvenlik hakların son kırıntıları da gaspedilecektir. Sermaye için vergi indirimine gidilirken, işçi ve emekçilerin vergi yükü daha da artırılacak, "gönüllü" tasarruflar adı altında sırtına daha çok binilecektir. Programda ayrıca tekeli sermayenin uluslararası çapta uygulamaya koyduğu "esnek üretim", "kalite çemberleri" ve "eşel mobil" gibi işçi sınıfının kazanılmış haklarına, örgütlülüğüne ve bilincine dönük sinsi olduğu kadar da kapsamlı saldırıların zemininin döşenmesi ve olabildiğince hızla yürürlüğe konulması öngörülmektedir. Bu doğrultuda atılacak adımlar kapalı bir dille şöyle ifade edilmektedir: "uzun vadeli hedef 'toplam kalite yönetimi'ne geçmektir".

Polis ve ordunun donanımı ile toplumsal muhalefetin bastırılması

Yukarda çerçevesi çizilen azgın iktisadi saldırıların, ancak siyasal ve toplumsal istikrar koşullarında, diğer bir deyimle toplumsal muhalefetin bastırılması, siyasal hak ve özgürlüklerin ise zapturapt altına alınması durumunda hayat bulabileceği açıktır.

Demokratikleşme ve insan hakları üzerine ortaya konan bazı cilalı laflar bir yana bırakılırsa, program toplumsal muhalefet üzerindeki baskının ve devlet terörünün daha da artırılacağına, kirli savaşın daha da tırmandırılacağına mesajları ile doludur.

Türkiye Cumhuriyetinden dünya kamuoyunda bir "polis devleti" olarak bahsedildiği bir evrede programda şöyle denmektedir: "Güvenlik güçlerimiz, eğitim ve donanım açısından gelişmekle beraber, polis sayımız nüfusa oranla gelişmiş ülkeler düzeyine çıkartılamamıştır. Güvenlik güçlerinin eğitim, donanım ve teknolojik gelişmeye uygun donanımın

sağlanmasına devam edilecektir." Yine açık bir terör rejimi olarak bilinen Olağanüstü Hal'in kaldırılmasının mümkün olmadığı iddia edilmekte, "güvenlik güçlerimizin cansiperane mücadelesine rağmen maalesef olağanüstü hali haldıracak şartlar henüz tam oluşmamıştır" denilmektedir. Programda "terör güçleri" olarak anılan yurtsever ve devrimci güçlere dönük bastırma, sindirme ve imha politikalarının daha da şiddetlendirileceği uygun bir üslupla ifade edilirken, devlet terörüne gerekli yasal düzenlemelerle hukuksal bir kılıf giydirileceğinin de mesajı verilmektedir. Bu estetize bir tarzda şöyle ifade edilmektedir: "Organize suç örgütleri ile kararlılıkla mücadele edilecek ve yasal düzenlemeler yapılacaktır!"

Dolaysız olarak MGK'nın ve generallerin siyasal yaşama müdahaleleri ile işbaşına getirilen yeni hükümet, ordu karşısında hazırola durduğunu programıyla da ortaya koymaktadır: "Bulunduğumuz bölgede, istikrarın korunması ve ülkemize yönelik her türlü tehditlere karşı caydırıcı olabilmek için etkin bir savunma gücüne sahip olma ihtiyacı aşikardır. Ulusun ve vatanın bekası ile doğrudan ilgisi nedeni ile Silahlı Kuvvetler'le ilgili yatırım ve harcamaların kısıtlanması mümkün değildir!" Böylece, geçmiş hükümet ile silahlı kuvvetler arasında yaşanan bazı sürtüşmelere atıfta bulunulurken, orduya tam itaatkarlığın güvencesi de verilmektedir.

Türkiye ile ABD-İsrail ittifakının adı verilmemekle birlikte, açık ve kararlı bir tarzda, ordunun izlediği ABD uşağı saldırgan politikasına tam destek verileceğinin altı çizilmektedir.

Kürt halkına inkar ve imha

Kürt sorununda ise, kirli savaşın daha da tırmandırılacağına yanısıra, Ecevit'in resmi sözcülüğünü yaptığı ırkçı asimilasyon politikasına yeniden hız verileceği ifade edilmektedir. "Güneydoğu Anadolu'nun sorunları, aslında etnik nedenlerden değil, coğrafi, sosyal ve ekonomik nedenlerden, bölgenin feodal yapısından ve dış tertip ve tahriklerden kaynaklanmıştır" denilirken, Özal zamanında ifadelendirilmeye başlanan "Kürtlere etnik ve kültürel hakların verilmesi" vb. söylemlerden dahi döngeri edilmektedir. Etnik nedenler yok sayılırken esasında Kürt ulusu inkar edilmek istenmektedir. Bu gerekçelendirmeye ise en azgın inkar ve imha politikalarına zemin döşenmektedir.

MGK ve TÜSIAD'ın saldırı planlarını uygulamak üzere işbaşına getirilen hükümet içerisinde Ecevit'in yer almasının ayrı bir önemi var. Zira Ecevit bir yanda tekeli sermayenin izlediği saldırgan MGK çizgisinin

MGK-TÜSİAD programının dış politika cephesi: Emperyalizme kölece bağımlılığın pekiştirilmesi

Trakya Türkleri, Kıbrıs üzerinden yayılmacı bir politikanın temsilciliğini yapıyor ve bu konuda Türkiye ile yarışıyor. Bir "Dış Türkler Bakanlığı"nın kurulmasını bile yıllardır öneren ve üstelik "sol" etiketi taşıyan böyle biri MGK ve tekeli sermaye için biçilmiş bir kaftandır. Nitekim kendisine hükümette buna uygun bir konum verilmiştir. Türk burjuvazisi geleceğini tümüyle

Sermaye rejiminin yeni bir bunalım hükümeti daha kurulmuş bulunuyor. MGK-TÜSİAD hükümeti ülkeyi erken seçime götürecek bir geçici hükümet değil, tekeli Türk burjuvazisinin ve MGK'nın her alandaki temel politikalarını hayata geçirecek bir saldırı hükümeti olarak iş görecektir. Okunmuş bulunan hükümet programı bunu tüm açıklığı ile teyid ediyor.

Generallerin ve sermayenin dayatmalarını ve ihtiyaçlarını büyük bir titizlikle gözetilen programın temel hedefi, "rejimi ve devleti bunalımdan kurtarmak" olarak ortaya konuluyor. Tam bir kriz batağında debelenen bir düzenin, mafyalaşan ve çeteleşen bir devletin yaşadığı "bunalım"dan çıkış yolunun nasıl açılacağı ise programda oldukça açık bir biçimde formüle ediliyor.

Ekonomik ve sosyal politikalarla ilişkin bir takım boş ve genel vaatler bir yana bırakılırsa, hükümet programı, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkının karşısına, daha azgın bir baskı ve terör, daha yoğun sömürü politikaları ile çıkıyor. "Terör"e karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütmek için devlet çok yönlü olarak tahkim edilecek, olağanüstü hal uygulamaları sürecek, ordu modernize edilecek, polis teşkilatı her bakımdan güçlendirilecek, köy koruculuğu ve özel tim daha işlevli hale getirilecek; emperyalist finans kurumlarının dayatmaları doğrultusunda özelleştirmelere hız verilecek, sosyal güvenlik kurumlarında yeni "düzenlemeler"e gidilecek vb., vb... Özet olarak, azgın bir terör eşliğinde IMF programları etkin bir biçimde hayata geçirilecek ve Kürt halkına yönelik kirli savaş daha da boyutlandırılarak sürdürülecek.

İçeride esas işlevi bu olan bir hükümetin dış politika cephesinde uygulayacağı çizgi de bununla tam bir uyum içinde. Hükümet programı, son dönemde açık biçimler kazanan saldırgan ve yayılmacı dış politika çizgisinin daha da pekiştirilerek sürdürüleceğini gösteriyor. Bu çizginin özü, emperyalizme ve NATO'ya tam bir sadakat, bölgede siyonist İsrail'le en sıkı bir işbirliği içerisinde ABD çıkarlarına uygun bir tehdit, şantaj ve saldırganlık çizgisidir.

Dış politika alanında dizginleri açıkça eline alan Amerikancı generaller, uzun bir dönemdir büyük bir pervasızlıkla hayata geçirdikleri politikaları bu yeni hükümet eliyle daha bir rahat uygulayabilecekler. Hükümet programı bunun özenle gözetildiğini gösteriyor. İzlenecek dış politika generallerin bugüne kadarki icraatlarını daha da kolaylaştıracak ve pekiştirecek bir tarzda formüle ediliyor. ABD emperyalizminin bölge jandarmalığını en ileri düzeyde yerine getirebilmesi, onun bölgeye dönük politikalarını hayata geçirebilmesi için, ordu tahkim edilecek. Hükümet programı, Somali, Bosna ve en son Arnavutistan'da emperyalizmin hizmetindeki askeri

müdahaleleri olumluyor. "Bölge ve dünya barışına büyük katkılar sağlayan Silahlı Kuvvetler" in önümüzdeki dönemde bu rolünü daha etkin bir biçimde oynayabilmesi için "milli savunma sanayii" daha da geliştirilecek. Bunun için emperyalist silah tekelleri ile daha sıkı bir işbirliği yapılacaktır. Silahlı Kuvvetlerin yapacağı yatırım ve harcamalarda hiçbir kesintiye gidilmeyecek, modernizasyonu stratejik hedef planlarına uygun olarak yürütülecek, 10 yıllık bir tedarik programı uygulanacak... Böylece emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda, NATO'nun bölge jandarmalığı rolü çok daha etkin bir biçimde yerine getirilecek. Emperyalist tekellerle içiçe geliştirilecek bir sözde "bağımsız milli savunma sanayii" ile bölge halklarına yönelik saldırganlık boyutlandırılacak.

Türk tekeli burjuvazisinin Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu ve Türkiye Cumhuriyetler çerçevesinde kapıldığı yayılmacı hevesler biliniyor. Olaylar bunun ancak emperyalizme taşeronluk sınırları içinde bir gerçeklik taşıyabileceğini gösterdi. ABD emperyalizmi ile daha usakça bir işbirliğinden de alınan güçle, bu yayılmacı hevesleri somut biçimler kazanıyor, bu alanlar üzerine yeni hesaplar yapılıyor. Bizzat emperyalizmin sözcüleri tarafından bir "istikrarsızlık kuşağı" olarak tanımlanan bu bölgelerde emperyalist politikalar çerçevesinde üstlenilecek misyon, yeni hükümet programında da bir kez daha ortaya konuluyor. Önümüzdeki süreçte Silahlı Kuvvetlerin NATO ve BAB bünyesindeki faaliyetlerinin artarak sürdürüleceği, bu sayede kazanılan tecrübelerin Balkanlar ve Kafkaslar bölgesine taşınacağı, üstlenilecek yeni rollerin uygulamaya geçirileceği vurgulanıyor.

MGK-TÜSİAD programının dış politika alanına yönelik hedeflerini hayata geçirmede en etkin rol ise "sosyal-demokrat" Ecevit'e düşmektedir. Şoven-milliyetçilikte MHP ile yarışan kimliğiyle Ecevit, dış politik cephedeki ihtiyaçlara en iyi yanıt verebilecek bir düzen temsilcisidir. Bu hükümette yerine getireceği en önemli misyonlardan biri budur. Nitekim Dışişleri Bakanlığı da DSP'ye verilmiştir. Programda özellikle Türklük dünyası üzerinden dile getirilenler Ecevit'in yıllardır savunageldiği ve üzerine Türkiye cumhuriyetler, Bulgaristan ve

emperyalizme daha sıkı bir kenetlenmeye bağlamıştır. Bu ise emperyalizme kölece bir sadakati gerektirmektedir. Onun vurucu gücü olan ordunun bölgede NATO'nun ileri bir karakolu olmaya soyunması ve bölge halklarına karşı tam bir düşmanlık çizgisinde hareket etmesi bundan dolayıdır. İçeride Türkiye halklarına karşı düşmanlığı, kendisini çevreleyen coğrafyadaki halklara karşı düşmanlık tamamlamaktadır. Bizzat generallerin inisiyatifleriyle geliştirilen Amerikan-İsrail-Türkiye ittifakı bunun en açık ifadesidir. Hükümet programı İsrail'in adını anmadan yapılan anlaşmaların önümüzdeki süreçte daha da pekiştirileceğini belirtmekte, "dost ülkeler ile ekonomik ve askeri eğitim işbirliğinin artarak süreceği"ni vurgulamaktadır. Böylece Ortadoğu'da ABD emperyalizminin ileri karakolları olarak hareket eden bu iki saldırgan devlet, "bölge ve dünya barışına katkılarını" daha ileri düzeyde sunabileceklerdir. Bunun ilk uygulama alanı Güney Kürdistan olmuştur. Önümüzdeki süreçte Güney Kürdistan'a yönelik saldırganlığın sürdürüleceği de bizzat hükümet programında yeralmaktadır.

Sonuç olarak, MGK-TÜSİAD programı, emperyalist kölelik ilişkisinin daha da güçlendirilmesini anlatan ve saldırgan ve yayılmacı bir karakter taşıyan bir dış politika çizgisini açıkça formüle etmektedir. Varlığını emperyalist dünya sistemine borçlu olan ve egemenliğini bu sayede sürdüren tekeli burjuvazi ve onun asıl icraat organı olan ordu, içeride alabildiğine ağırlaşan sorunlarını hafifletebilmek için emperyalist boyunduruğu her alanda daha da güçlendirmenin dışında bir alternatifte sahip değildir. Bölgede NATO'nun daha ileri düzeyde bekçi köpekliği yapılabildiği ölçüde dış borç alınabilecek, örneğin bugün imzalamak için büyük bir çaba harcanan stand-by antlaşması imzalanabilecektir. Yayılmacı emelleri ise, ancak emperyalizmin çıkarlarına yanıt verebildiği ölçüde ve bu sınırlar içerisinde karşılığını bulabilecektir.

Tekeli burjuvazinin emperyalizme bağımlılık temeli üzerinde varolan sınıf egemenliği, onun hem iç hem de dış politikasının genel çerçevesini belirlemektedir. "Dış politika"da giderek pervasızlaşan saldırganlığının gerisinde emperyalizme her alanda bağımlılık durmaktadır. MGK-TÜSİAD programı, bugün utanç verici boyutlar kazanmış bulunan bu kölece bağımlılık ilişkisinin daha da pekiştirilmesi programıdır.

parlamentodaki en iyi temsilcisi ve sözcüsü durumundadır, diğer yandan ise güya "sol"u temsil etmektedir. Ecevit faktörü sayesinde hükümet kitlelerin gözünde yaratmaya çalıştığı "toplumsal uzlaşma" imajını güçlendirmekte, "demokrasi" hayallerini körüklemektedir.

Oysa, ANASOL-D hükümetinin ipleri generallerin ve tekeli sermayenin elinde azgın bir saldırı hükümeti olduğu açıktır. Yeni hükümete yüklenen görev, kimi çevreler tarafından iddia edildiği gibi ülkeyi erken seçime taşımakla sınırlı değildir. Aksine esas hedeflenen sömürü ve zulüm düzeninin yeniden yapılandırılmasına ilişkin bazı temel adımların atılması, işçi ve emekçi kesimleri hızla yıkıma götürecek olan saldırı programlarına uygulama gücü kazandırılmasıdır. "Devletin güvenilirliğinin yeniden tesisi" için ise tüm bunları azgın bir ideolojik ve fiziki terör kuşatması tamamlamaktadır.

Seçim konusunda programda bir tarih verilmezken, Refahiyol hükümetinin düşürülmesi için sözde baş gerekçe yapılan 8 yıllık eğitim sorunu da son derece muğlak bir tarzda yer almaktadır. Programda "sekiz yıllık zorunlu ilköğretim kesintisiz olarak (temel eğitim) uygulamaya konulacaktır" denilirken, bunun ne zaman ve nasıl olacağından hiç bahsedilmemektedir.

Böylece bir kez daha eski hükümeti yıkıma götüren ve yeni hükümetin kurulmasına vesile olanın hiç de "irtica tehditi" olmadığı ortaya konulmaktadır.

Evet, aylar süren tartışmalar ve sallanan şeriat-darbe sopası ile önce toplumsal muhalefet saptırıldı, yeni bir saldırı hükümetinin zemini döşendi, şimdi de bu örtü altında MGK menşeyli saldırı politikalarına hız verilmekte, sermayenin dayandığı sömürü sistemi ve zulüm devleti yeniden yapılandırılmak istenmektedir.

Darbe psikolojisinin bilinçli bir tarzda tırmandırıldığı ve 12 Eylül sendromunun hortlatıldığı bir dönemde kurdurulan yeni hükümet görünürde toplumda bir ferahlamaya yolaçmıştır. Oysa, "toplumsal gerilimi düşürmek" temel amacıyla olduğunu iddia eden hükümetin uygulamaya koyduğu saldırı programı, sınıfsal ve sosyal çelişkileri onulmaz bir hızla keskinleştirecektir. İşçi ve emekçiler ya dipsiz bir sefalet ve azgın bir teröre razı olacak, ya da harekete geçecek, perde arkasında tüm ipleri elinde tutan MGK ve tekeli sermayeye karşı mücadele bayrağını kaldıracaktır!

Hükümet programına Ecevit'in ruhu sinmiştir

Ecevit: Şovenizmin ve kirli savaşın sözcüsü

Hükümet programında özellikle de Ecevit tarafından yıllardır savunulagelen bir tez yer alıyor: "Güneydoğu Anadolu'nun sorunları aslında etnik nedenlerden değil, coğrafik, sosyal ve ekonomik nedenlerden, bölgenin feodal yapısından, dış tertip ve tahriklerden kaynaklanmaktadır."

Geçmişte Kemalizme ait olan bu tezi günümüzde büyük bir kararlılıkla Türk generalleri ve Ecevit savunuyor. Baştan aşağı ırkçı-şoven bir içeriğe sahip olan bu tez herşeyden önce Kürt halkının bir ulus olarak varlığını inkar ediyor. Türkiye'de Kürt ulusal sorunu diye bir sorunun olmadığını ileri sürüyor. Bu teze göre Kürdistan'daki sorunların kaynağı "bölgedeki feodal" yapıdır. Aşiret ağalığı sistemidir. Eğer bu kaynak kurutulursa tüm sorunlar hallolacaktır.

Oysa bugün Kürt ulusal mücadelesine yönelik kirli savaş tam da bu feodal-aşiretsel sisteme dayanılarak yürütülüyor. Kapitalist gelişme bu yapıları kendiliğinden aşındırıp çözüyor olsa bile, sömürgeci sermaye rejimi geçmişten bu yana özellikle siyasal ve kültürel planda Kürdistan'daki feodal yapıyı hep korumuştur. Kürt ulusal mücadelesinin gelişmesi buna ayrı bir önem kazandırmış, bu süreçte çok daha bilinçli bir yönelime girmiştir. Bugün bu yapı sömürgeci devletin Kürdistan'daki vazgeçilmez iç dayanağıdır. Sömürgeci devlet dün olduğu gibi bugün de, Kürt ulusal mücadelesine yönelik kirli savaş bu güçlere, yani S.Bucak'lara, Tahir Adıyaman'lara, Tatar'lara, Balaban'lara, Talabani ve Barzani'lere, onların denetimindeki "aşiret alayları"na, "köy korucuları"na dayanarak yürütmektedir.

Tüm bunlar apaçık gerçekler olarak orta yerde duruyorken, bu tez neden ısrarla savunuluyor?

Birincisi, Kemalizmin "tek ulus, tek devlet ve tek bayrak" ırkçı şoven politikalarına ve şiarına sözde haklı bir temel kazandırmaktır. İkincisi, Kürdistan'daki Türk sömürgeciliğini perdeleyip gizlemektir. Üçüncüsü, tümüyle haklı ve meşru bir temelde gelişen Kürt özgürlük mücadelesini "geri" yapılara dayanan "irticai" bir hareket olarak gösterip karalamaktır. Bununla bağlantılı dördüncü amaç ise, Kürt kurtuluş hareketini "dışarıdan kışkırtılan", "gerici güçlerin aleti" olan bir hareket olarak göstermektir.

Kemalistler '20'li yıllarda hep bu tezin arkasına saklanarak Kürt halkını katliama tabi tuttular. Bu tezin arkasına sığınarak kanlı icraatlarını meşrulaştırmaya çalıştılar. O zaman da sözde feodallere, "hilafeti geri getirmeye çalışan irticai kuvvetlere" karşı mücadele ettiklerini ileri sürüyorlardı. Ne var ki feodallere ve feodal yapıya hiç dokunmadılar. Bizzat aşiret ağalarına dayanarak sömürgeci egemenliklerini sürdürdüler.

Sömürgeci generaller bugün de bu teze sarılarak 17 yıldır Kürdistan'da yürüttükleri acımasız sömürge savaşını gizliyorlar. Dahası önümüzdeki günlerde daha da boyutlandırarak sürdürecekleri kirli savaşa şimdiden "meşru"

bir temel yaratmak istiyorlar.

Bu tezin hükümet programına girmesine öncülük eden ise Ecevit'tir. O kadar ki, Ecevit'in dili dahi hükümet programına sinmiştir, gizlenememektedir. Ecevit Kemalizmin Kürt halkına dönük kanlı yüzünün, onun kanlı icraatlarının mirasçısı ve yılmaz bir savunucusudur. Özellikle 12 Eylül sonrası evrimi ile bu düzenin en güvenilir temsilcisi haline gelmiştir. Generallerin mecliste en güvendiği kişidir. Onların "tek ulus, tek devlet ve tek bayrak!" şiarının en militan savunucusudur.

Ecevit, Kıbrıs Türkleri,

Trakya'daki Türk azınlık, Bulgaristan'daki "soydaşlar" sözkonusu olduğunda hemen ayağa kalkar. Azınlık haklarından dem vurur, kimliklerinin yok edilmek istenildiğini ileri sürerek onların haklarının militan savunucusu kesilir. Histeri derecesinde bir şovenizme başvurur. Ama sıra Türkiye Kürdistan'ında yaşayan 15 milyon nüfuslu bir ulusa gelince, inkarcı ve katliamcı kesilir. Ecevit sömürgeci burjuvazinin has adamıdır ve onun gibi ikiyüzlüdür. Onun Kürt halkı karşısındaki ırkçı-şoven tutumu ile azınlık Türkler konusunda gösterdiği şovenist hassasiyet arasında aslında bir çelişki değil, bir bütünlük vardır.

Ecevit sömürgeci devletin Kuzey Kürdistan'daki işgalini, Güney'e dönük "tarihsel hak" iddialarını, Balkanlar, Kafkasya, Trakya, Ege (12 adalar), Kıbrıs'taki çıkarlarını militanca savunur. O sömürgeci burjuvazinin ilhakçı, işgalci ve olabildiği kadar "emperyalist" yüzüdür. Kendi sömürgeciliği ile yetinmez, Irak-Arap sömürgeciliğini de savunmaya kalkar. Her vesileyle Kürt celladı Saddam'ın Güney Kürdistan'a hakim olma çabalarına arka çıkar. Dahası TC ile siyonist İsrail arasındaki "askeri işbirliği ve eğitim" anlaşmasını hararetle savunur. O yalnızca Kürt halkının değil, Filistin ve diğer bölge halklarının da düşmanıdır.

Türkiye Kürdistan'ında yürütülen kirli savaşın daha etkin yürütülebilmesi için mutlaka "profesyonel bir ordunun oluşturulması", "özel birliklerin örgütlenmesi" gerektiğini ilk ileri sürenlerden biridir Ecevit. "Merkezi köy projesi" ve "yatılı bölge okullarının çoğaltılıp, yaygınlaştırılması" önerileri de Ecevit'e aittir.

Ecevit sözde bilimsel araştırmadan yanadır. Ancak İsmail Beşikçi'yi bir bilim adamı olarak görmez, yılları bulan hapisliğini içi titremeden onaylar. Sözde basın özgürlüğünü savunur. Ama Kürt sorunu eksensiz yayınların kapatılmasını, bombalanıp-susturulmasını onaylar. Demagojik de olsa M.Göktepe'nin katledilmesini protesto eder, ama yüzlerce Kürt kökenli gazetecinin yargısız infazına hiçbir tepki göstermez. Onları gazeteci dahi saymaz.

Ecevit ne "sol" dadır ne de sosyal-demokratır. Ecevit tam bir karşı-devrimcidir. Yeminli bir Kürt düşmanıdır. Komünist, PKK, KDP, ARA ve diğer Ecevit'i özel olarak teşhir etmelidirler.

Hükümet programı Kürt sorununun varlığını bile inkar ediyor

Güçlendirilmiş asimilasyon desteğinde kirli savaşa devam!

MGK-TÜSİAD damgalı ANAP-DSP-DTP hükümetinin programı TBMM'ye sunuldu. Başbakan Mesut Yılmaz tarafından Meclis Genel Kurulu'nda okunan hükümet programı, işçi ve emekçilere dönük yüzüyle olduğu gibi Kürt halkı ve Kürt sorununa dönük yüzüyle de esasa ilişkin bir yenilik taşıyor.

Söz konusu program herşeyden önce ırkçı-şoven bir içeriğe sahiptir. Zira bu program Türkiye'de nüfusun yaklaşık dörtte birini oluşturan Kürt halkının ulusal varlığını dahi kabul etmiyor. Türkiye Kürdistan'ında ulusal kendi kaderini tayin hakkı başta olmak üzere tüm temel haklarından yoksun koşullarda tutulan Kürtler, generallerin Kemalizmden devraldıkları "tek ulus" şiarından hareketle ve bir kez daha yalana ve inkara başvurularak yok sayılıyor. "Etnik bir sorun değildir" denilerek Kürt ulusal sorunun varlığı kabul edilmiyor. Kürt sorunu her zamanki gibi, "dış tertip ve tahrikler" in ürünü ve ifadesi bir "bölücü terör" sorunu olarak tanımlanıyor.

Hükümet programı Kürt sorununun çözümünü yine kirli savaşın devamında arıyor. Dahası şiddet aygıtlarının tahkim edilmesi suretiyle kirli savaşın pekiştirilerek yürütülmesini öngörüyor. "Kaldırılması için koşullar henüz uygun" olmadığı için Kürdistan'da olağanüstü hal uygulaması devam edecek. Köy koruculuğu dağıtılmayacak; tersine nitelikli unsurlarına polis statüsü kazandırılarak resmi güvenlik gücü haline getirilecek, geriye kalanlara ise yeni olanaklar sağlanarak ayrıca değerlendirilecek. Özel Tim yeni bir düzenlemeye tabi tutulacak, muhtemelen jandarmaya bağlanarak denetim altına alınacak. "Merkezi köy projesi" adı altında "korucu kentler" oluşturulacak. Böylece özel savaş güçleri daha da güçlendirilecek. Dahası, tüm bu güçler arasında uyum sağlanarak, kirli savaşın daha etkin yürütülmesi sağlanacak.

Hükümet programında ele alınan bir diğer husus da eğitim sorunudur. Programda son yıllarda Kürdistan'da eğitim sisteminin önemli ölçüde tahribata uğradığına değiniliyor ve buna karşı önlemler alınacağı belirtiliyor. Önlem olarak düşünülen ise, bugüne kadar birer asimilasyon yuvası olarak iş gören yatılı bölge okullarına yeniden işlerlik kazandırmak ve yaygınlaştırmaktır. Böylece son yıllarda da görece de olsa hız kesmiş bulunan asimilasyon politikası

etkin biçimde yeniden devreye sokulacaktır.

MGK-TÜSİAD hükümeti hedeflerini yalnızca Türkiye Kürdistanı ile sınırlı tutmuyor. Nitekim programda Güney Kürdistan'da bir "otorite boşluğu" olduğuna, bu boşluk giderilinceye ve Irak'ın toprak bütünlüğü sağlanıncaya kadar, bugüne dek başvuru önlemlere devam edileceğine değiniliyor. Bu ise sömürgeci devletin Güney Kürdistan'a dönük emellerinden vazgeçmediğini, güneye dönük saldırılarını sürdüreceğini gösteriyor. Bu arada "İsrail modeli" tampon bölge uygulamasına geçilmesi de planlanıyor.

Hükümet programında Kürt sorununu ilgilendiren bir başka nokta ise, İsrail'le ilişkilerin bundan sonraki seyrine ilişkin söylenenlerdir. Önce bu ilişkinin anlam ve önemine değiniliyor, ardından "dost ülkelerle ekonomik ve askeri eğitim işbirliğinin artarak süreceği" vurgulanıyor. Sömürgeci sermaye devleti tümüyle Kürt ve bölge halklarına karşı olan kurulan bu saldırgan ittifakı daha da güçlendirerek sürdürecektir.

Hükümet programı baştan aşağı MGK-TÜSİAD damgalıdır. Ona Kemalizmin, generallerin ve Ecevit'in ırkçı-şoven ruhu sinmiştir. "Tek ulus, tek devlet ve tek bayrak" bu programın temel şiarıdır. Tam da bu nedenle bu program baştan aşağı ırkçı-şoven ve saldırgan bir niteliğe sahiptir. Kürt halkı bugün çok daha kapsamlı ve acımasız bir saldırı ile yüzyüzedir.

Komünistler bu programın ırkçı, şoven ve saldırgan niteliğini yığınlar nezdinde teşhir etmek için yoğun ve etkin bir çaba ortaya koymalıdır. Bu Kürt halkına dönük saldırılara karşı mücadele ve Kürt kurtuluş hareketiyle samimi bir dayanışmayla birleştirilmelidir. Ulusal kendi kaderini tayin hakkı başta olmak üzere, kardeş Kürt halkının ulusal ve demokratik hak ve istemlerinin savunulmasına büyük bir özen gösterilmelidir.

Giderek boyutlanan kirli savaş gerçeği Kürt kurtuluş hareketi için de uyarıcı dersler içermektedir. "Siyasal çözüm" politikası yalnızca çözümsüzlük üretmektedir. Bu politika Kürt halkını boş beklentilere sokmakta, yönelmesi gereken hedefleri şaşırtmaktadır. Bu programın da gösterdiği gibi, Kürt halkının muhatabı sömürgeci Türk devleti değil Türk işçi ve emekçileridir. İki ulustan işçi ve emekçilerin çıkarlarına uygun düşen biricik politika ise "devrimci çözüm" politikasıdır.

Bir casusluk skandalının anatomisi... Çeteleşen devlet, devletleşen çeteler!

Son günlerde burjuva medya "casusluk skandalı" ile çalkalanmaktadır. Ordunun, üst düzey bürokratların ve bazı gazetecilerin telefonlarının Emniyet'in İstihbarat Servisi tarafından dinlendiği, Silahlı Kuvvetlere ait bazı gizli belgelerin sızdırıldığı, dahası yabancı ülkelere aktarıldığı türünden çarpıcı iddialar gündemi kaplamakta, ardı ardına devlet yetkilileri birbirinden ilginç açıklamalarda bulunmaktadır.

"İkinci bir Susurluk skandalı" olarak adlandırılan gelişmeler, çeteleşen devletin ve devletleşen çetelerin iktidar ve rant kavgasının dışı yansımasından başka bir şey değildir. Bir yandan ordu polisi hizaya sokmaya çalışmaktadır, diğer yandan Çiller çetesi köşeye sıkıştırılmak istenmektedir, öte yandan ise Özer mafyası karşı ataklarını sürdürmektedir. Kısacası, çeteler ve mafyalar arası süren kıyasıya savaşın tüm boyutlarını izlemek mümkün olmasa da, dört bir yana çamur ve kan sıçratan it dalaşının kendisi çete ve mafya devletinin iğrenç gerçekliğini bir kez daha gözler önüne sermektedir. Bu bakımdan sözü edilen casusluk skandalı gerçekten de ikinci bir Susurluk skandalı, daha doğrusu onun devamı niteliğindedir.

Susurluk skandalı ile birlikte yaşanan gelişmeler burjuva cepheye ciddi çatlakların oluşmasına neden olmuştu. Ne var ki, daha sonraki dönemde sermaye iktidarı MGK ve ordu eliyle krizin üstünü örtmüş, çıplak bir tarzda görünür hale gelen çatlakları "laik-kemalist düzenin savunusu" harcıyla doldurmuştu. Susurluk skandalı devletin imajını kitleler gözünde ciddi anlamda yıpratmasına rağmen, tahribatın daha da büyümesinin önüne geçilmişti.

Toplumsal muhalefetin darbe-şeriat-kemalist laik düzen kuşatması altına alınması, düzen karşıtı bir kitle hareketinin gelişmesinin engellenmesi ve Susurluk dosyalarının birer birer kapatılması burjuvazi adına kuşkusuz ki büyük bir başarı olmuştur. Ne var ki, Susurluk vakasının toplumda yolaçtığı sarsıntılar daha yeni yeni yatıştığı bir evrede patlatılan "casusluk skandalı" bombasının ardından yaşananlar bu başarının gelip geçici olduğunun bir kanıtıdır.

Elbette sözkonusu skandal, kendi kendine ortaya çıkmış, tesadüfen yaşanmış bir gelişme olarak ele alınamaz. Aksine, casusluk dosyası ordu ve emniyet içerisinde bulunan kontra-gerilla güçlerinin rekabeti, devleti boydan boya sarmış çetelerin iktidar kavgası sonucunda günyüzüne çıkmıştır. Dahası, Çiller çetesinin etkisizleştirilmesi ve devlet bünyesinde bir tasfiye hareketinin başlatılması için bilinçli bir tarzda yaratılmıştır.

Devlet içerisindeki çatlaklar ve devlet yetkililerinin çatlayan ar damarları

Ancak ilginç olan bu değildir. İlginc olan, geline aşamada devlet ve iktidar içerisindeki çatlakların önü alınmaz bir hızla derinleşmesidir. Öylesine ki, dün "kutsal" sayılan, özenle her türlü çatışmanın dışında tutulmaya çalışılan bazı devlet kurumları, dahası devletin

kendisi bizzat devlet temsilcileri ve iktidar sahipleri tarafından "tartışma" konusu edilmekte, tartışmalı kılınmaktadır.

Polis, ordu, devlet... bunlar düne kadar burjuvazinin temsilcileri ve siyasetçiler için hiç bir biçimde dil uzatılmayan kurumlardı. Bu kurumlar içerisinde ortaya çıkan veya çıkarılan pislikler "münferit olaylar" olarak

adlandırılmakta, Cumhurbaşkanı Demirel'in deyişi ile "fâreler için evin yakılmaması"na özel bir ihtimam gösterilmektedir.

Oysa bugün, kısa süre önce İçişleri Bakanlığı yapmış Meral Akşener kalkıp, ordunun darbe hazırlığı içerisinde olduğunu ima edebilmekte, genelkurmayın muhtıra niteliğindeki brifinginde irtica karşıtı mücadelenin resmi örgütlenmesi olarak sunulan "Batı hareket grubu"nu illegal faaliyetler ile suçlayabilmekte, dolaylı da olsa bu kontr-gerilla örgütünü hedef gösterebilmektedir. Yine Meral Akşener, ordunun darbe yapacağı duyumlarını aldığını iddia ederken, bunun yasadışı olduğu ve engellenmesi gerektiğini ifade edebilmekte, pervasızca polisin kötü sicilinden bahsedebilmekte, dahası casusluk skandalının baş aktörü Bülent Orakoğlu'nun bu kötü sicilde bir kahramanlık sayfası açtığını öne sürebilmektedir.

Bir medya tekelinin başını çeken Nazlı Ilıcak köşesinden aynı vurdumduymazlıkla, darbe tehditinin olduğu bir yerde, gizli belgelerin ABD'ye aktarılmasında garip bir şey olmadığını yazabilmekte, açık açık darbenin ABD müdahalesiyle engellendiğini iddia edebilmektedir.

Son dönemde kendisinden sık sık söz ettiren Emniyet İstihbarat Dairesi Başkan Yardımcısı Hanefi Avcı ise daha da ileri gitmektedir. Yaptığı açıklamalarda bir yandan "belki de devlet dememek lazım!" lafını yerli yersiz tekrarlayan Avcı, öte yandan açık bir tarzda devleti hedef göstermekte, Susurluk skandalında balığın baştan koktuğunu öne sürmektedir. Gazi olaylarının iddia edildiği gibi "terör örgütlerinin işi" olmadığını açıklayan Avcı, Gazi katliamının bir devlet provokasyonu olduğunu canlı programda itiraf edebilmektedir. Kendisi de işkenceci bir polis şefi olan Hanefi Avcı'nın ibret verici açıklamaları Mehmet Ağar, İbrahim Şahin gibi polis

şeflerinin Abdullah Çatlı gibi katillerle kontr-gerilla örgütlenmeleri oluşturduklarını ve infazlar gerçekleştirdiklerini şüpheye yer bırakmayacak bir açıklıkla ortaya koymaktadır. Canlı yayına telefon aracılığıyla katılan Mehmet Ağar ise, bir yandan Avcı'ya tehdit savururken, diğer yandan "şahsi menfaatler için iş yapanlar soruşturulsun, devlet için iş yapanlar değil" diyerek bir kez daha tüm kirli icraatların "devlet adına yapıldı"ğını itiraf etmektedir.

Yine Avcı'nın "darbeden en çok polis memnun olur" demesi ve bunu "darbe koşullarında polisler için ideal çalışma ortamı doğar" sözleriyle gerekçelendirmesi ilginç açıklamalardan bir diğeri olmuştur.

Devletin çivisi çıkmıştır

Tüm bunlar devletin çivisinin çıktığının belgesi durumundadır. Geline aşamada yalnızca genelkurmay ile devletin bazı üst düzey bürokratları arasındaki gerginlik tırmanmakla kalmamakta, devletin ordu, polis ve MİT gibi bazı temel kurumları da birbirine girmiş bulunmaktadır. Asıl önemli olan ise, devlete ilişkin bazı temel gerçeklerin bizzat devlet yetkilileri tarafından ifade ediliyor olmasıdır. Yani, devletleşen çeteler arası savaş öylesine boyutlara varmıştır ki, çeteleşen devlet gerçeği bizzat her biri birer çete başı durumunda olan devlet yetkilileri tarafından itiraf edilmektedir.

Bu rezil çıkar çatışmasında önemli bir yer tutan medya tekelleri dahi yaşanan gelişmeler karşısındaki "şaşkınlığını" gizlememektedir. "MHP eğilimli ama DYP'li Meral Akşener'in demokrat kesildiği", "Hanefi Avcı gibi polis şeflerin Gazi olaylarında devlete karşı tutum aldığı", "DGM savcılarının hak ve özgürlüklerden bahsettiği" ironik bir üslupla dile getirilirken, dolaylı olarak tüm bu çıkışların sahte olduğu itiraf edilmektedir.

Evet, gerçekten de bugün tüm bu yaşananlar tek bir şeyi anlatmaktadır. Burjuva düzende pisliğe bulanmamış, kokuşmamış, devlet saflarında suça ve kire batmamış hiç bir şey kalmamıştır. Birbirinden iğrenç suçların sahibi çeteler ve birbirinden kötü kokular saçan çıkar grupları birbirine girmiştir. Öylesine ki, geline aşamada devletin bir pislik çukuruna dönüştüğü saklanamamaktadır.

Pislik denizinde yüzen devlet kendisini yeniden yapılandırıyor

Ancak sermaye iktidarı bir yandan bu pislik denizinde yüzerken, öte yandan kendisini ayakta tutmanın, sömürü ve zulüm sistemini yeniden bulmaktadır. Köstebek skandalının iyice

dallanıp budaklandığı bir evrede TÜSİAD-MGK hükümetinin programı da açıklandı. Sözkonusu program işçi ve emekçilere dönük kapsamlı saldırıların yürürlüğe konulacağını belgesi durumundadır. Sermaye iktidarının ekonomik, siyasal ve sosyal alanda ihtiyaç duyduğu tüm temel adımlar bu programda yeralmaktadır. Hedefi ise tek bir cümlede özetlenmektedir: "devletin güvenilirliğini yeniden tesis etmek".

Kuşkusuz bugün sermaye iktidarının bu noktada işi oldukça zor. Ancak öte yandan Susurluk skandalını sağ salım atlatan sermaye düzeni, kriz yönetmekteki ustalığını bir kez daha kanıtlamıştır. Devrimci inisiyatifin sergilenemediği, devrimci önderlik boşluğunun güçlü bir tarzda doldurulmadığı koşullarda, köhnemiş sermaye düzeninin ürettiği pislikte boğulması mümkün değildir. Aksine son dönemde tüm yaşananlar, devrimci bir kitle hareketinin önünün açılmadığı yerde tüm bir toplumun pisliğe çekildiğinin kanıtı durumundadır.

Sürece devrimci müdahale görevi komünistlerin omuzlarındadır!

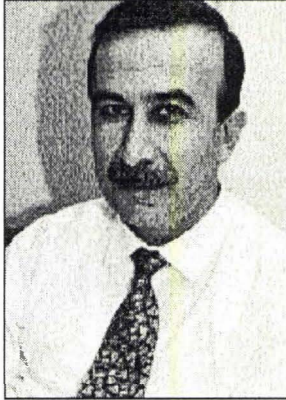
Susurluk skandalından sonra casusluk skandalı da tek bir şeyi kanıtlamaktadır: "Karanlığı devrim aydınlatacak!", "Temiz toplum savaşın işçi ve emekçilerle gelecek!".

Geline aşamada, düzenin çürüdüğü,

devletin çeteleştiği gibi devrimci güçlerin yıllardan bu yana kitlelere anlatmaya çalıştığı temel gerçekler bizzat devlet yetkilileri tarafından ifade edilmektedir. Tam da bu nedenle bugünün temel devrimci görevi asla "devlet teşhiri" ile sınırlı ele alınamaz. Aksine etkin bir devrimci teşhir ve ajitasyon faaliyeti ancak her alanda güçlü bir alternatif olarak ortaya çıkan devrimci politika ile tamamlanmalıdır. İçinden geçtiğimiz süreçte toplum düzeyinde sergilenecek devrimci inisiyatif ve müdahale gücü tayin edici önemdedir.

Kitlelerin aldatıcı sessizliğine kanılmamalıdır. Bugün kitle hareketinde güçlü bir çıkışın yaşanmamasının temel nedeni, tepki birikiminin veya mücadele dinamiklerinin azlığı, zayıflığı değildir. Aksine devrim ve sosyalizm alternatifinin devrimci cepheden güçlü bir tarzda temsil edilemeyeşi, işçi ve emekçilere canlı bir alternatifin sunulamayışı ve güven verilemeyeşidir.

Geleneksel devrimci hareketin ciddi bir dağılma ve zayıflama yaşadığı bugünkü ortamda, bu görev esas olarak komünistlerin omuzlarındadır. Parti yürüyüşünde adımlarını hızlandıran komünist hareket toplumsal ve siyasal yaşamın her alanında sesini duyurmalı, işçi sınıfı davasının temsilcisi konumunu maddi bir güce dönüştürmelidir.

“Siyanürle ölmektense, çatışarak ölmek yeğdir!”

Bergama Halkı Kazanacak!

Bundan yedi sene önce başlamış Bergama köylüsünün uzun mücadelesi. O tarihte Ovacık'a birileri gelip büyük paralarla birkaç insanın tarlasını almış. Bu kişiler altın arama şirketi Eurogold'un adamlarıymış. Hatta devlet toprağı satın almışlar. Ardından büyük bir ağaç kıyımı yaşanmış. Yaklaşık beş bin ağaç Eurogold tarafından yok edilmiş. O sırada köylülerin gelişmeler konusunda en ufak bir bilgileri yokmuş. Devlet, köylülere herhangi bir açıklayıcı bilgi vermemiş. Köylülerin deyimi ile büyük bir kandırmaca olmuş Eurogold'un gelişi.

Sonrasında oyuna geldiğini anlar olmuş köylüler. Konuya duyarlı insanlar, bilim adamları gelerek, Bergama köylüsünü bilinçlendirmiş. Bu bilinçlenme süreci Bergama köylüsünün eyleme geçmesini de sağlamış. Özellikle son 2,5-3 yıldır akıllarına gelen her türlü eylem biçimini kullanmışlar.

Yaşanan süreç bir kitaba konu olabilecek niteliktedir. Ancak şunu söyleyebiliriz ki, yapılan basın açıklamaları, yürüyüşler, kitle eylemleri, Ankara yürüyüşü, İzmir'e dönük birçok eylem, yol kesmeler-kapatmalar, maden önünde yatmalar, maden işgaline varan mücadele Bergama'yı tarihe geçirmiş durumdadır.

Birlikte hareket etmesini öğrendiler

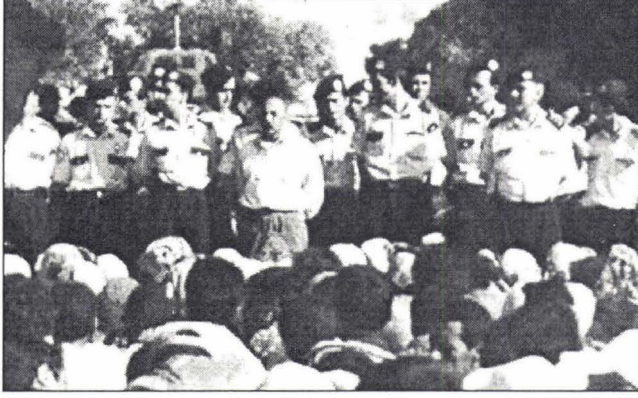
Bergama köylüsü için “siyanüre karşı savaş” bir ölüm kalım, hatta ondan da öte bir onur meselesi. Yıllardır verilen mücadelenin sağladığı bir onur bu.

Mücadele yılları köylülerin kafa yapılarını, düşünüş biçimlerini, yaşam tarzlarını, birbirleriyle ve doğayla olan ilişkilerini dönüştürüp ilerletiyor. İnsanlar birbirlerine kenetlenip örgütleniyor. Birlikte hareket etmesini öğreniyor bu insanlar. Birlikten kuvvet doğar diyorlar. Burjuva siyasetçilerin gerçek yüzlerini tanıyorlar, onlardan nefret eder duruma geliyorlar.

Siyanür tankerleri

Bergama köylüsü son olarak geçen hafta çıktı manşetlere. Yanlız bu kez manşetleri farklıydı boyalı basının. Farklılık medya tekellerinin ve onların uşak yazarlarının ikiye bölünmüşlüğü yansıtıyordu. Açıkça sitem ediyorlardı Bergama köylüsüne. İzmir Valisi Kutlu Aktaş'ın sarfettiği “Bergamalılar haklıyken, haksız duruma düştüler” sözü medyanın danışıklı döğüşün de temeli olmuştur.

Bu son eylemin patlamasının

sebebi siyanür tankerleri. Bu tankerler siyanür üretmede ve akıtmada kullanılacakmış. Tankerlerin geleceğini öğrenen köylüler Çanakkale-İzmir karayoluna yığılıyorlar. Yaklaşık beşbin kişi var... Tepeköy'den, Çamlıca'dan, Narlıca'dan, Aşağı Kırıklar'dan, Yenikent'ten yaklaşık beşbin köylü.

Köylünün yolu kapadığı saat akşam yedidir. Jandarma ve çevik kuvvet yığınağı yapar, ancak köylüler siyanür tankerlerini yöreye sokmamakta kararlıdır. Jandarma köylüyü tehdit eder, silah çeker ama köylüler gece yarısına kadar beklerler orada.

Bu sırada maden içinde bir ambulansın yakılma ve iki arabanın devrilme olayı gerçekleşir. Konuştuğumuz köylüler bunun bir provokasyon olduğunu söylüyorlar. Dediklerine göre yoğun bir jandarma ve polis kontrolünderken içeri girmeyi başarıp yangın çıkartmak mümkün değildir. Kaldı ki, içeri girip de madeni tahrip etmeye kalksalar bir ambulansla yetinmeleri akla yatkın olmadığını söylüyorlar.

Bergama: Nazi toplama kampı

Halk köylerini Nazi toplama kampına benzetiyor. Aralarında Yunan işgalini görmüş olan var. Yunan işgalinde bu kadar darbe, bu kadar baskı görmediklerini söylüyorlar. Hepsinde biraz korku, ama bütün vücutlarını sarsacak kadar öfke var. Bir tanesi bağılıyor söyleşimiz sırasında: “Terörist diyorlar. Nasıl terörist olmazsın? Bizi öldürüyor devlet. Nasıl terörist olmazsın?”

Eylemden sonra devlet büyük bir operasyon başlattı. Yöre köyleri tamamen abluka altına alındı. Tarlalardan, köylerden, evlerden insanları gözaltına alındı. Biri Tepeköy, biri Aşağı Kırıklar, biri Narlıca'dan olmak üzere beş kişi tutuklanıp Bergama Cezaevi'ne kondu. 38 kişi ise tutuklanmak üzere araniyor.

Biz Eurogold madenine en yakın bulunan Narlıca köylerini ziyaret ettik. Danıştay'ın kapatma kararı verdiği madenin yanbaşıda jandarma çadırları vardı. Ümitsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> gittiğimiz sırada jandarma baskısı

gevşemiş olmasına karşın kimlik kontrolü ve aramalar devam ediyordu. Biz de kimlik kontrolünden geçmiş olduk.

Devlet baskısı öyle bir safhaya ulaşmış ki, Kürdistan'dakine benzer bir olağanüstü hal uygulanıyordu. Gece yarısı kırılan kapılar, tarlalarında kurşunlanan insanlar, gözaltında işkenceler günlük olağan olaylar durumuna

gelmiş durumda. “Devlet bizi Eurogold'a satmış” diyor halk. Baskılardan dolayı halk bıkmış, usanmış, öfke dolu. İnsanlar kendi köylerinde her gün defalarca kimlik kontrolünden geçiyorlar. Tarlalarda iş zamanı. Ama insanlar kimi sabahlar yollarda bekletiliyor, işe gitmeleri engelleniyor.

Siyanürle ölmektense...

Danıştay kararına karşın Eurogold devlet koruması altında inşa çalışmalarını hızlandırmış durumda. Biz köylülerle konuşurken sesler kulağımıza kadar geliyordu. Dinamit de kullanıyorlarmış. Bu sesler gürültü kirliliği yaratıyor ve insanların sinir sistemlerini harap ediyor. Ayrıca yer sarsıntısı dolayısıyla kimi evler zarar görmüş durumda. Bunun dışında kalkan toz çevreye, tarlalara yayılmakta ve ekinlere çok büyük zararlar vermektedir. Bu konuyla ilgili olarak köylülerin bir bölümü tazminat davası açmış durumda.

Bunların dışında, rasyonel olarak düşünüldüğünde bu madenin getirisi götürüsünden çok daha düşük. Kabaca bir hesaplama yaparsak madenin ülke ekonomisine katkısı dolaysız olarak 1,5 milyon dolar, dolaylı olarak 13 milyon dolar olacaktır. Tarımsal üretim zaten önemli bir katkı yapmaktadır. Siyanür kullanıldığı an bu tarımsal üretim tamamen duracaktır. Esas önemlisi de su kaynaklarıdır. Burada İzmir'in içme suyu ihtiyacını karşılayacak derecede kaynak suyu çıkıyor. Her şeyin hızla kirlendiği dünyamızda yeraltı su kaynakları herşeyden daha önemlidir. Fakat sorun neyin faydalı olup olmadığı değildir. Kapitalizmin kar hırsı herşeyi gözden çıkarabiliyor.

Açıktır ki bir tek yığınların kararlı mücadelesi emperyalizm uşağı sermayenin önüne set çekebilir. Yaşlı bir köylünün şu sözleri anlatıyor her şeyi: “Şu andaki hükümet ve kapatmazsa halk kendi kapatacak. Siyanürle ölmektense onurluca çatışarak ölmek yeğdir. Hiç olmazsa ‘toprağını savunarak öldüler’ olarak tarihe geçeriz. Bu toprağı temiz aldık, temiz bırakacağız çocuklarımıza.”

Kızıl Bayrak / İZMİR

Kartursaş, çöpler ve çevre sorunu...

Sermaye düzeni için para, mal herşeydir, insan ise neredeyse hiçbir şeydir.

Burjuva sınıfı, hayatının her alanını kendi rantiyesine göre planlar. Sağlık, şehir temizliği, yol, su gibi en temel kamu hizmetleri bile birer gelir aracıdır onun için. Özelleştirme adı altında belediyenin temizlik işleri bile taşeron şirketlere devredilip toplum sağlığı tehlikeye atılmaktadır. Bunun en son örneği Kartal Belediyesi'nde yaşandı. Albayrak şirketi temizlik işini devralır almaz Kartal'ın temizliğiyle uğraşmaktansa işçileri sendikasıylaştırırna, haklarını budama ve onları iyice köleleştirmeyi tercih etti. İşçileri, tamamen üzerinden para kazanılması gereken birer meta olarak gören Kartal Belediyesi ve Albayrak şirketi gözünü kırpmadan halkın sağlığını hiçe sayabilmektedir. Çünkü, onlar için çöplerin toplanması Albayrak şirketinin ne kadar kazandığı çerçevesinde anlamlıdır sadece. Yoksa Kartal halkının sağlığını falan düşündükleri safşatadan ibarettir.

Kapitalizmin Türkiye ve dünyada çevre, insan sağlığı konusunda sicili oldukça bozuktur. Düzenin yapısı gereği bozuk da olacaktır, bundan sonra. Gözünü para ve tüketme hırsı bürümüş insanlar yaratmayı hedefleyen bir sistemin insan sağlığını ve çevreyi düşünmesi olsa olsa göstermeliktir. Sermaye düzeni üretim ilişkileri içinde insanları öyle biçimlendirir ki, bu ideoloji ve kültüre teslim olan birey bırakın toplum sağlığı ve çevreyi düşünmeyi, kendi sağlığını bile düşünemez hale gelir.

Sermaye devletinin kendisi bizzat çevre dostu olarak görünmeye çalışmayı ihmal etmezken, bir yandan da çevre konusunda bile olsa, en küçük örgütlenmeye, hareketliliğe tahammülsüzdür. Siyanürle altın çıkarmaya karşı kararlı bir mücadele yürüten Bergama köylüleri hemen başıbozuk asi ilan edilmiş ve askerler yarı çıplak köyün içine gönderilerek gözdağı verilmeyle çalışılmıştır. Oysa mahkemede Bergama köylüleri lehine karar veren de aynı devlettir. Bu ikiye bölünmüşlüğü ve timsah gözyaşının en üst boyutudur. Aynı şey Kürdistan'da yakılan ormanlar için de geçerlidir. Batıda yanan bir orman için kıyametler koparan devlet ve onun burjuva medyası, Kürdistan'da ormanı gerillayı bulmak için kendisinin yaktığının sözünü bile etmemektedir. Ormanda gerilla ararken zehirli gaz kullanan ve bütün canlıların hayatını tehlikeye atan da bu devletin kendisidir.

Kendisini çevreyi ve dünyayı koruyan olarak gösteren emperyalist ülkeler de aşağılık yöntemlerle bu sorunu gizlemeye çalışır. Bir yandan dünyayı nükleer artık ve kimyasal madde cehennemine çevirirken, aldıkları göstermelik önlemlerle çevre dostu görünmeyi ihmal etmezler. Nükleer denemelerini de sömürgeleştirdikleri geri kalmış ülkelerin topraklarına gönderebilmektedirler. Kapitalist ülkelerin birçoğu kirlenmeden girilmez hale gelmiştir. Haliç Türkiye kapitalizminin yıllardır kapatamadığı bir çevre ayıbıdır.

Türk devleti kendi kanunlarında yaptırımlar olmasına rağmen, cezaevlerindeki siyasi tutsakları hep ölüme terkedilecek, imha edilecek insanlar olarak görmüştür. İlerideki patlama tehlikesini bile bile Ümraniye Cezaevi'ni getirip çöplüğün üzerine yapan sermaye devletidir. Teslim alamadığı gerillayı ormanla beraber yakan mantık, anlaşılan teslim alamadığı tutsakları da cezaevleriyle beraber imha etmeyi düşünmektedir...

Peki bütün bunlar yaşanırken biz ne yapabiliriz? Herşeyden önce toplumu ilgilendiren bütün sorunlar ayrımsız, işçi-emekçilerin de sorunudur. “Benim bunca sorunun varken bir de çevreyi mi düşünüyüm” mantığı doğru değildir. Dünyayı yaratan işçi-emekçiler, ürettiği değerlerin kirlenmesine, kendi elleriyle yarattığı dünyanın güzelliklerinin yok edilmesine izin vermemelidir. Bergama köylülerinin duyarlılığı ve eylemleri buna güzel bir örnektir. Kaldı ki düşlediğimiz gelecek güzel topluma ulaşmak her konuda yürütülecek bütünsel bir mücadeleyle sağlanabilir ancak.

Kırıkkale’de facia ve kapitalizmin doğası üzerine...

Kırıkkale büyük bir facia yaşadı. Kırıkkale işçisi çok daha büyüğünden kıl payı ve rastlantıyla kurtuldu. Düzenin sözcüleri her zamanki sahtekarlıklarıyla, bu “doğal” afetten duydukları üzüntüyü dile getirdiler.

Gerçekten de, Kırıkkale benzeri facialar tam birer “doğal afet”tir. Ama buradaki “doğa” bildiğimiz tabiatın biraz farklı bir doğadır. Sistemin doğasıdır yani. Kapitalist sömürü sisteminin doğal yapısı gereği yaşıyoruz böyle faciaları. Bu sistemin temelini emek-gücü sömürüsü oluşturmaktadır. Nasıl bir değirmenin çarkları buğdayın öğütülmesine uygun kuruluyorsa, kapitalist sistemin çarkları da, emek-gücünün sömürüsünü (hep daha fazla sömürüsü) sağlamak üzere kurulmuştur. Yoksa bu gücün sahibi olan ücretli emekçinin korunması, geliştirilmesi için değil.

Bu temel, bu mantık, bu çark, bu sınıfsal çıkar neyi gerektiriyorsa o yapılacak, neyi gerektirmiyorsa o yapılmayacaktır. Yapılması gereken, işgücünü olabildiğince ucuzla maletmektir. Örneğin, MKE gibi bir fabrikayı kentin burnunun dibine kurarak taşıma-yerleştirme maliyetlerinden kurtulmaktır. Sermayenin çıkarı açısından gerekemeyenler ise, Kırıkkale faciasıyla bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Patlama sadece demir parçaları, patlamış-patlamamış bombalar savurmadı çevreye. Fakat sermaye düzeninin “doğal” zorunluluklarını da saçtı. Kırıkkale türünden “doğal” felaketlerin anası olan bu doğal zorunlulukların içinde, önlem için masraf yapmamak vardır. Sadece fabrikalarda çalışan işçilerin değil, ama aileleriyle birlikte bir sınıfın (hatta kentte yaşayan her sınıftan insanın) yaşamını hiçe saymak vardır.

Patlamadan sonra çevreyi temizlemeden kente dönüşü sağlayarak, insanları ikinci bir felaketle başbaşa bırakmak vardır. Hurdadan kazanılacak üç kuruşa muhtaç bırakılmış insanların kötü kaderini bizzat yazmak vardır.

İnsanın (emek-gücü biçiminde de olsa) parayla alınıp satıldığı, insani değerlerin bile rayiç bedelinin belirlendiği, tüm bu alınır satılır mallar içinde, en ucuz değer emek-gücüne biçildiği (ayda 12 milyon) bir toplumsal düzenden söz ediyoruz. Sadece bu kadar da değil. Yedek sanayi ordusunun (işsizler ordusu) en ileri denilen Avrupa ülkelerinde bile milyonlarla hesaplandığı bir tarihten söz ediyoruz sermaye düzeninin. O sermaye sınıfı ki, daha fazla sömürü, daha fazla kar uğruna, dünyanın sömürü temelinde paylaşımı ve yeniden paylaşımı uğruna iki büyük dünya savaşı çıkarıp, milyonlarca işgücünü, milyonlarca işçi ve emekçiyi “telef” etmiştir. Kırıkkale’deki “doğal” kazada 3-5, madenlerdeki göçüklerde elliler-yüzer işçinin “telef” olmasını dert edecek değil elbet.

Üstelik Kırıkkale olayında, sermayeyi tüm suçlarından arındırarak bir de bahane bulunmuştur. Bölücü terör örgütü... Şimdi Kırıkkale halkı, hurda uğruna bombalarla oynayan çocuklarının cesetlerini, “kahrolsun

PKK” şalına sarabilir, yüreklerinin ateşini şovenizm zehriyle soğutabilir. Bir dahaki “doğal” afete kadar böyle böyle avunabilir. Ne var ki, MKE işçilerinin bu tür sahte avunmalarla geçirecek zamanı yoktur. Fabrikaların yeniden kuruluşunda, alınacak önlemler konusunda sınıfsal tavrını ortaya koymak zorundadır. İşçi sınıfını ücretlerle sınırlı bir kısırlığa mahkum etmeye çalışan satılmış sendikaların ağababası Türk-Metal’in ihanetinden yakasını kurtarmak ve kendisiyle birlikte tüm Kırıkkale halkını düşünmek, kendi aileleriyle birlikte kentteki tüm ailelerin, tüm insanların geleceği üzerine karar vermek, kararını sermaye düzeninin sahiplerine dayatmak zorundadır. Bunu MKE işçisi, bunu işçi sınıfı yapmaz ise, yapacak, yapabilecek başka hiç bir kesim yoktur. Eğer Kırıkkale halkının bir tepkisi olacaksa, bunu örgütlemeye yeteneği herşeyden önce MKE işçisinde vardır. Tıpkı Zonguldak kömür, Kırşehir Petlas, Gebze Belediye ve daha pek çok örnekte olduğu gibi.

Kırıkkale faicası türünden, sermayenin doğasından kaynaklanan tüm facialardan, sermayeye karşı mücadele ederek, sermayenin sömürü düzenini ortadan kaldırarak kurtulunabilir. Bunun dışındaki çözüm önerileri, bizzat sermaye tarafından öne sürülen sahte yollardır. Gösterilen düşmanlar sahte görüntülerdir. Bu vesileyle, bir kez daha öne sürülecek terör umacısı da bunlardan biridir. Terör: kitleleri silahla korkutup yıldırırsa eğer, işçi sınıfı ve emekçi hareketine yönelik bu yıldırma hareketini yürüten bir tek güç vardır. Sermaye devleti. Polisi-jandarmasıyla, yargısı hapishanesiyle emekçilerin hak ve özgürlük mücadelesini bastırmaya, korkutarak mücadeleden caydırmaya çalışan tek terör örgütüdür devlet. Ne BERGAMA köylüleri, ne GİNTİM işçileri, ne MEMURLAR ve ne de herhangi bir işçi grevi-direnışı, devlet kuvvetleri dışında herhangi bir gücün saldırısıyla karşılaşmamıştır. Ayrıca, devletin “terör” tanımı da, emekçi sınıfların hak mücadelelerine denk düşmektedir. Terörle mücadele adı altında grevler yasaklanmakta, direnişler dağıtılmakta, yürüyüşlere saldırılmaktadır. Bir emperyalist şirketin karlarını garantiye almak uğruna, Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Türk köylüsünü yargılamakta, tutuklamakta, hapse atmaktadır.

Kısaca, işçi sınıfı ve emekçi katmanların mahkum edildiği açlık, sefalet ve her türlü felaketin sorumlusu, düzenin sahibi olan kapitalist sınıf ve onun devletidir. Bu devletin çeteci-mafyacı yapısı yıkılıp dağıtılmadan, düzenin sömürü çarkları parçalanmadan emekçiler Kırıkkale türünden facialardan kurtulamaz. Kapitalist sanayi toplumunun tek üretici sınıfı proletaryaya, ürünü üzerinde hak sahibi olduğunda, o ürünlerin adil bir paylaşımını da gerçekleştirecektir. İşçi sınıfının kardeşlik ve eşitlik temelleri üzerine yeniden kurduğu bir toplumda savaşlara da, silahlara da, silah fabrikalarına da gerek kalmayacaktır.

Yeni saldırı hükümeti memur zamlarını açıkladı... Kamu çalışanları mücadeleyi yükseltmek zorundadır!

Kamu çalışanları MGK-TÜSİAD Hükümeti, niteliği ve görevi neyi gerektiriyorsa hemen uygulamaya başladı. Niteliği sermayenin niteliğidir. Görevi sermayeye ve onun vurucu gücü orduya maşalıktır. Kendinden önceki maşadan daha büyük bir gayretle sürdürecektir sermayenin emeğe saldırı programını.

Başarı şansları daha hükümet kurulmadan yaratılmaya çalışıldı. Emeğin sermayeye peşkeş çekilmesinin en arsız örnekleri bu aşamada sergilendi Türk-İş ve DİSK tarafından. Şimdi bu ihanetin desteğiyle yürütcek yeni hükümet sınıfa saldırılarını. Bu ihanet şebekesine dahil olmayı onuruna yediremeyen Kamu Emekçi Sendikaları Konfederasyonu ise, yeni hükümetin saldırı programından ilk nasibini alan oluyor. Hükümet önce, kamu emekçi hareketinin yolunu kesebilmek için, sendikal örgütlenmeyi sözde serbest bıraktı. Fakat kamu çalışanları, bunun arkasından grev ve toplu sözleşme yasağının geleceğini çok iyi biliyor. Bu nedenle hükümetin bu jestini suskun karşıladılar.

Ardından ücret zamları geldi. KESK sözcüsünün ifadesiyle, “insanca bir yaşam düzeyi sağlamaktan uzak” olan bu zamlar kamu çalışanlarını tatmin etmiyor. Fakat kamu çalışanlarının asıl sorunu, zammın tatminkar olup olmamasından ötedir. Onlar, yılların emeği ve büyük bedellerle kazandıkları sendikal haklarının resmen tanınmasını istiyorlar hükümetten. Grev ve toplu sözleşme hakkına yönelik bir saldırıya izin vermeyeceklerini ifade etmek üzere de bir uyarı eylemine hazırlanıyorlar.

KESK’ten yapılan açıklamaya göre, 11 Temmuz günü gerçekleştirilecek olan bu uyarı eylemi, hem zam oranlarının protestosu, hem de grev ve toplu sözleşme haklarının hatırlatılması olacak. Yeni saldırı hükümetinin niteliği ve görevleri de gözönüne alındığında, kamu çalışanlarının bu eyleme oldukça sıkı hazırlanmalarının zorunluğu açıktır. İşçi sınıfı ve emekçiler, yeni saldırı programının önüne geçecek birleşik bir güç ortaya koyamazlarsa, ne kamu çalışanlarının sendikal hakları, ne KİT’ler ve ne de hakların son kırıntıları kalacaktır ellerinde. Hükümetin görevlerinden biri de özelleştirmelere hız vermek olduğuna ve özelleştirme çektirğine göre, sendikal haklar, kamu

hareketi için mücadelenin henüz ilk adımı sayılır. Ardından işgüvencesinin kaldırılması ve özelleştirilen birimlerde toplu tensikatlara gelecektir sıra. Tam da bu nedenlerle, sendikaların korunması büyük bir önem taşımaktadır.

Kamu hareketinde, devlet güdümlü sendikal anlayışlar üzerinden yayılmaya çalışılan “hele bir sendika hakkımız tanınsın, grev ve toplu sözleşme için ayrıca mücadele verilir” görüşü hastalıklı bir yaklaşımdır. Grev ve toplu sözleşme hakkının gaspı, tam da sendika hakkının gaspı demektir. Bunun kavramaktan yoksun olanların ortalıkta uluorta konuşarak zihinleri bulandırmasına izin vermemek, aksine sendikal hak mücadelesini daha da yükseltmek gerekiyor. Ödenen bedellerin boşa ödenmediği, şimdi sıranın yılların emeğini korumaya geldiği kitlelere bıkip usanmadan anlatılmalıdır. Hareketteki tıkanmadan, gerilemeden yakınmak yetmiyor. Öncelikle “önder”liğin zihnindeki tıkanma aşılmalı zorundadır. Kamu emekçileri grev ve toplu sözleşme hakkı bile olmayan göstermelik bir sendika hakkı için büyük bedeller ödemeyi göze almak zorunda değildir. Büyük bedeller büyük kazanımlar için göze alınır. KESK, hareketin önüne uğruna kavga edilmeye değer amaçlar koymak zorundadır. Saldırıların kapsamı ve niteliği konusunda kitlesini bilinçlendirmek-egitmek zorundadır. Bunu yapmayan bir önderliğin yakınma hakkı yoktur.

Fakat sendikaların başındaki reformizmden bu düzeyde bir zihin açıklığı beklemenin hayal olacağı kesindir. Öyleyse iş gene taban örgütlenmelerine, sınıfın gerçek öncülerine, devrimcilere düşmektedir. Devrimci kamu çalışanlarına bir süredir hakim olan, “buyursunlar yönetsinler öyleyse” bakışı da, en az reformist kısırlık kadar tehlikelidir. Öncünün harekete karşı görevlerine, sendikaların yönetim pencerelerinden bakılamaz. Böyle bir bakışla, yönetimde olmak da sorunu çözmeyecektir. Çünkü reformizmin temel sorunu da bu dar penceredir. Bugün, yönetim sorunlarını kongrelere bırakıp, eylemleri örgütlemek için kolları sıvamanın günüdür. Öncü konumlarının devrimcilere yüklediği görev, mücadelenin örgütlenmesi, yükseltilmesidir.

Mutlu Akü grevi ve sınıf tavrı

Mutlu akü grevi bir aydan fazla bir süredir devam ediyor. Grev kamoyu oluşturma ve sınıf dayanışmasını sağlama alanında sessizliğini koruyor. Fakat işçiler arası süren tartışmalar, henüz dağınık olmasına rağmen giderek tepkiye dönüşüyor.

Elbetteki işçilerin tepkisinin ilk hedefi sermayeyi temsil eden patronlardır. Öte yandan grevi başarıya ulaştırmanın en önemli araçları olan sendika ve grev komitesi farklı bir tartışmanın konusu durumundadır.

Bugün işçiler eski ve yeni ayrımı gözetmeksizin biraraya gelmeli ve sendikalarını harekete geçirmelidir. Kartal meydanında bir basın açıklaması yapmak ve Tepeören'le diğer fabrikalara sürekli işçi geliş-gidişi sağlamak ilk elden hedeflenebilir şeylerdir. Grevdeki işçi arkadaşların, zamanını çeşitli yerlerde geçirerek öldüreceklerine, kendi fabrikalarının önünde topluca beklemeleri çok daha iyi olacaktır. Bunun maddi imkanlarını sendika yaratmak zorundadır. Genel olarak Mutlu Akü'ye destek ziyaretleri son derece sınırlıdır. Oysa, hemen yanıbaşındaki Kartursaş işçilerinin grevi sürekli ziyaret edilmektedir. Bunun nedeni herşeyden önce belediye işçilerinin kalabalık bir tarzda direniş yerinde bekleyerek oraya coşku katmasıdır. Öncü işçiler bir araya gelerek öncelikle grev komitesini sorgulamalıdır. Zira grev komitesinin şu zamana kadar, nöbetçilerin gelip gelmediğini kontrol etmek dışında yaptığı fazla bir şey yoktur.

Oysa ki grev komitesi bir grevin beyni ve motoru olmak durumundadır. Her konuda uyanık olmak ve denetimi sağlamak zorundadır. Patronun grev kırıcılığına karşı ilk meşru müdahaleyi örgütleyecek olan da grev komitesidir. Grev komitesi gerektiğinde sendikanın tutumunu aşmayıda bilmelidir. Sendika yönetiminin söylediklerinden başka birşey yapmayan bir komitenin hiçbir işlevi ve gereği yoktur.

Öte yandan grevdeki her işçi kendini direnişin gidişatından sorumlu hissetmelidir. Grevin başarıya ulaşması için çalışmalıdır. Birşeyler yapmayan, birşeyler beklemeye hakkı da yoktur. Herkes yakınındaki arkadaşını uyarmalı, toplantılara katılmalı, grevin sorunlarını tartışmalıdır. Şu an hala grev komitesinin ne olduğunu bilmeyen işçiler var. Bu grev komitesinin varlığıyla yokluğunun belli olmadığı bir göstergesidir. Böyle bir grev komitesi dağıtılmalı ve yerine güçlü bir komite kurulmalıdır. Öncü, mücadeleci ve güvenilir arkadaşlarımızdan seçeceğimiz yeni grev komitesi herşeyden önce eski ve yeni işçilerin beraberliğini sağlamalıdır. Zira bu, büyük bir potansiyel ve öfkeyi ifade eden Mutlu Akü işçilerinin örgütlü

hareket etmek doğrultusunda atacağı en önemli adımı olacaktır.

Yine, gerek öncü, gerek diğer bütün işçilerin, işten atılma korkusu yersizdir. Birincisi; 11 milyon gibi bir sefalet ücretiyle çalışmak ve buna rağmen her türlü saldırıya boyuneğmenin ardı-arkası da yoktur. Bu düzende ancak başını dik tutarak onurlu yaşayabilirsin. İkincisi; Mutlu Akü gibi büyük ve önemli bir üretim merkezinde sağlanacak birlik-beraberlik kolayından hiçbir güç tarafından yıkılmaz. Yeter ki kendi bireysel çıkarlarımızı işçi sınıfının çıkarları önüne koymayalım. TİS sonrası tensikatları da ancak böyle önleyebiliriz. Yoksa sınıf kardeşlerimiz işten atılırken biz elimiz, kolumuz bağlı

seyrederiz. İnsan olan için de en kötüsü budur zaten, hiçbir şey yapamadan seyretmek, sıranın kendimize gelmesini beklemek...

Sonuç olarak; Mutlu Akü grevi için birşeyler yapmak isteyen her işçi yakınmayı bir kenara bırakmalı ve biraraya gelip bir hareketlilik yaratmalıdır. Bu kamuoyu yaratmak için bir basın açıklaması olabilir, grevle dayanışma sağlamak için için kart dağıtımı olabilir, dahası bir dayanışma gecesinin örgütlenmesi hedeflenebilir ... Ama herşeyden önemlisi örgütlü hareket edebilmektir. Bunu başaracak olan öncü ve bilinçli işçilerdir. Yeter ki biz ekmesini bilelim, filizler ergeç yerecektir.

Yaşasın işçilerin birliği !

Aşağıda ikinci sayısı geçtiğimiz günlerde çıkan

"Grev'deki SESİMİZ Mutlu Akü İşçi Bülteni"nden bir yazıyı kısaltarak yayınlıyoruz:

Görevimiz ve Bültenimiz

(...)Grev bülteni bizim yakın kavga tarihimizin pek bildiği silahlardan biri değil. Ama Mutlu Akü ve Çelik Akü grevlerindeki rolü ne olursa olsun; o, sınıfın kavgasına şimdiden küçük bir armağandır. Onu büyütmek, gerçek bir silaha çevirmek ve **GREVİN ZAFERİNE KADAR** çıkacağını ilan etmek bizim ellerimizde.

Bülten sadece sınıf dayanışması temelinde Mutlu Akü'nün Çelik Akü'ye, sendikalı diğer petro-kimya işçilerine, bölge direniş ve fabrikalarına karşı sesini duyurmak için bir ihtiyaç değildir. Haftalık toplantılara katılan 30 civarındaki öncü işçiyle yüzlerce grevci arasında da **yaşamsal, acil, zorunlu** bir ihtiyaçtır. Unutulmasın; söz uçar, yazı kalır. Grevimizin gelişimini ve

sorunlarını her hafta kalıcı bir tarzda bir yayın aracıyla işlemezsek ya çözüme bütün işçi arkadaşlarımızı katamayız ya da doğru-dürüst bir çıkış yolu bulamayız. Her halükarda haftalık toplantı sonuçlarını duyurmak, tartışmak; böylece bir işçi demokrasisinin işleyişini oluşturmak ve hergün yeni yeni öncüler yaratmak için grev bülteni vazgeçilemez-küçümsenemez bir araçtır.

(...) Gelelim bülteni kimin çıkarması gerektiğine. Bültenin çıkarılmasını-sorumluluğunu Grev Komitesi üstlenmelidir. Ama Mutlu Akü dışındakileri grev komitesinin dışında bırakan bir yasakçı anlayışla

değil tabi. Grev komitesi sınıfın birliği ve ortak çıkarları anlayışını gözettiği ölçüde de başka türlü olamaz. Bu yüzden her toplantı, en geniş işçi katılımıyla Bülten'in sahiplenildiği, yazıların-katkıların planlandığı, dağıtımının-tartışılmasının denetlendiği bir yayın gündemini de içermelidir.

Sınıfa TİS, Ekonomik Sosyal Konsey (ESK), Eşel-Mobil, darbe tellahı üzerinden ihanetin kol gezdiği bir evrede sürüyor grevimiz. Sınıfın üzerindeki ölü toprağını atacak bir kıvılcım gerek.

Sınıfa ve topluma şimdiden umut topluyoruz. Ona bir öncü yol göstericilik yapmak da elimizde. Öyleyse birlik ve kararlılığın neler yapabileceğini göstereyim.

Kartursaş direnişi birinci ayını doldurdu

Sınıf dayanışmasını yükseltelim!

9 Haziran'dan beri direnişte olan DISK-Nakliyat-İş'te örgütlü Kartursaş işçileri, Albayrak şirketi, Kartal Belediyesi ve sermayenin saldırı politikalarına karşı yürüttükleri mücadelede kararlı.

Grevin kamuoyunda duyulması ve destek görmesi için çeşitli etkinlikler yapan işçiler, yürüttükleri imza kampanyasının yanısıra direnişin 26. günü 4 Temmuz'da bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına, bölgeden çeşitli fabrika ve sendikalardan gelen işçi-emekçilerin yanında Genel-İş 5 nolu şb., Kartal İşçi Evi, Tekstil İşçileri Bülteni ve Kızıl Bayrak da destek verdi. Basın açıklaması için gelen işçi-emekçiler, belediye garajının önünde toplandı. Daha sonra Kartursaş işçileriyle birleşilerek, Kartal Belediye binası önünde basın açıklaması yapmak üzere yürüyüşe geçildi. Yürüyüş

boyunca sık sık "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Albayrak işçisi yalnız değildir.", "İşçi kıyımına son!", "Özelleştirmeye hayır!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Sekmen, Sekmen duy sesimizi bu gelen çöpçünün ayak sesleri!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganları atıldı.

Yürüyüş sonunda Kartal meydanındaki belediye binası önünde toplanan öfkeli kitleye basın açıklamasını, DISK eğitim sekreteri Çetin Uygur sözlü olarak yaptı. Çetin Uygur'un sözleri özetle şöyleydi: "Bu direniş hak alma, insanca yaşama direnişidir. Albayrak işvereni ve belediye başkanı şunu iyi bilsin. Bizler köpekli köylerden değiliz. Bizler bilinlerdeniz. Sopaya sarılmaktan

korkmayız, çekinmeyiz. İşten atılan arkadaşlarımız geri alınacak, başka çözüm yolu yok. Sizin adil düzeniniz, kapitalizmin beyaz sarıklı, yeşil cübbelidir..."

Kartursaş işçisinin büyük bir kamuoyu oluşturmaktan korkan Kartal belediyesi, grev kırıcılığını hiç elden bırakmıyor. Biriken çöpler her fırsatta taşeron işçilere ve diğer belediyelerden getirilen kamyonlarla polis korumasında toplatılıyor. Direnişteki işçiler, bu duruma müdahale etmek istediklerinde karşılarında polisi ve Albayrak'ın sopalı-silahlı korumalarını buluyor.

Belediye, daha önceden halkın şikayetlerini dinlemek için oluşturduğu İSKİ yanındaki "beyaz masa"yı da kaldırmış bulunuyor. Bu girişim, <https://fonteylog.com> adresinde Kartal halkının şikayetlerini muhatapsız

bırakma girişimidir. Ama Kartal halkı şunu iyi bilmelidir ki biriken çöplerin de, her türlü olumsuzluğun da sorumlusu belediyedir. Sefalet koşullarında yaşayan, hakları gaspedilmiş temizlik işçileri değil!

Gelinen yerde ise yargıtay Nakliyat-İş sendikasının örgütlülüğünü onaylamış durumda. Görüşmelerin başlaması yargıtay onayının bakanlıktan çıkmasıyla sağlanabilecek mi? Sendika ve işçiler görüşmeye hazır, talepleri de açık. Fakat Albayrak şirketi ve belediyenin ne yapacağını zaman gösterecek. Şu da bilinmelidir ki, Albayrak ve belediye hangi oyuna başvurursa başvursun, Kartursaş işçisi bu kararlılığını devam ettirdiği takdirde er-geç haklarını kazanacaktır.

Kartursaş işçisi yalnız değildir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://fonteylog.com>

Parsat Piston başlangıcı yaptı, mücadele sürecek!

Parsat Piston A.Ş.'de yaklaşık 3 aydır sürdürdüğümüz örgütlenme çalışması artık belli sonuçlar vermeye başladı. Fabrikada pek çok sorunuz var. Yemeklerimiz kötü çıkıyor. Hergün patates, makarna yiyoruz. Sularımız çeşme suyu. Bir tane buzdolabı var. Onu da yemekhanenin kapıları kilitlendiği için kullanamıyoruz. Servislerde üst üste gidiyoruz. Güya sendikalı fabrika, ama asgari ücret artınca bizim maaşlarımızı geçiriyor. Yılbaşında maaşları yüksek olanları da memurlaştırdılar. İkramiye ve mesai gibi sosyal haklarımız ellerimizden alındı.

Bütün bunlara karşı sendikamız Hak-İş'e bağlı Özçelik-İş hiçbir şey yapmıyor. Temsilciler patron tarafından yıllar önce atılmış. Toplu sözleşmeyi dahi bize göstermiyorlar. Haksızlıklara karşı çıkıp haklarını arayan arkadaşlarımızı işten attırıyorlar. Sendikaya giden arkadaşlarımız döndüklerinde kartlarını yerinde bulamıyorlar.

Bütün bunlara karşı örgütlenmek gerektiğini söyleyerek toplantılar yapmaya başladık. Üç kişiyle başladığımız toplantılara katılan arkadaşlarımızın sayısı giderek arttı ve 100 kişilik toplantılara ulaştık. Altıncı ay zammının geldiği dönemde imza toplamaya başladık ve temsilcilerin

değiştirilmesi için 500 kişiden 300'ünün imzasını aldık. Temsilci seçeceğimiz arkadaşlarımızı da belirleyerek imzaları vermek için topluca sendikaya gitmeye karar verdik. Başka bir fabrikadan gelip üye olacağız diye telefon edip sendikacıların kaçmasını engelledik. 3 Temmuz Perşembe günü 50 kişi sendikaya gittik.

Sendikacılar önce şaşırdılar, sonra sorunların hepsinin temsilcilerden kaynaklandığını söylediler. Diğer bütün fabrikalarda temsilcileri seçimle getirdiklerini, bir tek Parsat'ta bunu yapamadıklarını, buna patronun neden olduğunu öne sürdüler. Yıllardır yaptıklarını unutturacağını sanarak bizi kandırmaya çalıştılar. Birçok arkadaşımız söz alarak, yıllardan bu yana sendikanın bir defa bile gelip işçileri görmediğini, fabrikanın suyundan içmediğini söyleyerek içlerini döktüler.

Sendikacılar 300 imza toplamamızın bu fabrikada büyük bir başarı olduğunu söylediler. Temsilcilerin değişmesinin Yönetim Kurulu'nda kararlaştırılabileceğini, elbette bunun için seçim yapacaklarını söylediler. Biz gün konusunda ısrar edince gün vermekten kaçtılar, en kısa sürede yaparız dediler. Bunun üzerine bir hafta içinde seçimin olmasını istediğimizi, seçim olmazsa, bizim de kendi

kararımızı vereceğimizi, olacaklardan sorumlu olmayacağımızı söyledik. Kendilerini tehdit etmememizi, tehditle iş yapmayacakları yanıtını verdiler. Toplantıdan bir belirsizlik içinde çıktık.

Dönüşümüzde kendi aramızda bir toplantı yapıp, eğer bir tek arkadaşımız işten atılırsa üretimi durduracağımızı, yemekhaneye toplanacağımızı, eğer noter gelirse tezgahların başına dönüp gidene kadar işi yavaşlatacağımızı kararlaştırdık. Bir hafta içinde seçim olmazsa bu sefer daha kitlesel şekilde gidip sendikayı basmaya karar verdik.

Daha önce imzaları toplamadan bir eylem yapmamaya karar vermiştik. Ama yaşadıklarımız gösterdi ki, eylemsiz kalınca katılım azalıyor. arkadaşlarımızın şevki de kırılıyor. Yemek boykotu, servislere binmeme gibi eylemleri yapabilirsek belki bunu engelleyebiliriz. Ancak artık ok yaydan çıkmıştır. Temsilcilikleri kazanmak işin ilk kısmıdır. Bundan sonra çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek için eylemleri başlatmamız gerekiyor.

Parsat işçisi başlangıcı yapmıştır. Birçok eksiği vardır. Bunlar ise ancak mücadelenin içinde öğrenilecektir. Önümüzdeki sıcak günlerde arkadaşlarıma başarılar diliyorum.

Parsat Piston'dan KB okuru bir işçi

Aşağıda ikinci sayısı çıkan Metal İşçileri Bülteni'den bir yazıyı kısaltarak yayınlıyoruz:

Metal İşçileri Bülteni'ni Niye Çıkariyoruz?

Metal İşçileri Bülteni'ni niye çıkartıyoruz? İşçilere yönelik onca 'yayın' varken neden ihtiyaç duyduk? Bu bülten neye hizmet edecek? Bu soruyu birçok işçi arkadaşımız soruyor. Bildiğimiz şeyleri niye yazacağız diye soruyorlar. Burda temel mesele işçilere yönelik bir yayının çıkarılması değildir. Eğer biz işçiler herşeyi biliyorsak, orta yerde duran örgütsüzlüğümüz ve dağınıklığımız ne olacak? Herşeyi biliyorsak neden harekete geçmiyoruz, ya da harekete geçsek bile neden el yordamıyla yürüyoruz? Öncü işçiler olarak neden birbirimizden haberimiz yok? Neden fabrikadaki işçi arkadaşlarımızın birliğini sağlayamıyoruz? Bu soruları çoğaltmak mümkündür.

Önce sorunları iyi tespit etmeli, doğru tespit etmeli, doğru çareler bulmalıyız. Yapılacak işlerin sözü doğru söylendikten sonra yapacak tek bir iş kalıyor geriye. Hamamda terlemeyi göze almak! Öncü işçi olmak lafla olmaz. Yürekli olmak gerekiyor, dürüst olmak, fedakar olmak, işten atılmak da dahil, birçok bedel ödemeyi göze almak gerekiyor. Örneğin, bir fabrikada sendikalaşma üzerine adım

atan öncü işçiler, karar aldığı halde kendi toplantılarına bile katılmıyorlarsa, bunun nedenini nerde arayacağız? GÜVENSİZLİK! Önce kendine güvensizlik, sonra yanibaşında yıllarca çalıştığı işçi arkadaşına güvensizlik. Bu güvensizliği bir bülten aracılığıyla kırabilmek mümkün değildir. Ama nasıl kırılacağı üzerine işçi arkadaşlarımıza yol göstermek zorundadır. Öncü işçilerin çıkardığı 8-10 sayfalık bir bülteni bile "okumasak da olur" diyerek köşeye atıyorsak, ya da okuduğumuz yazıları üç beş arkadaşımızla tartışmıyorsak, bizim öncülük niyetimiz sadece lafta demektir.

(...)

Ülkede yaşanan tüm sorunlar emek ve sermaye arasındaki savaşla belirleniyorsa, bu savaşın bir tarafı olan biz işçiler sınıfımıza yönelik çok yönlü saldırılar karşısında aktif tavır alabilmeliyiz. Özelleştirme, taşeronlaştırma, SSK'nın tasfiyesi, eşel-mobil sistemi, esnek çalışma, grev olmaktan çıkan grevlerin bile devlet eliyle kaldırılmaya çalışılması ve birçok saldırıyla karşılaşıyoruz. Tam da bu sorunlar üzerinden öncü işçilerin

bilinçlendirilmesi, kendi içinde kararlar alabilmesi için bülten bir araçtır. Ama başında söylediğimiz gibi araçlardan yalnızca bir tanesidir.

Metal işçilerinin tarihsel sorumluluğu

İşçi sınıfının iktidar mücadelesinde metal işçileri herşeyden önce sektörel konumu itibarıyla öncü konumundadır. Onun hareketlenmesi, diğer sektörleri içine sokar. Bugün metal işçileri, sınıfın hareketlilik düzeyinden bakıldığında, tersine daha geridir. Stratejik konumu itibarıyla devletin ve patronların görece iyileştirme çabaları, taşeronlaştırma ve diğer saldırılarla boşa çıkmaya başlamıştır.

Sınıf mücadelemizde, bu yayın bir kürsüdür. Mafyalanmış, sermayenin eline geçmiş sendikal yapıların, "çağdaş sendikacılık" adına işbirlikçi bir çizgiyi sürdürenlerin ihraç ettikleri sendikacıların, genel kurullara alınmayan, söz hakkı verilmeyen öncü işçilerin, sendikayı örgütlemelerine rağmen, sendikanın oraya girmesi karşılığında işten atılmasına göz yumulan işçilerin konuşabileceği bir

Atabay işçisi daha çetin mücadelelere hazırlanmalıdır!

Gebze, Esentepe'de ve Acıbadem'de kurulu Atabay Kimya'nın Esentepe'deki fabrikasında sendikal örgütlülük nedeniyle 16 Haziran'da 20 işçinin işten atılmasıyla başlayan direniş 27 Haziran'da işten atılan işçilerin tazminatlarının ödenmesiyle son buldu.

Direniş, işten atılan işçilerin geri alınması, vergi iadesi ve mesai ücretleri gibi birikmiş hakların ödenmesi ve zorunlu mesailerin kaldırılması temel talepleriyle başlatılmıştı.

Ancak, sendikanın işyerinde gerekli çoğunluğu sağlayamaması, sınıf dayanışmasının örülebilmesi, işçilerin bilinç düzeyinin geriliği ve mücadele deneyiminin yokluğu gibi faktörler nedeniyle direniş kısa sürede zayıfladı. İlerleyen günlerde işçilerin çeşitli talepler üzerinde yükselttikleri kararlılık kendini sessiz bir bekleyişe bıraktı. Direniş sadece tazminatların ödenmesi talebiyle sınırlandı.

Atabay işçilerinin direnişi işten atılan işçilerin tazminatlarının ödenmesi ile son buldu. Bu bir kazanım olmasına rağmen, gerçek bir başarı sağlandığı söylenemez. Çünkü direnişe rağmen işyerine sendika getirilememiştir. Bundan sonra da Atabay kapitalistinin sendikaya üye olan işçileri toplu tensikata tutacağı açıktır.

Sendikanın işyerinde gerekli çoğunluğu sağlayamamasının gerisinde Atabay Kimya'nın kendi içinde çeşitli firmalara bölünmesi ile Acıbadem'de kurulu fabrikasında çalışan işçilerin bir kısmını Esentepe'de çalışıyor göstermesi de yatmaktadır. Ancak direnişin en büyük zaafı, işçilerin sendikal örgütlülük ve haklı talepler uğruna başlattıkları eylemi sonuna kadar götürecek, çetin bir mücadeleyi ortaya koyacak öncü işçilerden oluşan bir eylem/direniş komitesinin oluşturulamayışı olmuştur. Yine, çevrede bulunan Lever, Marshall gibi mücadele geçmişine sahip ve bu açıdan da öncü diye nitelendirilebilen fabrikalardaki işçilerin anlamlı bir destek sunamayışı da zayıflatıcı bir rol oynamıştır.

Sonuç olarak Atabay Kimya direnişi mevzi bir direniş olarak kaldı ve diğer mevzi direnişlerine benzer bir akıbeti yaşadı.

Ancak, Atabay Kimya direnişi istenen zaferle sonuçlanmamış olsa da önemli derslerle doludur. Atabay işçileri yaşadıkları kısacık direniş sürecinde mücadele etmeden ve gereken bedelleri göze almadan haklarını alamayacaklarını gördüler. Mücadele süreci onlara sınıf olarak birlikte hareket etmenin, örgütlü mücadelenin önemini gösterdi.

Şimdi Atabay işçilerinin önünde, yaşadıkları bu kısa direniş sürecini bilince çıkararak, daha da sıkı kenetlenerek sağlam bir örgütlenme yaratma görevi durmaktadır. Atabay kapitalistinin gelecek tensikatını püskürtebilecek ve fabrikaya sendikal örgütlülüğü getirecek bir direnişin zemini daha bugünden örülmelidir. Atabay işçileri kendi sorunları etrafında bir araya gelmeyi sürdürmeli ve kendi aralarından en güvenilir, öncü ve sınıf bilinçli işçilerden bir komite seçmelidirler.

Söz konusu olan sınıfın sermayeye karşı kavgasıdır. Fabrika içindeki mücadele evrensel mücadeleden sadece bir boyutudur. Aslolan mevzi mücadeleyi işçi sınıfının genel ve toplumsal kurtuluş ve siyasal iktidar arayışına bağlamaktır. Kurtuluşun başka yolu yoktur.

Atabay işçilerinin gerçek kurtuluşu diğer sınıf kardeşleriyle birlikte sömürü düzenine karşı sosyalizm bayrağını kaldırmaktan geçiyor.

Sabırlı ve ısrarlı bir sınıf çalışması sonuçlarını verecektir

Bazı deneyimler ve gözlemler üzerinden anlatacağımız fabrika çalışmasında henüz koyduğumuz ilk hedeflere ulaşabilmiş değiliz. Ancak çalışmamızın gelmiş olduğu nokta üzerinden çıkartılacak bazı dersler olduğunu düşünüyoruz. Sınıf hareketinin içinde bulunduğu durumu ve gelişme dinamiklerini gösteren bazı özellikleri de içinde taşıyan bir çalışma olduğu için, bu ayrıca önem taşımaktadır.

Fabrikada çalışmaya başlamadan önce bazı ilk bilgilere sahiptik. Fabrikada gerici bir sendikanın olduğunu, işverenle ortak çalıştığını, işyeri temsilcilerinin ileri unsurları ispiyonlayarak işten attırdığını, sendikaya giden işçilere çıkış verildiğini vb. öğrenmiştik. Dönem dönem kitlesel tensikatlar yapıldığını ve başını kaldıranın ezildiğini, bu yüzden işçilerin büyük bir umutsuzluk taşıdığını, sendikal çalışmaya uzak durduğunu biliyorduk. Fabrikanın dikkatimizi çeken tek yanı işçi sayısının yüksekliği olmuştur. Fabrikaya girme noktasında bir tereddüt bile taşıyorduk. Uzun soluklu, yılları bulan bir çalışma yapmak gerekeceğini düşünüyorduk. Hatta aylar boyunca bir gelişme olmaması, Susurluk skandalı sonrasında bile bir kayıtsızlığın sürmesi, örgütlenmeye yaklaşan işçileri bulamamamız da ayrı bir basınç ve isteksizlik oluştuyordu.

Fabrikadaki yaklaşık 7 aylık süreç boyunca neredeyse hiç yol alamadık diyebiliriz. Yalnızca ilk aylarda ücret zammını az bulan birkaç işçinin idareyle görüşmeye gitmesi ve orada 50-60 kişinin toplanması ile işçiler tepkilerini belli oranlarda ortaya koymuşlardı. İşverenin bazı ufak tefek tavizler vermesi ve birkaç işçinin işine son vermesiyle bu tepki tekrar geri çekildi ya da bize öyle göründü.

Fabrika yaklaşık 10 yıl önce bir sendikalaşma çalışmasını yaşamış, bunun üzerine kapitalist patron işçilerin büyük kısmını işten atarak yeni işçiler almış ve gerici bir sendikayı da kendisi sokmuştu. Temsilciler kendi adamları tarafından belirlenmişti. Temsilciler ve sendika, işçilerin gözünü işverenden daha fazla korkutmuştu. Fabrikaya daha önce EMEP'lilerin girip çalışma yürüttüklerini ancak her seferinde açığa çıkarılarak atıldıklarını daha sonra öğrendik.

Herhangi bir örgütlenme çalışmasını başlatabilmek için ilk toplantının taşıdığı önemi biliyorduk. Daha önceki deneyimlerimizden işçilerin önce "tamam geliriz ama"larla başlayan yaklaşımlarının sonucunda toplantıya gelmediklerini görmüştük. Bir başka fabrikadaki çalışmamızda ilk toplantı için 10 işçi ile konuşmamıza, 4-5 tanesinin kesin geleceğini düşünmemize karşın hiçbir işçi gelmemişti. Bu yüzden ilk toplantı bir gerilim yaratıyordu. Burada da 10'a yakın işçiye (bunlar yine

güvendiğimiz işçilerdi) haber verdik. Ancak 3 kişilik bir toplantı yapabildik. Arkadaşların umutsuzluğunu kırmak bir yana olumsuz yöndeki düşüncelerini daha da pekişteren bir toplantı oldu bu. Yaygın düşünce, her yerde olduğu gibi, "burada birşey olmaz", "bu işçilerden adam olmaz", "patron biraz para verirse bu iş biter" gibi geriletici bir düşünce idi. Yine de bir sonraki hafta için yeni bir toplantı yapma kararı aldık.

Kurban bayramının yaklaştığı günlerde ve önceki yıldan kalan bir ikramiyemiz hala ödenmemişti. Tek tek gidiyor, ikramiyeyi ne zaman vereceksiniz diye soruyor, ancak olumlu bir cevap alamıyor, sürekli tersleniyorduk. Maaşları alırken kuyrukta sekreterden fırça yiyorduk, kıyışta kart basarken bekçiden fırça yiyorduk. Kısacası işçinin, işverenin ve adamlarının gözünde köpek kadar değeri yoktu. Temsilciler de fabrikadaki umutsuz havanın onlara verdiği güvenle, "bizi istemiyorsanız imza toplayıp değiştirin kardeşim" diyerek alay edercesine konuşuyorlardı. Birkaç arkadaş çıkış saatinde yine ikramiyeleri sormak için biraraya geldiler ve idareye gittiler. Onları konuşurken görenler yine toplanmaya başladılar. Bu sefer sayı çok daha fazla olmuştu. Hep birlikte yemekhanede oturma eylemi yaptık. İşçilerde müthiş bir coşku vardı. Temsilciler ve işverinin adamları adeta şok geçiriyorlardı. Sonunda işveren isteğimizi kabul etti.

Bu eylem bizim üç kişilik toplantı yapmamızdan bir gün sonra gerçekleşti. Böylesine ölü bir havada böyle bir eylemin fışkırması bizi bile şaşırtmıştı. Yıllardır fabrikada çalışan işçiler böyle bir şeyi ilk kez görüyoruz diyorlardı. Artık kimlere gitmemiz gerektiğini biliyorduk. İkinci toplantıda sayımız 8'e çıktı. Sonra sayı giderek artmaya başladı. Son toplantıya 80 kişi katıldı. Çalışmamız 200'e yakın arkadaşla ulaştı.

Yukardaki süreci anlatmamızın nedeni, dipten dibe mayalanan tepkileri görebilmenin zorluğu ve patlamanın biçimleri üzerinde durmak içindir. Yaşanan ezilmişliğe duyulan tepkiler çeşitli etkenlere göre farklı biçimlerde gelişiyor. Kimi zaman giderek büyüyen, küçükten büyüğe, barışçıl biçimlerden militan biçimlere doğru değişim gösteren bir tarzda gelişirken, kimi zamanda alttan alta birikerek ani bir patlama şeklinde kendisini ortaya koyuyor. Belli bir iç örgütlülüğe sahip olan yerlerde tepkiler daha ritmik şekilde hissedilirken, böyle bir örgütlülüğün olmadığı yerlerde ani bir patlamayla ortaya çıkabiliyor. Burada iç örgütlülüğü bir sendika olarak anlamamak gerekir. Nitekim bizim örneğimizde bir sendika vardır, ama işbirlikçi hain özelliğinden dolayı örgütlülüğün düşmanıdır.

Tepkilerin dipten öçürülmesi, Kitap Arşivi'nde <https://tramey.com> yerlerde bu tepkilerin eyleme dönüşme

şansını ve dönüşme anını tespit edebilmek oldukça zor. Eylemin olacağı son ana kadar ölü havanın sürmesi, eylemden daha bir gün önce toplantıdaki umutsuzluk bunun açık kanıtıdır. Ayrıca eylemin yarattığı büyük coşku yerini kısa sürede eski durgunluğa bıraktı.

İşçilerin kendi güçlerine ve birbirlerine güveni ancak istikrarlı bir örgütlenme sürecine girildikten sonra gelişiyor. Buna ilk aylarda ilişki kurduğumuz bir arkadaş iyi bir örnektir. Bu arkadaş altı ay önce köylüleriyle bir toplantı yapmaya çalışacağına söz verdi. Arkadaşlarıyla konuştuğundan sonra kimsenin istemediğini söyleyip vazgeçti. Eylemden sonraki bir iki toplantıya dahi gelmedi. Toplantılara katılmaya başladıktan sonra tekrar konuştuk. Öyle bir coşkuya kapılmıştı ki, artık uyarılarımızı bile yeterince yerinde bulmuyor, yaşanabilecek olumsuzluklara pek ihtimal vermiyordu.

Dipten dibe gelişen tepkilerin birden bire patladığı ve bir örgütlenme zemini hazırladığı doğrudur, ancak bu her zaman ve her durumda geçerli değildir. Birçok fabrikada yaşanan örgütlenme çalışması, özellikle öncüler de biçildikten sonra, yerini bir durgunluğa bırakıyor. İşçiler artık bizim dilimiz yandı diyerek bir çalışmaya yaklaşmak istemiyorlar. Böyle bir durumda hiç kuşkusuz tepkiler içten içe mayalanır. Ancak bu yukardaki gibi bir patlamaya dönüşmeyebiliyor. Tersinden bir çürüme de yaşanabiliyor. Ya da kendi doğallığında her ikisini de içinde taşıyor. Yani belli kesimleri şahsında bir çürümeye dönüşürken, bir taraftan da buna tepki gösteren kesimlerde bir öfkeye, örgütlü bir ifadeye ulaşamadığı oranda işçilerde işi bırakma isteğinin artmasına, kendilerini attırmaya çalışmasına yol açabiliyor. İşçi sirkülasyonunun yoğun olduğu yerlerde işi bırakıp gitmeler yaygın olarak görülebiliyor.

Toplantıların başlamasından sonra sorunlar özellik değiştirmeye başladı. Burada artık öncünün nitelikleri, yetenekleri ve hareketi doğru kararlarla yön verebilmek öne kazanmaya başlıyor. Mücadelenin en başından işçileri sonuçlarına hazırlamak gerekiyor. Burada işten atılmayı göze almak gerektiğini, bunu göze almadan kolayca kazanımlar elde edilemeyeceğini anlatmak gerekiyor. Başka yerlerde verilen mücadelelerden örnekler vermek, mümkün olursa getirip onları konuşturmak gerekiyor. İş yasalarını, sendika yasalarını bilmek, ayrıca bir önem kazanıyor. Sınıf içinde çalışan bütün yoldaşlarımızın kendilerini bu konuda da eğitmeleri gerekiyor.

İşçilerin getirdikleri önerileri hemen doğru yanlış şeklinde sınıflandırmak anlaşılmaz gibi görüneni bile ciddi bir şekilde ele

almak, çeşitli yönleriyle incelemek ve tartışmak gerekiyor. Öneriler getirip kenara çekilmelerini ise kesinlikle engellemek gerekiyor. İşçilerde yaygın bir anlayış, bir öneri getirmek, birebir konuşmalar yoluyla öncülük edenlere kabul ettirmektir. Böyle durumlarda, beni değil arkadaşları ikna et, gel komitelere gir önerilerini savun, toplantılarda öne çık, diye zorlamak ve görevler vermeye çalışmak gerekiyor.

Örgütlenmenin düzeyine uygun tarzda eylem biçimleri önermek ve bunların zamanlamalarını doğru yapabilmek ayrı bir önem taşıyor. Yaşanan çeşitli küçük sorunlara karşı işçilerin kendilerine güvenlerini artıracak eylemler önerilebilmek gerekli. Yemeklerin değiştirilmesi talebi ile yemek boykotu, servislerin yetersizliği ya da başka bir talep ile servislere binmeme gibi pasif eylemlerden, işten atılmalara karşı üretimi durdurma gibi çeşitli eylemler, sağlam bir örgütlülük ve ön çalışmaya dayanıyorsa fabrika işgali, kısacası her türlü eylemi hiçbirini reddetmeden, hepsini gerektiği yerlerde önermek gerekiyor.

Çalışmamızda belli bir zorlanma yaşayarak aştığımız güçlük komite çalışması oldu. İlk toplantılarda komiteyi oluştursak da, çalıştırılabilmesi için birkaç hafta geçmesi gerekti. Katılımcı sayısı sürekli arttı. Bu tarz bir çalışmada doğal olarak ileri çıkan birkaç kişi sürekli anlatıcı pozisyonunda kaldı. İleri çıkan bütün öncü unsurların çalışmayı daha ileri bir boyutta sahiplenmesini sağlamamız gecikti.

Başında da belirttiğimiz gibi, çalışmamız henüz belirlediğimiz ilk hedeflere dahi ulaşabilmiş değil. Ancak katılım sürekli artıyor. Toplantılar sayesinde işçiler arasında büyük bir özgüven gelişmiş bulunuyor. İlk günlerde son derece ilgisiz kalanlar bile şimdi toplantıya bir arkadaşlarını getirmek için çalışıyor. Her konuşanı komiteye girmesi için teşvik ediyoruz.

Çalışma doğal gelişimine uygun olarak politikleşme için elverişli bir zemin sağlıyor. Birebir ilişkilerimizde önceki döneme göre önemli bir rahatlık sağlandı. Çok rahat iletişim kurabiliyor ve tartışabiliyoruz. Bu süreçte bir bülten çalışması yürütmemiz de ilişkilerde ayrı bir kolaylık sağladı. Ancak yine de birebir ilişkilerin politikleştirilmesindeki zorluk henüz aşılabılmış değil. Çalışmanın bütünü üzerinden politikleşmenin gerçekleşmesi daha çok önem kazanıyor. Bu da bizim toplantılardaki müdahalemizin ötesinde işveren ve onu destekleyecek devlete karşı mücadelenin sıcaklığında gelişebilecek.

Sonuç olarak, önemli olan sınıf çalışmasında gösterilen sabır ve ısrardır. Sonuçlarını mutlaka alacağız.

Gintem, Deri, Belediye, Mutlu Akü, Kav Kibrit... Sermayeye karşı birleşik mücadeleleyi örgütlemek için ileri!

Yeni hükümetin ana partisi ANAP'ın işçi sınıfına yönelik niyet ve tutumunun en açık göstergelerinden biri de GİNTEM direnişi oldu. Bursa belediyesinde özelleştirmeleri gerçekleştiren de, hem belediye olanaklarını hem işçinin alınterini taşıyan kapitalistlere peşkeş çeken de ANAP'lı belediye yönetimleridir.

Fakat Bursa gerçekliğinden yola çıkarak, diğer düzen partilerini aklamının da olanağı yoktur. Aynı gelişmeler REFAH'lı belediyelerde de yaşandı, zamanın SHP'li belediyelerinde de. Çünkü bu partilerin tümü düzen partileridir. Programları da, düşünceleri de, uygulamaları da birbirinin aynıdır. Hepsinin ortak programı sermayenin işçi sınıfına saldırı programıdır. Yeni hükümet, kuruluşuna bahane edilen laiklik sahtekarlığı başta olmak üzere, REFAHYOL hükümetinden milim farklı bir programa sahip değildir. Bunların laikliği de zorunlu din dersleri temelinde yükselen aynı laikliktir. Bu, koparılan tüm yaygaralara rağmen, sermayenin, dini gericiliği kullanmaktan vazgeçemeyeceğinin göstergesidir de aynı zamanda.

ANAP'ın haftalardır, GİNTEM işçilerini sahte vaatlerle oyaladığı açıktır. GİNTEM işçileri bunu en son, bizzat Ankara'da, ANAP genel merkezi nezdinde yaşadılar. Şimdi bu boş vaatlerin tüm işçi sınıfına teşhir edilmesi, direnişin bu teşhir çalışması üzerinden tekrar yükseltilmesi gerekmektedir. GİNTEM işçileri, 3 aylık direniş sürecinde öğrendiklerini, diğer sınıf kardeşleriyle paylaşmalı, düzen partilerinin gerçek yüzünü göremeyen işçi kardeşlerine bunu göstermelidirler. Çünkü bu bir sınıf mücadelesidir. GİNTEM Direnişi Türkiye işçi sınıfı hareketinin bir parçasıdır. Bir bütünün parçası olarak hem öğrenmek, hem öğretmek durumundadır.

GİNTEM'in hemen ardından gelişen Deri

direnışleri şimdilik, GİNTEM'de dayanışma ve direniş ruhunu canlı tutmanın bir olanağıdır örneğin. Bursa işçi hareketinin bu mücadelecı bölükleri arasında kurulacak dayanışma bağları, her iki tarafta da moralleri ve bilinçleri olumlu yönde etkileyebilecektir. Alanda örgütlü sendikalar, farklı konfederasyona

bağlılıktan kaynaklanan soğuklukları (eğer varsa), sınıf hareketinin çıkarları için bir kenara bırakarak elele vermek, direnişçilerin elele vermesini sağlamak durumundalar. Bu iki alanda başlatılacak bir dayanışma hareketi, hem kendi direnişlerinin geleceği, hem de Bursa sınıf hareketinin yakın geleceği için önemlidir.

Belediyelerde hızlandırılacağı açıklanan özelleştirmeler, Bursa'da yakın geleceğin işçi hareketinin bir başka dinamiğidir. İşte GİNTEM direnişçileri bu bilinçle donatılmak ve seferber edilmek zorundadır. Bütün bir direniş süreci boyunca, Bursa işçilerinden yeterli destek ve dayanışmayı görmediklerinden yakınan Nakliyat-İş ve GİNTEM

direnışçileri, şimdi bunu örgütlemenin ve bu konuda örnek davranış göstermenin olanağına sahiptirler. Aynı olanak sürmekte olan MUTLU AKÜ ve KAV KİBRİT grevleri için de geçerlidir. Sendikaların duyarsızlığından yakınmak bir şeydir, bu duyarsızlığı bahane ederek kendi görevlerinden kaçmak başka bir şey. GİNTEM direnişçileri, eğer gösterilirse, sınıfa karşı görevlerinden kaçacak kadar korkak olmadıklarını 3 aydır kanıtlıyorlar. Devletin her türlü saldırı ve yaptırımıyla karşı karşıya kaldılar. Yılmadılar. Dağılmadılar. Doğru yol ve yöntem gösterildiği/anlatıldığı taktirde, bundan sonra da korkmayacakları açıktır. Doğru yol, sınıfın birliği ve mücadelesi yoludur. Doğru yol sermayeye karşı mücadelenin ortaklanması yoludur.

Kızıl Bayrak / BURSA

İzmir İHD Yeniden...

20 Haziran'da kapatılan İHD İzmir Şubesi 4 Temmuz'da tekrar açılarak faaliyete başladı.

İmza toplamak, toplatılmış kitap (İnsan Hakları Panoraması) bulundurmak gibi saçma bahaneler ileri sürülerek valilik tarafından kapatılan İHD yeniden açıldığının ertesi günü bir açılış kutlaması yaptı. İHD binası önünde yapılan etkinliğe konuşmacı olarak şube başkanı Ercan Demir ve dernek başkanı Akın Birdal katıldılar.

Konuşmacılar söylevlerinde insan hakları mücadelesinin süreceğini, İHD geleneğinin ortadan kaldırılmıyacağını, devletin demokratik olmadığını ve demokrasi isteklerini vurguladılar.

İHD'nin kapatılması "İl Özel İdare Yasası"nın tipik bir uygulaması idi. Sıkça belirttiğimiz gibi, bugün için sorun bir "darbe tehdidi" değil, tam da bu tehdidin yarattığı korku atmosferidir. Sonuçta 12 Eylül rejimi toplumsal muhlefete karşı geliştirdiği faşist diktatörlüğün kurumlarını yaratmış ve kalıcılaştırmıştır. İl Özel İdare Yönetimi bu dikta zemininde varedilen açık bir terör

kurumlaşmasıdır. Olağanüstü halin bütün ülkeyi kapsamasıdır.

Devrimci ve demokrat kamuoyu İHD'nin kapatılmasına karşı bir duyarlılık göstermiş; fakat bu etkin bir kampanyaya dönüştürülemedi. Ne yazık ki, devlet, saldırılarını boyutlandırdığında, attığı okların sayısını arttırdığında, verili gerçekliği ile devrimci-demokrat güçler zayıf kalmaktadır; saldırıyı karşılayamamaktadır. Verili kötü bir durumdur bu. En büyük sebebi ise, işçi sınıfı ve emekçilerin hak ve özgürlükleri için etkin bir tarzda harekete geçirilememesidir.

Devrim ve demokrasi mücadelesi bugün için ağırlıklı küçük burjuvaların omuzlarında yürümektedir. Sınıfın önderliğine duyulan ihtiyaç, bu önderlik gerçekleşmediği takdirde bir yorgunluğa, umutsuzluğa dönüşmektedir. Sınıf bölüklerinin kitlesel bir tarzda siyasal hak ve özgürlükler için mücadeleye kazanılması halinde, faşist sermaye devletin fırlattığı okları karşılayabilecek bir barikat da örülmüş olacaktır.

Kızıl Bayrak / İZMİR

Emek Şenlikleri'nde devrimci basına polis saldırısı

4 Temmuz günü Aliğa'da düzenlenen 8. Emek Şenlikleri'nde stand açan devrimci sosyalist basına (Atılım, Partizan Sesi, Kızıl Bayrak ve Kurtuluş) faşist sermaye diktatörlüğünün kolluk güçleri tarafından sudan sebeplerle ve vahşice saldırıldı.

Aliğa Emek Şenliği'nde sosyalist basının işçi ve emekçilerle kucaklaşmasına tahamül edemeyen polis, saat 17:00 sıralarında bildiri dağıtıldığı bahanesiyle standlara saldırdı. Partizan Sesi çalışanları Erdal Güler ve Özgür Çelik, Kızıl Bayrak çalışanı Ali Çoban, Atılım çalışanı Dilaver Peker, Kurtuluş çalışanı Barış Gürgöz ve standların yanında bulunan Çiğdem Aykaç, Erhan Gürgöz, Derya Gürgöz ve İlker adlı kişileri gözaltına alındılar. Emniyet müdürlüğünde 1 gün

boyunca psikolojik işkenceye ve hakarete maruz kalan devrimci basın çalışanları 5 Temmuz günü saat 17:00 de serbest bırakılırken, Partizan Sesi çalışanı Özgür Çelik, Aliğa İlçe Jandarma komutanlığına götürülmüş ve 3 gün süre ile gözaltında kalmıştır. Ayrıca 6 Temmuz günü Emek Şenliği'nde yine devrimci yayınlar sergileyen kitapçıların standlarına da sivil polis otosundan inen resmi bir faşist bıçakla saldırarak, Deniz Gezmiş ve Metin Göktepe'nin resimlerini parçalayıp, stand görevlilerini tehdit ettikten sonra elini kolunu salayarak uzaklaşmıştır. Şenliğin bitiş saatlerinde yaşanan bu saldırı bir kez daha diktatörlüğün işçi ve emekçilere, bilgi ve sanata olan tahammülsüzlüğünü göstermiştir.

Kızıl Bayrak / İZMİR

Bursa deri işçilerine Tuzla'dan destek... Hava döndü; işçiden, işçiden esiyor yel!

Bursa deri işçilerinin örgütlenme mücadelesi yükselerek ilerliyor. Çimen Deri, SEL Dericilik, SAYDERSAN Deri, KARTAY Deri ve DESİ Deri fabrikalarında süren direnişler, 10 Temmuz tarihinde yapılan basın açıklaması eylemiyle birleştirildi, yükseltildi.

Saat 12.15'te SEL Deri önünde toplanan deri işçileri, eylemlerine destek vermek için gelen sınıf kardeşleriyle buluşarak, basın açıklamasını fiili bir miting ve yürüyüş eylemine dönüştürdüler. Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya'nın konuşmasını sık sık sloganlarla kesen deri işçileri Soğanlı'yı ikinci Tuzla yapmakta kararlı görünüyorlar.

Bursa deri işçilerinin bu eylemi, başta GİNTEM direnişçileri olmak üzere pek çok sınıf kardeşi tarafından desteklendi. Kamu çalışanları da deri işçilerinin yanındaydılar. Fakat en kitlesel ve coşkulu destek "direnışin simgesi" Tuzla deri işçilerinden gelmişti.

Tuzla Deri-İş Sendikası Şube Başkanı ve sekreteriyle birlikte 2 araç işçiyle gelmişti Soğanlı'ya. Böylece Tuzla deri işçileri, pek çok eylemlerinin de gösterdiği gibi, sınıftan tanımayan bir devrimci girişkenlikle sınıf dayanışması Bursa'daki sınıf kardeşlerine taşıdılar.

"Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın Soğanlı direnişimiz!" sloganlarıyla Soğanlı deri havzasını ayağa kaldıran bugünkü eylem, Bursa proletaryası üzerindeki ölü toprağını süpürüp, mücadelenin yükseleceğinin ilk işaretlerini veriyor. Bursa'da yıllardan sonra GİNTEM'le başlayan bu esintiyi deri işçileri güçlendirdi. Diğer işletmelerde bir fırtına yaratmanın zamanıdır. Hava döndü; işçiden, işçiden esiyor yel!

Program sorunları üzerine konferanslar: Anti-emperya

Siyasal bağımsızlığın anlamı

Çağımızda sosyalizmin maddi koşulları sorunu elbette yalnızca bir ülkenin kendi dar sınırları ve iç imkanları üzerinden tartışılmaz; proletarya devrimi sorunu, emperyalizm çağında, artık bir ülkenin kendi dar sınırları içerisinde ortaya konulup çözüme bağlanabilir bir sorun olmaktan çıkmıştır. Bir ülkenin kendi sınırlarından bakarak, bununla sınırlı tutularak, bu ülkede proleter devrime ve sosyalizme yönelmek mümkündür ya da değildir tartışması yapılamaz. Siz egemen çağın temel gerçeklerine ve eğilimlerine, bunun ifadesi dinamiklere, bu çerçevede dünya sahnesinin toplamına bakmak durumundasınız.

Soru: *Siyasal bağımsızlıkla sınırlı mücadelelerin başarısının ardından çok geçmeden emperyalizm kendi çok yönlü egemenliğini yeniden kuruyorsa eğer, bu durumda bu mücadeleler bir bakıma gerçekten sonuçsuz kalmış olmuyor mu? ...*

Bu sözünü ettiğiniz sonuçtan ne kastettiğinize, ne anladığınıza bağlı. Nasıl olsa emperyalist egemenlik kendini yeniden üretecektir diyerek siyasal bağımsızlık için verilen mücadeleleri küçümserseniz, teorik ve siyasal açıdan temelli bir yanılaşa düşmüş olursunuz. Öyle uluslar olabilir ki, bunlar için gerçekten burjuva kurtuluş süreci tarihsel olarak yalnızca öncelikli değil, aynı zamanda zorunlu bir süreç ve ihtiyaçtır. Bu anlamda tarihsel bir ilerlemedir ve tarihsel açıdan ilerici bir gelişmedir. Yani sosyalist devrimin önkoşullarına ulaşabilmek ve sosyalizme geçebilmek için, bir ulusun önce kendi burjuva gelişme sürecinin gerektirdiği tarihsel evrelerden az-çok geçebilmesi, geçmiş olması gerekir. Yoksa istese de sosyalizmi kuramaz. Zira sosyalizm kendi başına bir niyet ya da tercih sorunu değildir; sosyalizm belli bir iktisadi gelişme düzeyine, belli bir kültür düzeyine tekabül eden bir toplumsal sistemdir. Bir tarihsel gelişme düzeyi sorunudur.

Örneğin 1930'ların Çin'inin toplum yaşamında, özellikle de kırında feodal, yarı-feodal ilişkilerin egemenliği var. Bunun belirlediği bir feodal parçalanmışlık ve savaş ağalığı sistemi var. Tüm bunların toplamı olarak hayli geri bir iktisadi-toplumsal ve kültürel yapı var. Bu temel üzerinde de emperyalizmin çok yönlü egemenliği var. Çin Devrimi önce bu sorunları çözmek, feodal, yarı-feodal toplumsal yapıyı tasfiye etmek, emperyalist kölelik ilişkilerini parçalamak zorunda. Bu gibi durumlarda, devrim burjuva sınırlar içinde kalsa, ya da şu veya bu karşı etkenle bu sınırlar içinde durdurulsa bile katedilecek mesafe büyük bir tarihsel ilerlemenin ifadesi olur. Bunu elbetteki bir soyutlama olarak söylüyorum. Yoksa şurasını hepimiz biliyoruz ki, burjuva sınırların ötesine geçme ufkü ve yönelimi olmayan herhangi bir ulusal kurtuluş devrimi, ne geri toplumsalyapıya karşı ne de emperyalizmin ülke üzerindeki hakimiyetine karşı kararlı ve sonuca giden bir tavır gösteremez. Marksist-leninist teori sorunu zaten başından itibaren böyle koymaktadır. 20.

yüzyılın toplam ulusal kurtuluş devrimleri deneyimi ise bunu olduğu gibi doğrulamıştır. Olumlu ve olumsuz sayısız örnekler üzerinden.

Devrimin burjuva-demokratik sınırların ötesine geçebilmesi elbette bir niyet ya da tercih sorunu değildir. Bu tümüyle devrimdeki sınıf önderliği ve devrimin temel toplumsal dayanakları ile ilgili bir sorundur. Eğer bu mücadele proletarya önderliğindeki alt sınıflar tarafından yürütülüyorsa ve bu alt sınıfların çıkarları da burjuva gelişmenin sınırlarının ötesine geçmeyi gerektiriyor ve zorluyorsa, bu durumda, proletaryanın önderliğinde emperyalizme ve feodalizme karşı bir devrim elbette yarı yolda kalmaz, bu kesintisiz bir biçimde sosyalist devrime yönelir. Bu bile öyle basitçe bir niyet sorunu değildir. Eğer yüzyılımızda böyle bir gelişme bazı hayli geri ülkelerde de olanaklı olabildiyse, bu başarıyı Sovyetler Birliği'nin varlığından, dünya çapında komünistlerin önderliğinde güçlü bir devrimci işçi ve halk hareketinin varlığından ayrı düşünmek mümkün değildir. Komünist Enternasyonal İkinci Kongresi'nde bizzat Lenin'in önderliğinde yapılmış bir tartışma var. Bu tartışma içinde varılan sonuca göre; en geri toplumlarda bile, bir kapitalist gelişme aşamasından geçilmeksizin, Sovyet düzenine ve bazı ara gelişme aşamalarının ardından sosyalizme geçilebilir. Fakat bunun için altı çizilen temel önemde bir de önkoşul var. Bu, kendi ülkelerinde muzaffer olmuş ileri ülkeler proletaryasının bu geri ülkelere çok yönlü yardım ve desteğidir. Bu olmaksızın, henüz önemli ölçüde kapitalizm öncesini yaşayan geri toplumlarda, geri bir iktisadi ve kültürel temel üzerinde, sosyalizm kurulamaz. 20. yüzyılın bu yönelim içine girmiş ve bunda mesafeler almış bazı geri toplumlarını Sovyetler Birliği'nin varlığı ve desteği dışında düşünmemiz mümkün değildir.

Çağımızda sosyalizmin maddi koşulları sorunu elbette yalnızca bir ülkenin kendi dar sınırları ve iç imkanları üzerinden tartışılmaz; proletarya devrimi sorunu, emperyalizm çağında, artık bir ülkenin kendi dar sınırları içerisinde ortaya konulup çözüme bağlanabilir bir sorun olmaktan çıkmıştır. Bir ülkenin kendi sınırlarından bakarak, bununla sınırlı tutularak, bu ülkede proleter devrime ve sosyalizme yönelmek mümkündür ya da değildir tartışması yapılamaz. Siz egemen çağın temel gerçeklerine ve eğilimlerine, bunun ifadesi dinamiklere, bu çerçevede dünya sahnesinin toplamına bakmak durumundasınız. Bu noktada ulusal ekonomiler genel dünya ekonomisinin bir parçasıdır. Bu, proleter devrime geçiş için geri ülkeler sözkonusu olduğunda bile tarihsel imkanların varlığını gösterir. Ama bu imkanların ne anlama geldiğine, bunu nasıl anlamak gerektiğine de demin işaret etmiş oldum.

Geri toplumlar için sistemden kopmak ve sosyalizme yönelmek gibi temel önemde bir tarihsel adım uluslararası koşulların, buradan alınacak yardım ve desteğin büyük önemini bir yana koyalım. Ulusal kurtuluş süreci içinden gelmiş ulusal burjuva iktidarların ya da milli eğilimli burjuva ögelerin bir biçimde iktidar dizginlerini ele geçirdiği Baas ya da Libya türü rejimlerin dünya emperyalizmine şu veya bu ölçüde mesafeli davranabilmeleri bile ancak uluslararası faktörler çerçevesinde olanaklı olabilmektedir. Dikkat edin; Sovyetler Birliği'nin varlığı sayesinde emperyalist merkezle şu veya bu şekilde ve ölçüde mesefa koyan bir takım rejimler, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa yıkıldıktan sonra, ya sisteme hızla boyun emek, ya da nispeten bağımsız ve mesafeli tavırlarla ayakta kalmak istiyorlar ya yüzyüze kalabiliyorlar. Suriye, Amerikan

emperyalizminin hizmetinde Irak'a müdahalenin bir parçası olarak hareket edebildi, Körfez Savaşına bizzat onbin askerini verebildi. Yayılmacı ve saldırgan İsrail faktörü olmasaydı eğer, ABD emperyalizmiyle girilen bu ilişkilerin bugün apayrı bir düzeye varmış olacağından da kuşku duymamak gerekir.

Bir başka açıdan, geri toplumlarda burjuva uluslaşma ya da kurtuluş mücadelelerinin tarihsel açıdan taşıdığı özel önemi görmek açısından bugünün Afganistan'ını ele alalım. Afganistan bugün 20. yüzyılın bitmek üzere olduğu şu sırada hala geri bir kabile toplumu. Modern bir ulusal kimliğe bile kavuşmuş değil. Her türlü gericiliğin egemen olduğu bu toplumda, dinsel-feodal gericiliğin her türlüşü yaşıyor ve bu temel üzerinde şeriatçılık da çok rahat bir etki alanı bulabiliyor kendine. Sayısız siyasal kuvvet çarpışıyor ve dikkate değerdir, bunların büyük bir bölümü, daha doğrusu belli bir etki ve güce sahip olanların neredeyse tamamı şeriatçı akımlardan oluşuyor. Çünkü bu kadar geri bir iktisadi temeli ve sosyal-kültürel yapısı var ve o geri iktisadi-sosyal-kültürel temel, dikkat edin, Amerikan emperyalizmi ile tam olarak uyuyor. Amerikan emperyalizminin bugün Afganistan'daki etkinliğinin temel dayanağı ve aracı Taliban şeriatçılığıdır. Bizzat Amerika'nın desteklediği güçtür Talibanlar. Taliban'ın sırrı, arkasında Amerika'nın, Amerika'nın elinin altında da yine şeriata dayalı bir rejim olarak Pakistan'ın bulunmasından geliyor.

Asıl şuraya gelmek istiyorum; doğaldır ki, bu denli geri bir toplumda, devrimin sorunları kendini tümüyle farklı, kendine özgü bir biçimde gösterir. Bu tür toplumlarda bugün modern bir uluslaşma süreci bile büyük bir tarihsel adım sayılmalıdır. Tutarlı devrimci açıdan ele alındığında, bugün en geri toplumlarda bile burjuva-demokratik gelişme kapsamına giren sorunların çözümünde proletaryanın sosyalist önderliğinin ilkesel önemi açıktır. Biz komünistler her zaman bunu savunur ve gerçekleştirmeye çalışırız. Ne var ki bugün Afganistan gibi bir toplumda, burjuva demokratik ufkü aşamayan, geri toplumsal yapıyı ve emperyalizmin egemenliğini belli sınırlar içinde darbelemeyi hedefleyen, bu açıdan "siyasal bağımsızlık" sınırları içinde kalan modern yapılı bir ulusal demokratik kurtuluş hareketi bile büyük bir ilerleme sayılır, sayılmalıdır. Yarın yine gerisin geri emperyalizmin kucağına düşecek olduktan sonra, ne değişir ki dememek gerekir. Belli bir demokratik kimlik taşıyan her başarılı burjuva kurtuluş hareketi bile toplumların yapısında tarihsel önemi küçümsememesi gereken etki ve değişimler yaratır. Başından itibaren demokratik yönü son derece cılız olan kemalist hareket önderliğindeki bir burjuva ulusal kurtuluş hareketi, cumhuriyete geçişin ve bugünkü modern Türkiye'nin kuruluşunun tarihsel etkeni olabilmıştır.

Siyasal bağımsızlıkla ya da devlet bağımsızlığı elde etmekle sınırlı burjuva kurtuluş hareketlerinin belli bir açıdan sonuçsuzluğunu görmekle, onun kendi sınırları içinde buna rağmen oynadığı ya da oynayabileceği tarihsel açıdan ileri rolü birbirine karıştırmamak gerekir. Eğer karıştırırsanız, proletarya önderliğindeki devrimci kurtuluş hareketi dışında kalan demokratik ve ilerici hareketlere karşı kayıtsız kalmak gibi bir tehlikeye düşersiniz. Ve daha da önemlisi, eğer bu türden kurtuluş hareketleri sizin kendi ülkenizin bünyesinde yaşıyorsa, bu tür bir kayıtsızlıkla, en kaba bir şovenizme düşebilirsiniz. Bu türden kurtuluş hareketleri her zaman emperyalizm karşısında tutarsız ya da uzlaşmacı oldukları için, örneğin bu tutarsızlığı ya da uzlaşmacılığı bahane ederek, sonuçta bugünkü

Anti-emperyalizm/bağımsızlık sorunu-4

ve sınırları üzerine tartışmalar

Perinçek çizgisine düşerseniz. Ama dikkat edin, güya emperyalizme karşı tutarsızlığından dolayı Kürt ulusal hareketine tavır alan aynı Perinçek, emperyalizme göbekten bağlı Türk burjuvazisiyle, onun "koruyucusu ve kollayıcı" gücü olan Amerikancı generallerle kolkola hareket edebiliyor.

Soru: Siz aslında konuşmanızın başında genelden özele indiriz ve zaten orada da belirttiniz; dünyada egemen sistem emperyalist sistemse eğer, hangi nitelikte olursa olsun, bir devrim başarıya ulaşmak istiyorsa eğer, her şeyden önce anti-emperyalist bir nitelik taşımak zorundadır. Ama eğer bu anti-emperyalizm somutta ya da sonuçta siyasal bağımsızlık ufkunu aşamıyorsa, devrim başarıya ulaşsa dahi, emperyalist sistem bu çerçevede aşılmış olmaz. Bu henüz emperyalist sistemden gerçek bir kopmayı getirmiş olmaz. ...

Kuşkusuz bu sınırlar içinde yalnızca siyasal bağımsızlığı getirir. Bu sınırlar içinde bir ulusal bağımsızlığı getirir. Burada gözden kaçırılmaması gereken bir kritik nokta var. Eğer bir kurtuluş mücadelesi, bir kurtuluş devrimi, kendini salt siyasal bağımsızlıkla ya da devlet bağımsızlığını elde etmekle, bunun kazanılması ile sınırlamışsa, bunun gerisinde apaçık bir toplumsal sınıf mantığı var demektir. Eğer bir devrim kendini sadece siyasal bağımsızlığı ele geçirmekle sınırlıyorsa, biliniz ki orada ya küçük-burjuva ya da ulusal burjuva bir siyasal önderlik var demektir. Eğer bir devrimin önünde böyle bir sınıf ve gerisinde böyle bir toplumsal sınıf mantığı varsa, bu mantığa dayalı bir mücadele de ancak siyasi bağımsızlık yaratır. Bu ise, içerde kapitalist ilişkilerin, dışarda, uluslararası planda kapitalist-emperyalist sistemin aşılamadığını gösterir.

Kapitalizm evrensel bir sistemdir ve kendi zorunlu yasaları vardır. Siyasal bağımsızlığı elde etmiş bir ülkede iktidarı ele almış bulunan burjuvazi, ülke kaynaklarını kendi zenginleşmesi için kullanmak ve artı-değer sömürsünü pekiştirip yaygınlaştırmak isteyecektir. Bunun için de teknik arayacak, sermaye arayacaktır. Zira kaynakları kullanmak ve artı-değer sömürsünü çoğaltmak, çağdaş dünyada bunlarsız olmuyor. Bunun için de çok geçmeden emperyalist sermayeyi ülkeye, ülkedeki doğal zenginlikleri ve emekçilerin artık-ürün ve artı-değer potansiyelini birlikte sömürmeye davet edecektir. Böyle bir süreç girildiği andan itibaren ise, güçlü olanın hükmü kendini göstermeye başlar. O iktisadi ortaklık, o kaynakları ve emeği birlikte sömürme süreci bir süre sonra siyasal, askeri, diplomatik sonuçlarını da birlikte getirir.

Bu sürecin uzun ya da kısa olması bir dizi iç ve uluslararası faktöre bağlıdır. Büyük acılar ve büyük kahramanlıklarla dolu Cezayir ulusal kurtuluş mücadelesi böyle bir duruma en vurucu bir örnek olarak verilebilir. Cezayir'de o görkemli ulusal kurtuluş mücadelesi Fransız emperyalizmine karşı verilmişti. İçerde zengin petrol varlığına ve dışarda Sovyetler Birliği'nin desteğine rağmen, aynı Cezayir zaman içerisinde yeniden Fransız emperyalizminin çok yönlü egemenliği altına girdi. Bugün Fransız emperyalizmi Cezayir toplumunun iç yaşamında dolaysız bir çok yönlü faktör durumundadır. 1950 ya da '60'lı yıllarda burjuva kurtuluş hareketleri siyasal bağımsızlıklarını kazandıktan sonra, Sovyetler Birliği, Doğu Avrupa ve ÇHC'nin varlığı sayesinde, emperyalistlerle ilişkilerde nispeten uzun süreleri bulan bir mesafeli tutum gösterebiliyorlardı. Bugünkü koşullarda kurtuluş sonrası bu nispi mesafenin süresi çok kısa olacaktır. "Özgür Zaire"de daha başkente bile girilmeden maden yataklarının emperyalist tekellere

Eğer bir kurtuluş mücadelesi, bir kurtuluş devrimi, kendini salt siyasal bağımsızlıkla ya da devlet bağımsızlığını elde etmekle, bunun kazanılması ile sınırlamışsa, bunun gerisinde apaçık bir toplumsal sınıf mantığı var demektir. Eğer bir devrim kendini sadece siyasal bağımsızlığı ele geçirmekle sınırlıyorsa, biliniz ki orada ya küçük-burjuva ya da ulusal burjuva bir siyasal önderlik var demektir. Eğer bir devrimin önünde böyle bir sınıf ve gerisinde böyle bir toplumsal sınıf mantığı varsa, bu mantığa dayalı bir mücadele de ancak siyasi bağımsızlık yaratır. Bu ise, içerde kapitalist ilişkilerin, dışarda, uluslararası planda kapitalist-emperyalist sistemin aşılamadığını gösterir.

yeniden peşkeş çekilmeye başlanması örneğinde görüldüğü gibi.

Soru: Türkiye'de anti-emperyalizm konusu güncel. Kürdistan sorunu, Kürdistan'ın kurtuluşu için verilen mücadele buna ayrı bir güncellik kazandırıyor. Siz dediniz ki, bir devrimin karakteri anti-emperyalist olabilir, başarıya da ulaşabilir, ama bu tek başına, belli durumlarda, emperyalist zincirden kopmak anlamına gelmez henüz. Tersinden şunu da söyleyebiliriz, bir devrim, anti-emperyalist değilse eğer, burjuva demokratik düzeyde dahi bugünkü emperyalist dünya hakimiyetinde ciddi reformlar sağlayamaz. Çünkü o reformları sağlayabilmesi için bile devrimci ve anti-emperyalist olmak durumundadır. Kürdistan sorununa gelirsek; Kürt ulusal hareketi, anti-emperyalist karakterini kaybetmesi durumunda, siyasal reformlar bazında dahi ciddi kazanımlar elde edebilir mi, yani sınırlı burjuva demokratik reformlar dahi gerçekleştirebilir mi?

Öncelikle şunu söylemek gerekir ki, anti-emperyalist karakterini kaybedecek bir ulusal hareket, gerçekte devrimci karakterini de yitirir. Zira çağımızda ve günümüzde emperyalizmle hesaplasmayan, ona yönelmeyen herhangi bir türden (ulusal ya da sınıfsal) devrimci hareket düşünmek mümkün değildir. Kürt ulusal hareketinin anti-emperyalist karakterini kaybetmesi demek, onun sıradan bir burjuva kurtuluş hareketi düzeyine düşmesi demektir. Böyle bir harekete artık burjuvazinin kendi ufkunu ve çıkarlarını hakim kılması demektir. Bu çerçevede bir kurtuluş ise, olsa olsa, Türk sömürgecilığının siyasal egemenliğinden kurtulmak, ayrı bir burjuva ulusal devlet olarak varolma olanağı elde etmek demektir.

Bu sınırlar içindeki bir Kürt hareketi sömürgecilikle sert bir mücadelenin ardından ya da bölgedeki güç ilişkilerinde meydana gelebilecek beklenmedik köklü değişikliklerin ardından Kürtler bir ulusal devlet kurma olanağı elde edebilirler. Bu durumda Kürt burjuvazisi önderliğinde bir devlet kurma girişimi, iç pazarı üzerinde hakimiyet kazanılır. Gelgelelim çağdaş

burjuvazi kendi iç pazarı üzerindeki sömürsünü bile ancak genel uluslararası kapitalist ilişkiler sistemi içerisinde gerçekleştirebilir. Kredi almak ister, teknik almak ister, sermaye yatırımı yapmak ister. Bütün bunları ise kendi burjuva karakterinin de bir gereği olarak emperyalist merkezlerden sağlamaya, onlarla işbirliği içinde gerçekleştirmeye çalışır.

Kemalistler burada açıklayıcı bir örnektir. Kemalistler daha 1923'lerde, Chester Projesi denilen ve tarihçilerin çok sözünü ettiği bir antlaşma ile Ankara'nın doğusundaki bir dizi demiryolu hattının yapım hakkını ve bu demiryolu güzergahı etrafındaki başta petrol bütün yeraltı zenginliklerini işletme hakkını Chester adlı bir Amerikan-Kanada tekeline verme yoluna gidebildiler. Bir yandan elde silah siyasal bağımsızlığını savunmak için mücadele ediyorlarken, öte yandan buna paralel olarak, daha henüz barış antlaşması bile imzalanmamışken, TBMM'nin onayıyla kendi yeraltı kaynaklarını emperyalistlere, üstelik 99 yıllığına, peşkeş çekebiliyorlardı. Türkiye topraklarında kendi limanlarını, elektrik santrallerini vb. kurma, yapılacak demiryollarının güzergahını bizzat belirleme, dolayısıyla maden bölgelerine göre belirleme hakkı tanıyabiliyorlardı. Chester tekelinin asıl hesabı Musul-Kerkük petrolü üzerine olduğu için, Musul-Kerkük'ün ise Türkiye sınırları dışında kalacağı çok geçmeden anlaşıldığı için, bu utanç verici antlaşma ortada kalıyor. Kurtuluştan sonra yeni rejimin izleyeceği iktisadi politikanın ilkelerini ve çerçevesini saptamak üzerine toplanan İzmir İktisat Kongresi'nde Mustafa Kemal'in yaptığı açılış konuşması Chester Projesinin bir rastlantı değil, genel eğilimin bir ilk örneği olduğunu gösteriyor. Mustafa Kemal, açılış konuşmasında, emperyalist sermayeyi ülkeye davet ediyor, bizde bol emek sizde ise bol sermaye var, kanunlarımıza uymak kaydıyla gelin birlikte iş yapalım diyor. Chester Projesi de bizzat TBMM tarafından onaylandığına göre, demek bu koşula, yani Türk kanunlarına uygundu.

Bu, benzer konumdaki bir çok burjuva kurtuluş hareketinin tutumu olmuştur. Gerekli teknik ve sermayeden yoksun, iktisadi ve mali açıdan zayıf bir burjuva sınıfının davranış tarzı her yerde budur. Tekniği ve sermayeyi burjuva sınıfına, iktisadi, mali ve teknik üstünlüğünden dolayı ancak emperyalizm verebilir. Bu nedenle burjuvazi kurtuluş mücadelesine önderlik etmiş olsa bile çok geçmeden, eşyanın doğası gereği, emperyalizmle işbirliğine giriyor. Emperyalist sermaye ise her zaman kredi ve yatırımlarını bazı ayrıcalıklarla birleştirir ve çok geçmeden bu ayrıcalıklar iktisadi ve mali alanların dışına taşar, siyasal ve askeri biçimler kazanmaya başlar.

Kürtler Türk devletiyle savaşıyor ve hatta Türk devletini destekleyen emperyalistlerle de şu veya bu ölçüde karşı karşıya gelerek bir ulusal devlet bağımsızlığı elde edebilirler. Ama eğer bu salt ulusal nitelikte, bu sınırlar içerisinde bir bağımsızlık mücadelesi olarak kalırsa, bu devrime ulusal burjuva ufkı, somutta burjuvazi damgasını vuruyor demektir. Bu durumda önünü hangi siyasal etiketli bir akımın tuttuğunun önemi yoktur burada. Neticede yürütülen mücadelenin ufkı, bununla bağlantılı olarak toplumsal mantığıdır asıl önemli ve tayin edici olan. Eğer önünü diyelim ki sosyalist etiketli bir akım tutuyorsa, ama mücadelenin gerçek ufkı da siyasal bağımsızlıktan ibaret kalıyorsa, bu sözkonusu sözde sosyalist akımın gerçekte ulusal burjuva bir karaktere sahip olduğunu gösterir.

Böyle bir durumda elbetteki ne değişti denemez. Ulusal kurtuluş mücadelesi içerisinde ulusal

bağımsızlığını elde etmiş bir devletin bir kişiliği vardır her zaman. Ve bu kimlik bir dönem sürer, uluslararası ilişkilerde etkisini gösterir. Çeşitli emperyalist dayatmalara, ulusal açıdan onur kırıcı girişimlere başlangıçta kolay kolay boyun da eğilmez. Deyim uygunsu, her şey biraz pahalıya satılır. Ama emperyalistlerle, uluslararası mali sermayeyle bir takım ilişkilere girildikten sonra, bu ilişkiler yavaş yavaş oluşuktan ve oturduktan sonra, bu ilişkilerin kendi mantığı hükümünü göstermeye başlar. İktisadi bağımlılık, mali bağımlılık gide gide oluşur, giderek siyasal bağımlılığı da adım adım besler. Gide gide emperyalistler sizin siyasal rejiminizle, hükümetinizle, politikalarınızla, devletinizle, ordunuzla, istihbarat örgütünüzle, diplomasinizle oynamak imkanı bulurlar. Böylece ulusal kurtuluş sürecinde edinilmiş ulusal kişilik ve kimlik süreç içerisinde tahrir olur.

'60'lı yıllarda sol kemalistler, "Kemalizmin onurlu ulusal dış politikası" üzerine pek konuşurlardı. Bugün hala da konuşanlar var. Perinçek böylelerinin bugünkü sözcüsü. Kemalistler bir dönem gerçekten belli bir kişiliği olan bir dış politika izliyorlar. Başlangıç döneminde bilinen türden işbirlikçi-uşak bir rejim değildi kemalist rejim. Ama bu, burjuvazinin bir ulusal kurtuluş mücadelesinin dinamizmi içinden çıktığı bir dönemdi. Tarihsel süreç bu kimliği çok geçmeden eritti. Cumhuriyetin ilk dönemiyle pek övünenler, Demokrat Parti geldi, bu ulusal onurlu dış politikayı ortadan kaldırdı, derler. Hiç alakası yok. 1930'lar dünyasının kendine özgü ortamında bir parça tutunmak şansı bulan bu politika, İkinci Dünya Savaşından hemen sonra, yani henüz CHP'nin tek parti rejimi ve İsmet İnönü'nün milli şef egemenliği sürüyorken, çok belirgin bir biçimde değişmeye başlamıştı.

Neden peki? Çünkü Türk burjuvazisi devletçilik ve savaş dönemlerinde palazlanmış, belli bir sermaye birikimi yaratmıştı. Bu birikimi emperyalist mali sermayeyle, onun tekniği ile de birleştirerek yeni bir aşamaya geçmek istiyordu. Emperyalizmle daha sıkı bir bütünleşme palazlanan burjuvazi için bir zorunlu sınıfsal ihtiyaçtı. Değişim geçiren politika ise bu aynı sınıfın politikasıydı. Kapitalist gelişmenin uluslararası sistemle daha sıkı bir bütünleşme eğilimi yaratmış olması şaşırtıcı da değildir. Tersine. Türk burjuvazisi sermaye birikimi bakımından en en ileri aşamasına '80'li yıllarda ulaştı. Ama bakıyoruz, en bağımlı, en uşakça ilişkilere de bu aynı safhada giriliyor. Emperyalist kültürün toplumumuza en çok nüfuz ettiği, medyamızın artık Amerikancı bir medya haline geldiği, başkanlarımızın bir kural olarak Amerikan gezileriyle saptanabildiği bir dönem, bakıyoruz burjuvazinin en büyük sermaye birikimini yarattığı bu aynı dönemdir. Bu şaşırtıcı değildir; zira Türkiye kapitalizminin gelişme, Türk burjuvazisinin bu semirme süreci uluslararası sermaye ile koyun koyuna oluyor. Süreç aradaki ilişkiyi perçinliyor, yeni temellere kavuşturuyor, yeni biçimlere ve boyutlara varırıyor.

Anti-emperyalist mücadele ve orta burjuvazi sorununa giriş

Soru: Revizyonist solun "anti-tekel demokratik devrim" tezi ve bu çerçevede tekel-dışı burjuvazi ve orta burjuvazi üzerine sorular...

"Demokratizmi Savunmanın Sınırları" kitabında bu konuyla ilgili, "anti-tekel demokratik devrim" revizyonist tezi ve bu çerçevede tekel-dışı burjuvazi ya da orta burjuvazi sorunu ile ilgili bir başlangıç tartışması var (bkz. IV. Bölüm). Bu konu ve tartışma genelde devrimin iç sorunları ile bağlantılı gibi görünüyor da, gerçekte emperyalizme karşı mücadelenin ele alınışı ile de dolaysız bir ilişkisi var. Geleneksel halkçı akımların burjuva demokratik önyargılara dayalı görüş açısının daha iyi anlaşılabilmesi için, anti-emperyalist mücadelenin sorunları çerçevesinde bu ilişkiyi anlatımda yeri geldikçe göreceğiz.

Bu aslında konumuzun temel önemde bir ara

İşçi sınıfının kendisi sermayeye karşı sağlam devrimci bir perspektife sahipse, bütün bu sınıfların zaten nesnel mantığı bakımından sermaye egemenliğine yönelen muhalefeti de genel proleter devrim mücadelesinin bir dayanağı olarak kullanılır, bir bileşeni haline gelir. Burada küçük-burjuvazinin tutumu üzerine ünlü itirazı ve tartışmayı atlıyor değilim. Kendi başına ve kendi içinde ele alındığında, bu sınıfın tutumu elbetteki demokratik bir çerçeveyi aşamaz. Gelgelelim modern toplumsal ilişkiler içindeki kendine özgü yeri ve konumu, bu sınıfa temel sorunlar karşısında kendi başına ve kendi içinde bir tutum ortaya koyma olanağını öyle çok fazla tanımaz.

bölümü. Birçok açıdan onu irdelememiz gerekecek. Gerek yüzyılımızın ilk onyıllarına ilişkin geçmiş tarihsel deneyimler, gerekse bir dizi bağımlı kapitalist ülkenin yakın geçmişteki, özellikle son 30 yıl içindeki deneyimleri, bu konuda son derece açıklayıcı ve aydınlatıcı veriler sunuyor. Özellikle de dün ulusal burjuvazi, bugün ise daha çok tekel-dışı burjuvazi denilen burjuva toplumsal katmanın konumu ve tutumu üzerine... Fakat yazık ki Türkiye solu bu geçmiş ve güncel verileri irdeleyip bundan gerekli teorik ve politik sonuçları çıkaracağına, Çin Devrimi'nin şablonlarını ya da Stalin'in bilmem hangi polemikte yaptığı bilmem hangi vurguyu kendine hareket noktası olarak alıyor ve bu kısır zemin üzerinde dönüp duruyor. Kullandığı toplumsal kategorinin Türkiye toplumundaki iktisadi, sosyal ve siyasal varlığına ise, zaten bakmıyor. Bu başlı başına bir konu olduğu için şimdilik yalnızca sorulara yanıt oluşturacak bir çerçevede ve konuya da bir ilk giriş mahiyetinde bir şeyler söylemek istiyoruz.

Halkçı akımların orta burjuvaziye ilişkin argümanı esası itibarıyla şudur: Deniliyor ki, burjuvazinin tümü emperyalizmle organik bir ilişki içerisinde değil, burjuvazinin tekelci kesimleri emperyalizmin işbirlikçisidir. Oysa bunun dışında kalan geniş bir tekel-dışı orta burjuva katman var. (Geçmişte buna, Türkiye kapitalizminin geri bir gelişme düzeyinde ele alınmasından da hareketle, milli burjuvazi deniliyordu. Şimdi artık daha çok orta burjuvazi deniliyor, ya da kimileri tarafından bu katman tekel-dışı burjuvazi olarak nitelendiriliyor.) Ve deniliyor ki, eğer devrim stratejisinin esası, cepheyi genişletmek ve hedefi daraltmaksa ve eğer bu ülkenin emperyalizme bağımlı olmasından orta burjuvazi de belli bir rahatsızlık duyuyorsa, tekelci burjuvazinin egemenliğine ve onun emperyalizmle girdiği kölelik ilişkilerine bir itirazı varsa, anti-emperyalist mücadelenin burjuva demokratik bir mücadele olarak ele alınması durumunda, bu sınıfın kısmi de olsa, zayıf da olsa, cılız da olsa kazanılacak desteği devrimi kolaylaştıracaktır.

Gösterebileceği muhtemel bir anti-emperyalist tutumu peşinen cılız, zayıf, tutarsız, koşullara bağlı ve her an tersine dönmeye hazır kabul edilen bir sınıf, kendisiyle ancak koşullara bağlı geçici taktik ilişkilere girilebilecek bir sınıf, devrim stratejisinin belirlenmesinde temel etken olarak hesaba katılıyorsa, bunu yapanlar payına burada peşinen büyük bir çelişki, kaba bir tutarsızlık var demektir. Diyeceksiniz ki, bu argüman eskidendi, şimdi artık zaman tüneline kalmış bir-iki maocu grup dışında kimse orta burjuvaziye stratejik belirlemelerde bir etken olarak hesaba katmıyor, dahası onu cepheden karşı-devrimci bir sınıf olarak ele alıyor. Bu durumda bu geride kalmış bir tartışma değil midir? Hem evet, hem hayır. Evet, çünkü görünürde durum bu. Hayır, zira konuya ilişkin her ciddi tartışmada, bu orta burjuvazi sorunu, devrimin temel stratejik sorunlarının değerlendirilmesinde kendini hemencecik gösteriyor. Örneğin M. Yılmaz'ın bunu nasıl yaptığı, "zümre iktidarı" dışında kalan tekel-dışı burjuvazi olgusundan demokratik devrim stratejisini gerekçelendirmek için ne tür sonuçlar çıkardığı, daha yakın tarihlerde enine boyuna <https://hantay.org> Ücretsiz PDF Kitap Arşivi "Savunmanın Sınırları" kitabının devrim sorunları

üzerine iki uzun bölümünü kaplayan bir tartışma oldu (III. ve IV. Bölümler).

Fakat kendine özgü bir konumu olan TKP-K'yı bir yana koyalım. Devrim sorunlarının ele alınışında halkçı hareketin bugün herşeye rağmen en ileri çizgisini temsil eden bir hareketi, TİKB'yı alalım. Temsil ettiği görece ileri konum ne olursa olsun, temelde kendisinin de bir parçası bulunduğu halkçı hareketin geleneksel devrim anlayışını savunmak için, gerçekte TİKB de aynı geleneksel argümanlara sarılmaktan başka bir çıkış yolu bulamıyor kendine. Tam da konumuz üzerinden, tam da anti-emperyalist mücadelenin kapsamı ve karakteri üzerinden bu en ileri hareketin düştüğü şaşırtıcı geriliği, eklektizmi ve tutarsızlığı daha somut biçimde daha sonra göreceğiz. Daha önce sözünü ettiğim anti-emperyalist mücadele konulu

makaleyi bu çerçevede çeşitli yönleriyle ele alacağız. Ben burada yalnızca orta burjuvazi sorunu üzerinden sözkonusu makaladan bir parça okumakla yetineceğim. Onu yorumlamadan, yalnızca aktarmanın bile kendi başına çok şey anlatacağına inanıyorum.

Konu, bir devrimde proletaryanın tek başına olmadığı, müttefikleriyle birlikte hareket etme zorunluluğu ve bu nedenle onların istemlerini hesaba katmak gerektiği, ve eğer bu böyleyse onların istemlerinin kendine özgü karakterinin devrimin kapsamını ve niteliğini belirleyeceği üzerinedir. Amaç ne? Amaç, komünistlere (onlar şahsında "sosyalist devrimcilik" olarak nitelenen sapmaya!) karşı bir savunma zemini oluşturmak.

"Aynadaki Yüz Kimin?" başlıklı derleme broşürde yeralan anti-emperyalizm üzerine makalede şunlar söyleniyor:

"Türkiye'de proletaryanın kendisi de dahil olmak üzere devrimin sosyal tabanını oluşturan ve eğer zafere ulaşmak istiyorsa devrimci proletaryanın mutlak yanına çekmesi gereken sınıf ve güçler, yalnızca egemen kapitalist boyunduruktan değil onunla iç içe geçmiş bulunan emperyalizmin ve feodal kalıntıların boyunduruğundan da acı çekmektedir. Bunların başında yoksul köylülük gelir. Yoksul köylülük, proletaryanın yalnızca bağımsızlık ve demokrasi için mücadelede değil, sosyalizm için mücadelede de yanına çekebileceği ve desteğini mutlak kazanması gereken bir güçtür. Proletaryanın uzun vadeli dostu ve müttefiki olabilecek yoksul köylülüğün yanısıra, şehir küçük-burjuvazisi ve ilerici aydınlar da proletaryanın devrimde desteğini kazanması gereken güçler arasındadır. Bunların dışında cılız ve her an tersine dönmeye hazır bir anti-emperyalist potansiyel taşıyan orta burjuvazi de anti-emperyalist demokratik devrim mücadelesinde proletaryanın yanında yer alabilir." (s.91)

Bu pasajda TİKB'nin normalde savunduklarına bile temelden ters düşen vurguları ya da tanımları, buradan gelen tutarsızlıkları şimdilik bir yana koyuyorum. Örneğin bir yandan "feodal kalıntıların boyunduruğu" demek, öte yandan ise köylülük yerine "yoksul köylülük" deme yoluna gitmek, bu tür bir çelişki ve tutarsızlığın ifadesidir. Bu iki tanım yalnızca birbirleriyle değil, her biri kendi konumundan TİKB'nin kendi normaldeki görüşleriyle de çelişkilidir. Bunu ilerde temel belgelerle karşılaştırma içinde gerekirse göreceğiz de. Aynı şekilde "anti-emperyalist demokratik devrim mücadelesinde" koşullara bağlı da olsa "proletaryanın yanında" olabilecek bir "orta burjuvazi" görüşü, normalde, TİKB çizgisinde yoktur. Hatta kendi iddiasına göre, 1978'den beri yoktur. Ama nedense, 1990 Ekim tarihi taşıyan ve anti-emperyalizm üzerine programatik bir çerçeve sunan temel bir makalede vardır.

Neden? Çünkü burada geleneksel halkçı stratejiyi "sosyalist devrimcilik" sapmasına karşı gerekçelendirme ihtiyacı vardır. Ve bu ihtiyaç, normalde savunulmayan ya da savunulamayan geleneksel argümanlar kullanılmaksızın karşılanamıyor. Sallantılı da olsa "anti-emperyalist demokratik devrimde" yeri olabilen, bu devrimde belli koşullarda "proletaryanın yanında yer alabilen" bir orta burjuvazi değerlendirmesi de bunlardan biridir.

Siyasal bağımsızlığın anlamı ve sınırları

V. İ. LENİN

Kievski ise, ekonomik tahlile benzer bir şeye bile başvurma çabası göstermiyor! Yazısının ilk paragrafının ilk tümcesinde açıkça görüldüğü gibi, emperyalizmin ekonomik özünü, onun siyasal eğilimleriyle **karıştırıyor**. İşte o tümcesi:

“Sanayi sermayesi, kapitalist-öncesi üretimle tefeci-tüccar sermayesinin bileşimidir (**synthesis**). Tefeci sermayesi sanayi sermayesinin hizmetkârı haline gelir. Daha sonra kapitalizm, sermayenin değişik biçimlerini hükmü altına alır ve buradan onun en yüksek, birleşik türü, mali-sermaye ortaya çıkar. Bu nedenle tüm çağa, mali sermaye çağı denebilir; ona denk düşen dış siyaset sistemi emperyalizmdir.”

Ekonomik yönden bu tanımlama kesinlikle değersizdir. Doğru-dürüst ekonomik kategoriler yerine yalnızca bir sürü laf. Ne var ki, şimdi bu nokta üzerinde durma olanağı yok. Önemli olanı şu: Kievski emperyalizmi “dış siyaset sistemi olarak ilan ediyor.

Her şeyden önce bu, özünde, Kautsky'nin yanlış fikrinin yanlış biçimde yinelenmesidir.

İkincisi, bu, emperyalizmin tamamen siyasal ve yalnızca siyasal bir tanımıdır. Emperyalizmi bir “politika sistemi” olarak tanımlamak suretiyle, Kievski, meta üretiminde emeğin karşılığının elde edilemez “**oluşu gibi**” emperyalizmde de kendi kaderini tayin hakkının elde edilemez, yani ekonomik bakımdan elde edilemez oluşundan sözederken vaadettiği ekonomik bir tahlili yapmaktan kaçınmak istiyor.

Sol'la tartışmasında Kautsky, emperyalizmin “yalnızca bir dış siyaset sistemi” (yani ilhak) olduğunu ve kapitalizmin gelişmesinde belli bir ekonomik aşamayı ya da erişilen düzeyi emperyalizm diye tanımlamanın yanlış olduğunu ilan ediyordu.

Kautsky hatalıdır. Kuşkusuz, sözcükler üzerinde tartışmak yersizdir. Emperyalizm “sözcüğü”nün bu anlamda ya da başka bir anlamda kullanılmasını yasaklayamazsınız. Ama bir tartışma yürütmek istiyorsanız, terimlerinizi doğruca tanımlamalısınız.

Ekonomik açıdan emperyalizm (ya da mali-sermaye “çağı” - sözcükler önemli değil.) kapitalizmin gelişmesindeki en yüksek aşamadır, üretimin çok büyük ve engin boyutlara ulaşmasıyla **serbest rekabetin yerini tekele bıraktığı** aşamadır. Emperyalizmin **ekonomik** özü budur. Tekel kendini, tröstlerde, birliklerde (**syndicates**), vb., dev bankaların mutlak kudretinde (**omnipotence**), hammadde kaynaklarının kapatılmasında, vb., banka sermayesinin birikiminde, vb. ortaya koyar. Her şey ekonomik tekele dayanır.

Bu yeni ekonominin, tekeli kapitalizmin (emperyalizm tekeli kapitalizmdir) siyasal üstyapısı, demokrasiden siyasal gericiliğe değişimdir. Demokrasi serbest rekabete tekabül eder. Siyasal gericiлик tekele tekabül eder. Rudolf Hilferding, *Finance Capital*'inde gayet haklı olarak “mali-sermaye, özgürlük için değil, egemenlik için çabalar” der.

Dış politikayı iç politikanın karşılığı gibi göstermek bir yana, “dış politika”yı genel olarak politikadan çekip ayırmak esas itibarıyla yanlıştır, marksist ve bilimsel değildir. Gerek dış politikada, gerek iç politikada emperyalizm demokrasiyi ihlal etme çabasındadır, gericiliğe yöneliktir. Bu anlamda emperyalizm, **genel olarak demokrasinin**, yalnızca onun istemlerinden **birinin**, yani ulusların kendi kaderlerini tayin isteminin değil, **her türlü demokrasinin** sugötürmez biçimde, “yadsınması”dır.

Genel olarak demokrasinin “yadsınması” oluşundan ötürü emperyalizm, aynı zamanda ulusal sorunda **da** (yani ulusal kaderi tayinde de) demokrasinin “yadsınması”dır: demokrasiyi ihlal etmenin yollarını arar. Emperyalizmde, demokrasinin gerçekleştirilmesi (tekeli kapitalizm öncesiyle karşılaştırıldığı zaman) tıpkı

cumhuriyetin, milis gücünün, görevlilerin halk tarafından seçilmesinin, vb. gerçekleştirilmesinde olduğu gibi aynı anlamda ve aynı ölçüde daha zordur. Demokrasinin “ekonomik bakımdan” elde edilemezliğinden söz edilemez.

Belki de Kievski'yi yanıltan şey (genel olarak, ekonomik tahlilin gereklerini kavrayış eksikliğinin yanı sıra) darkafalının, toprak ilhaklarını (yani yabancı topraklara, ora halkının arzusuna karşın elkonmasını, yani kendi kaderini tayin hakkının ihlalini) mali-sermayenin daha geniş ekonomik bir toprağa “yayılması”yla (genişlemeyle) bir tutmasıdır.

Ne var ki teorik sorunlara, darkafalı kavramlarla yaklaşılmaması gerekir.

Ekonomik yönden emperyalizm tekeli kapitalizmdir. Tam tekele ulaşmak için, yalnızca (belli bir devletin) iç pazarında değil, ama aynı zamanda dış pazarlarda, tüm dünyada her türlü rekabet safdışı edilmiş olmalıdır. “Mali-sermaye çağında” yabancı bir ülkede rekabetin safdışı edilmesi **ekonomik** bakımdan olanaklı mıdır? Elbette olanaklıdır. Bu, rakibin mali bakımdan bağımlı hale getirilmesiyle, hammadde kaynaklarının ve sonunda bütün işletmelerinin ele geçirilmesiyle yapılır.

Amerikan tröstleri, emperyalizm ya da tekeli kapitalizm ekonomisinin en üst ifadesidir. Bunlar hasımları safdışı bırakmak için yalnızca ekonomik araçlara başvurmamakla yetinmezler, sürekli olarak siyasal, hatta suç sayılan yöntemlere başvururlar. Ne var ki, tröstlerin, salt ekonomik yöntemlerle kendi tekellerini kuramayacaklarına inanmak çok büyük bir hata olur. Gerçek, bunun “elde edilişliği”ni gösteren birçok kanıt sağlıyor: Tröstler, hasımlarının kredisini bankalar aracılığıyla baltalarlar (tröstlerin sahipleri, hisse senetlerini satın alarak, bankaların sahipleri haline gelirler); belli bir süre için tröstler maliyetin altında satış yaparlar, bir rakibi yıkmak ve sonra onun işletmelerini, hammadde kaynaklarını (madenler, toprak, vb.) **satın almak** üzere milyonlar harcarlar. İşte size, tröstlerin gücünün ve genişlemesinin salt ekonomik bir tahlili. İşte size, genişlemenin salt ekonomik yolu: fabrikaların ve işletmelerin, hammadde kaynaklarının **kapatılması**.

Bir ülkenin büyük mali-sermayesi, bir başka ülkedeki, siyasal bakımdan bağımsız olan bir ülkedeki rakiplerini her zaman kapatabilir ve sürekli olarak böyle yapmaktadır. Ekonomik bakımdan bu tam olarak gerçekleştirilebilir. Siyasal ilhaka başvurmaksızın ekonomik “ilhak” **tam olarak** “gerçekleştirilebilir” ve bu yola geniş ölçüde başvurulmaktadır. Emperyalizme ilişkin yazında sık sık, örneğin Arjantin'in işin aslında Biritanya'nın bir “ticaret sömürgesi” olduğuna, ya da Portekiz'in, işin aslında, Britanya'nın “vasal”ı olduğuna vb. ilişkin ifadeler rastlarsınız. Gerçekten de böyledir: Britanya bankalarına ekonomik bağımlılık, Britanya'ya borçlu olma, demiryollarını, madenleri, toprağı, vb. Britanya'nın ele geçirmiş olması, siyasal bağımsızlıklarını ihlal etmeksizin bu ülkeleri Britanya'nın kendine “ilhak etmesi”ni mümkün kılar.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, siyasal bağımsızlık demektir. Emperyalizm böyle bir bağımsızlığı yıkmak ister, çünkü siyasal ilhak çoğu zaman ekonomik ilhakı daha kolaylaştırır, daha ucuzlatır (yetkililere rüşvet vermek, ayrıcalıklar koparmak, lehte yasalar çıkarttırmak, vb. daha kolaydır), daha rahat hale getirir, daha az güçlük çıkarır - tıpkı emperyalizmin, genel olarak demokrasi yerine oligarşiyi koymanın yollarını araması gibi. Ama emperyalizmde kendi kaderini tayinin **ekonomik** bakımdan “elde edilemezliği”nden söz etmek tepeden tırnağa saçmadır.

Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm
(Sol Yayınları, 1. Baskı, s.46-51)

“Feodal kalıntıların boyunduruğu” ya da “feodal toprak ağaları” tanım ve değerlendirmeleri ile “nasıl bir kapitalizm” sorunu eksenindeki yaklaşımlar, bunu tamamlayan diğer iki argüman durumunda. Ama bunlarla gerekçelendirilen bir burjuva demokratik devrim aşaması düşüncesi, bu sınırlar içinde, ‘70’lerin TDKP’si ya da ‘90’ların TKP-K’sı ile aynı paraleldedir. TİKB’nin “anti-emperyalist demokratik devrim” stratejisi bu geleneksel argümanlarla gerekçelendirilip savunulabilir ancak.

Devam edelim. Yukarıya aktarılan pasaj, hemen devamında, söylenenlerden çıkarılan şu sonuca bağlanıyor: “*Ancak, mevcut sosyo-ekonomik ve siyasal koşullarda bu sınıf ve tabakaların yakıcı talep ve beklentileri esas olarak hatta bazılarının tümüyle ulusal ve demokratik bir karakterdedir.*” (s.92)

Türkiye’nin “mevcut sosyo-ekonomik ve siyasal koşulları”nın sorusunun doğru yanıtının anti-emperyalist mücadelenin gerçek kapsamını ve niteliğini saptamada gerçekten bir anahtar rolü taşıdığını, şu ana kadarki anlatımım içinde döne döne vurguladım ve buna somut yanıtlar vermeye çalıştım. TİKB’nin “*Emperyalizme Karşı Mücadele: Stratejik Bir Görev*” başlıklı bu makalesinde buna nasıl yanıt verildiğine ise daha sonra dönmemiz gerekecek. Her ne kadar “feodal kalıntıların boyunduruğu” argümanı ile “nasıl bir kapitalizm” sorunu daha şimdiden bu konuda gerekli fikri veriyorsa da biz yine de onu sonraya bırakalım. Burada şu an için önemli olan ifadelere bakalım. Yeniden okuyorum: “... *bu sınıf ve tabakaların yakıcı talep ve beklentileri esas olarak hatta bazılarının tümüyle ulusal ve demokratik bir karakterdedir.*”

Hangi sınıf ve tabakaların? İlk pasajda sıralanan sınıf ve tabakaların. Nelerdi onlar? Yoksul köylülük, şehir küçük-burjuvazisi, ilerici aydınlar ve nihayet orta burjuvazi...

Önden bir takım emekçi sınıflar sıralanıyor. Arkasına orta burjuvazi, “cılız ve her an tersine dönmeye hazır bir anti-emperyalist potansiyel”in temsilcisi bir sınıf olarak tanımlanıyor. Ve sonra da buradan çıkarılan yargıya geçiliyor. Bir kere saydığı sınıflar emekçi sınıflar. Orta burjuvaziyi dışında tutarsanız, bu sınıf ya da tabakalar “mevcut sosyo-ekonomik ve siyasal koşullar”da, yalnızca emperyalist siyasal egemenlikten, yalnızca burjuva siyasal gericiликтen değil, emperyalizmin ve tekeli burjuvazinin kapitalist sömürü ilişkilerden de acı çeken sınıflar. Bunlar, bu ülkede, sisteme yönelecek toplumsal muhalefet devrimci bir kimlik kazandığı bir noktada, cepheden sermaye iktidarına saldıracak sınıf ve katmanlar. Özel yanını bir yana koyuyorum, nesnel olarak, bu düzenin ezdiği ve sömürdüğü bu yoksul ve emekçi katmanların toplumsal tepkileri, sermaye düzenine ve iktidarına yönelir. İşçi sınıfının kendisi sermayeye karşı sağlam devrimci bir perspektife sahipse, bütün bu sınıfların zaten nesnel mantığı bakımından sermaye egemenliğine yönelen muhalefeti de genel proleter devrim mücadelesinin bir dayanağı olarak kullanılır, bir bileşeni haline gelir. Burada küçük-burjuvazinin tutumu üzerine ünlü itirazı ve tartışmayı atlıyor değilim. Kendi başına ve kendi içinde ele alındığında, bu sınıfın tutumu elbetteki demokratik bir çerçeveyi aşamaz. Gelgelelim modern toplumsal ilişkiler içindeki kendine özgü yeri ve konumu, bu sınıfa temel sorunlar karşısında kendi başına ve kendi içinde bir tutum ortaya koyma olanağını öyle çok fazla tanımaz. Özellikle de Türkiye’nin içinde bulunduğu “mevcut sosyo-ekonomik ve siyasal koşullarda”. Bu sorun devrim ve demokrasi üzerine yazı ve tartışmalarımızda, son olarak da Demokrasi Sorunu konulu konferansta bir çok açıdan ele alınıp irdelenmiş bulunduğu için burada onu geçiyorum.

Geriye ne kalıyor? Geriye aslında bu anlatımın sonuna eklenen o bildiğimiz orta burjuvazi kalıyor. Ve gerçekte tüm sorun burada dönüşleniyor. Geri anlayışlara asıl dayanak buradan bulunuyor. Daha doğrusu, bu orta burjuvazi kategorisine sınırlı ve koşullu da olsa “devrimci” bir misyon atfetmeyi olanaklı kılan görüşler bütününden doğuyor.

(Devam edecek)

İşçi sınıfının sendikal örgütlülüklerine saldırının yeni adı:

eşel mobil

artışı mücadelesine indirgendiği günümüz koşullarında, geri bilinçli işçilerin düşünce ve davranış tarzı bu olacaktır. Bu işe; işçilerin zaten sınırlı olan sendikal örgütlülüklerinin tamamen işlevsizleşmesi, tasfiye edilmesi anlamına gelecektir.

Şüphesiz ki, bir süre sonra eşel-mobil sisteminin ücretlerin enflasyon karşısında erimesini önlemediği görülecek ve mücadele arayışları yeniden hızlanacaktır. Ancak, sermaye sınıfının hesabı bugüne kadar kazanılmış mevzilerin ve deneyimlerin tafsfiyesini sağlamak üzerine kuruludur. Böyle bir durumda, işçiler yeniden mücadele sahnesine çıktıklarında ellerinde bugün sahip oldukları sınırlılıkla bile mevzileri olmayacaktır. Dahası bu aynı sürecin, işçi ve emekçi kitlelerin bilincinde yaratacağı kırılmanın sonuçları da ağır olacaktır. Örgütlenmek ve kollektif davranmak refleksleri, sınıf olmak ve sınıf çıkarları için birlikte hareket etmek bilinci tahrip olacaktır.

Sermayenin bu saldırılarına karşı yükseltilecek mücadele aynı zamanda, sendika ağalarının alaşağı edilmesi mücadelesiyle birleşmek zorundadır. Çünkü sendikalar işçi ve emekçilerin denetimlerinde oldukları sürece sınıf mücadelesinde bir mevziye dönüşürler. Bürokratik yapılarıyla işçi sınıfının mücadelesi önünde barikat olan sendikaların bir mevziye dönüştürülmesi için militan bir mücadele verilmelidir. Öncü işçiler, tabanın tepkilerini en geniş şekilde örgütleyerek muhalefet odakları yaratmalıdırlar. İhanetle bağtlanan toplu sözleşmeleri yırtıp atarak, yeni bir sözleşme için harekete geçen Soma maden işçilerinin talepleri tüm sınıfa örnek olmalıdır.

Önümüzdeki süreç kritik bir önem taşımaktadır. Sermaye sınıfı 12 Eylül faşist askeri darbesinin sınıf mücadelesini ezmek için gördüğü işlevi, bu kez üstü örtük biçimlerde, sivil uzantıları eliyle görmek istemektedir. Yapılan yeni yasal düzenlemelerle grevlerin, eylemlerin, direnişlerin faşist rejimin terörü ile ezilmesinin alt yapısı hazırlanmıştır. Böylesi bir saldırı dalgasına karşı işçi sınıfının direnişini örgütlemek ancak, onun siyasal bilincini sıçratmakla mümkündür.

Dar ekonomik talepler çerçevesine sıkışmış bir mücadele, işçi sınıfına devlet karşısında direnme gücü veremez. İşçi ve emekçilerin kararlı bir ekonomik mücadele verebilmeleri için bile siyasal sorunlara ilişkin sağlam bir bakışa sahip olmaları gerekir. Bugün, işçileri ürkütmeyelim bahanesiyle siyaset yasakçılığı yapanlar, işçi sınıfını sermayenin politikalarına teslim etmektedirler. Çünkü sermaye sınıfı kendi politikalarını her gün işçi sınıfına empoze etme çabasındadır. İşçi sınıfının bağımsız politik tavrının örgütlenemediği, devrimci önderlik boşluğu doldurulamadığı oranda, boşluğu sermayenin politikaları doldurmaktadır.

Oysa ki sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin içinde dipten dibe mücadele isteği ve dinamikleri yükselmektedir. Bu dinamikler örgütlendiği ve mücadeleye kanalize edildiği oranda, bugün ayak sürüyenleri de harekete geçirebilecek bir potansiyele sahiptir. Bunu değerlendirme görevi devrimci öncü işçilerle komünistlerin omuzlarındadır. Yılmadan, bıkmadan, usanmadan, sabırla sermayenin saldırılarına ve reformistlerin engelleme çabalarına rağmen işçi sınıfının devrimci mücadelesini örgütlemek için çalışmak gerekmektedir. Sermaye sınıfı var olduğu ve işçi sınıfı sömürüldüğü sürece bu mücadelenin dinamikleri de var olacaktır. Marifet bunları değerlendirip mücadeleyi yükseltebilmektedir.

sermaye sınıfının işçi örgütlerine saldırıları da yoğunlaşmaktadır. Çünkü sistem doğası gereği, krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak ister. Zaten eşitsiz olan gelir dağılımı, kriz dönemlerinde emekçiler aleyhine daha fazla bozulur. Kapitalist sömürü daha da katmerlenir ve yaşam koşulları daha da kötüleşir. Kapitalistler, bu koşullarda, işçi ve emekçi kitlelerin öfke birikiminin yoğunlaştığını, mücadele filizlerinin yeşerdiğini de bilirler. İşçi sınıfının, yaşama ve çalışma koşullarını düzeltme mücadelesiyle, krizin faturasını ödemeyi reddetmesini engellemek için işçi örgütlerini bütünüyle tasfiye etmeye ya da kötürümleştirmeye çalışırlar.

İşte eşel-mobil saldırısı bu noktada, sermaye sınıfına geniş bir manevra alanı açmaktadır. Son dönem yoğunlaştırdığı tüm diğer saldırıları gibi, eşel mobil saldırısının da ikili bir işlevi vardır. Birincisi; işçi ve emekçilere sömürü koşullarının dayatılmasının demagogik yoludur. “Ücret artışının enflasyon oranında otomatik bağlanması” ve “ücret seviyesinin korunması” demagogileri ile sefalet ücreti otomatik

bağlanmış olacaktır. İkincisi ve daha önemlisi ise saldırının ideolojik kapsamıdır. Eşel mobil saldırısı da (benzeri diğer güncel saldırılar gibi) işçi sınıfının örgütlülüklerini dağıtmayı, onun sınıf reflekslerini ve bilincini köreltmeyi hedefleyen bir adımdır.

Hain sendika ağaları bu saldırının gönüllü uygulayıcıları olarak yerlerini şimdiden almışlardır. Son TİS ihanetleri bunun en büyük kanıtıdır. TİS’lerde eşel mobil uygulamasının altına imza atan Türk-İş başkanı, “eşel mobil uygulamasının sonuçlarını süreç içinde göreceklərini ve tavırlarını ona göre belirleyeceklerini” söyleyerek, “cahili” oynama yoluna gitmiştir. İşçi sınıfına yıkımdan başka birşey getirmesi mümkün olmayan eşel-mobil sisteminin sonuçlarını bilmezden gelen sendika bürokratları, aynı zamanda kendi sonlarını da ilan ettiklerinin farkındadırlar.

Eşel mobil saldırısı büyük ölçüde sendikalara güvenini kaybetmiş işçileri hedeflemektedir. “Artık toplu sözleşmelere gerek kalmadan, enflasyon oranlarına göre zam alınacaksa sendikalar ne işe yarayacak?” Sendikal mücadelenin büyük oranda ücret

kayıp ancak %140 oranında bir iyileştirme zammı ile telafi edilebilirdi. Elbette ki böyle bir iyileştirme zammı yapılmadı. Yani, eşel mobil uygulamasına rağmen ücretlerde iki yıl sonunda %60 oranında erime gerçekleşti.

Demek ki, işçi ücretlerinin devletin tespit ettiği resmi enflasyon oranlarına göre arttırılması, satın alma gücünün sabit kalması değil, ücretlerin eriyip gitmesi sonucunu doğuruyor.

Bu nereden kaynaklanıyor? En başta, resmi enflasyon oranlarıyla işçi ve emekçilerin maruz kaldığı gerçek enflasyon (yani satın alma güçlerindeki reel düşüş) oranı arasında önemli farktan. Örneğin 1997 Mayıs ayında DİE enflasyon oranını %4.7 olarak açıkladı. Aynı ay İTO’nun işçi ve emekçilerin temel ihtiyaç maddelerine gelen zamlar üzerinden tespit ettiği enflasyon oranı ise %8.5 oldu. Devlet eşel mobil sisteminde DİE’nin enflasyon verilerini doğru kabul ettiğinden işçinin her ay aldığı ek zam yaklaşık %50 oranında az olacak ve bu düşüş her ay bileşik bir şekilde katlanarak artacak.

Bu durumda sermaye devleti, işçi ücretlerinin her ay resmi enflasyon oranı ile gerçek enflasyon oranı arasındaki fark kadar erimesini güvence altına almış oluyor. Bununla kalmıyor. Eşel mobil uygulamasının ücretteki erimeyi engellediğini iddia ederek, işçi ve emekçilerin geçmiş dönem kayıplarının üzerine sünger çekiyor.

Demek ki eşel mobil uygulaması ile işçilerin mevcut geçim seviyesinin korunacağı, enflasyona Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://arxiv.org/> ücretsiz olarak indirilebilecekleri iddiası bir yalan.

Ama bu sadece bir yalandan ibaret değil, aynı zamanda oltanın ucuna takılan zehirli bir yemdir.

Eşel mobil uygulamasına meşruluk kazandırmak geçmiş dönem kayıplarının üzerine sünger çekmek anlamına geldiği kadar, sermayenin vahşi sınıf egemenliğini ve azgın sömürü tablosunu kanıksatmak demektir. Burada işçi sınıfı için kazanım olan hiçbirşey yoktur. Tersine, sermaye sınıfı dizginsiz sömürüyü, soygunu ve talanı kendisi için kazanılmış bir hak haline getirmektedir. Bunu kabul etmek işçi sınıfının yaşam koşullarında daha derin yıkımların, bilincinde ise daha büyük tahribatların yolunu açacaktır.

Eşel mobil ile boğulmak istenen ezilen ve sömürülen yığınların insanca yaşama talepleridir. Eşel mobil ile karartılmak istenen ezilen ve sömürülen yığınların kurtuluş özelemleridir.

İşçi sınıfı sadece kendi sektörel ücret kayıplarını karşılamak için değil, bir avuç sömürücü asalağın sınıf tahakkümü altında kendisiyle birlikte zorbalıkla ezilen ve azgınca sömürülen tüm kesimlerin insanca yaşama taleplerine sahip çıkma bilinciyle mücadeleyi yükseltmelidir. İşçi ve emekçiler, sadece ceplerinden çıkan üç otuz kuruşun hesabını sormak için değil, sınıfa karşı sınıf bilinciyle, sınıfa karşı sınıf öfkesiyle ayağa kalkmalıdır.

Sermayenin saldırılarını geri püskürtmek için başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen ve sömürülen kesimlerin birliği ve kararlılığı gereklidir. İşçi sınıfı eğer bunu başarabilirse, diğer hak kayıplarını karşılamayı da başaramaz.

Bir yanda üretim araçlarının mülkiyetini ellerinde bulunduran bir avuç asalak, diğer yanda emeğini satarak yaşamak zorunda kalan milyonlarca işçi ve emekçi. Bir yanda sermaye sınıfının sömürü ve terör üzerine kurulu düzeni, diğer yanda bu düzenin iliklerine kadar sömürdüğü işçi sınıfı. İşte emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz karşıtlığın güncel görünümü budur.

Sermaye, işçi sınıfı ile giriştiği savaşında en büyük silahının işçi sınıfının örgütsüzlüğü olduğunu bilmektedir. “Daha fazla sömürü, daha fazla kâr” amacını hayata geçirmesinde en büyük gücü, sınıfın bu zayıflığıdır. Kapitalistler; en küçük atölyeden, en büyük fabrikalara kadar işçi sınıfının hertürlü örgütlenmesini engellemeye ya da denetim altına almaya çalışırlar. Çünkü sağlam bir tarzda örgütlenememiş bir sınıfa istediği gibi hükmedebileceğini; tek tek işçilerin hiçbir yaptırım güçlerinin olmadığını çok iyi bilir. Örgütsüz işçi kitlelerine sefalet ücretlerini, sağlıksız çalışma ve yaşama koşullarını dayatmak ve kabul ettirmek, sermaye sınıfı için çok daha kolaydır.

Ekonomik ve siyasal krizi derinleştikçe,

Eşel mobil; ücretlerdeki erimenin otomatik bağlanmasıdır

Sermayenin sözlüğünde, Eşel Mobil (oynak merdiven); “ücretlerin aylık enflasyon oranına göre otomatik olarak artırılması” olarak geçer.

Sermaye iktidarının işçi ve emekçilerin elindeki sınırlı ekonomik, demokratik ve sosyal kazanımları gaspetmek için azgınca saldırdığı, ücretlerdeki göstermelik artışların enflasyon karşısında eriyip buharlaştığı, geçim koşullarının her yıl daha da kötüleştiği bu ülkede “ücretlerin aylık enflasyon oranında otomatik olarak artırılması” sözü kulağa hoş gelebilir.

Peki eşel mobil uygulamasıyla yaşam koşullarındaki kötüye gidişin önüne geçilebilir mi, mevcut geçim düzeyi korunabilir mi? Bu soruya bir örnekleyip yanıt verelim:

Bundan önceki toplu sözleşme döneminde, bir tür eşel mobil uygulamasına gidilmişti. 1993 dönem sözleşmelerinde, belirlenmiş ücret zammı oranlarının üzerinde kalan enflasyon oran farklarının ek zam olarak ücretlere yansıtılması yönünde bir madde vardı. Örneğin; sözleşmede ikinci 6 aylık dilim için %30 artışın altına imza atıldıysa ve aynı dönemde enflasyon %50 olarak gerçekleştiyse, işçilere %20’lik fark ek zam olarak ödenecekti. Yani bu hesaba göre işçilerin sözleşme dönemi sonunda satın alma güçlerinde hiç bir azalma ortaya çıkmayacaktı. Dahası işçiler refah payı bile alacaktı. Sözleşme masasında kağıt üzerindeki hesap böyleydi.

Peki ya sonuç ne oldu? Sözleşme kapsamındaki işçilerin iki yıllık dönem sonunda reel ücretleri %60 oranında eridi. Yeni dönem sözleşmelerinde bu

İşte sermayenin eşel mobil ile korumayı vaat ettiği ücret dağılımı:

*Türkiye; gelirin sınıflar arası dağılımındaki eşitsizlikte Brezilya, Şili, Kolombiya ve Meksika'nın ardından dünya beşincisidir.

*Devletin resmi istatistiklerine göre; nüfusun en yüksek gelire sahip %20'si ülkedeki toplam gelirin %57'sini gaspetmektedir.

Bu oran ülkenin "gelişmiş" bölgelerinde daha da yükselmektedir. Örneğin Marmara Bölgesinde %61.1'dir. Bu %20 dilim içindeki ilk %5'lik kesim ise, %61'in yarısını, toplam gelirin ise yaklaşık %30'unu gaspetmektedir.

Nüfusun en düşük gelir sahibi olan %40'lık diliminin toplam gelirden aldığı pay ise sadece %12'dir. Nüfusun en zengin %20'si, geri kalan %80'in toplam gelirinin yaklaşık iki katı gelir elde etmektedir. Nüfusun en zengin %20'si, en fakir %20'sinden tam **11 kat fazla** gelire sahiptir.

*Maaş ve ücret ile çalışan emekçi çoğunluk toplam gelirin sadece %28'ini almaktadır.

*30 milyon işçi emekçi ve yoksul köylünün aylık geliri ise yoksulluk sınırının altındadır. 10 milyon insan açlık sınırında yaşamaktadır.

*Verginin %70'ini toplam gelirin %28'ini alan ücretliler ödemektedir. Toplam gelirin %70'ini gaspeden sermaye sınıfı ise verginin sadece %30'unu ödemektedir. Bu %30'un büyük çoğunluğunu da, küçük sermaye sahiplerinin vergileri oluşturmaktadır.

*Asgari ücret dört kişilik bir ailenin açlık sınırında beslenme ihtiyaçlarını dahi karşılamamaktadır. Bir günlük asgari beslenme masrafı, bir günlük net asgari ücretin yaklaşık 3 katıdır. 4 kişilik ailenin asgari temel harcamaları üzerinden hesaplanan resmi yoksulluk sınırı aylık 100 milyon liraya yaklaşmıştır. Bu aylık asgari ücretin yaklaşık 10 katıdır. Bu topraklarda işçi sınıfının çoğunluğu, asgari ücretle en ağır kölelik koşullarına mahkum olarak çalışmaktadır. Asgari ücret asgari yaşama koşullarını sağlamadığı gibi, olduğu yerde de durmamakta buharlaşıp gitmektedir. Son belirlendiği tarihte net 131 dolar olan asgari ücretin, bugün reel karşılığı 80 dolar etmektedir.

*Ücretlilerin vergi kesintisi ile oluşturulan devlet bütçesinin kaymağını ise sermaye sınıfı yiyor. Bütçenin işçi ve emekçilerin ihtiyaçlarını karşılamaya dönük sosyal harcama kalemleri sürekli küçülüyor.

1990 ile 1996 yılları arasında, sağlık harcamaları %4.7'den %2.5'e; eğitim harcamaları %18.8'den %9.2'ye düşmüştür. İşçi ve emekçilerin yarattığı değerler asalak sermaye sınıfının kasasına akarken, bir de bu hizmet kırıntıları işçi ve emekçilere çok görülüyor, paralı hale getiriliyor. Kazanılmış sosyal hakların tasfiyesi ezilen sömürülen yığınların yaşam koşullarını kötüleştirmenin, emekten sermayeye kaynak aktararak sömürüyü yoğunlaştırmanın bir diğer yöntemi oluyor.

*Türkiye'de yıllık 50 milyar dolar kayıt dışı paranın dolaşımında olduğu bilinmektedir. Bu, ülkedeki kayıtlı yıllık toplam gelirin (yaklaşık 200 milyar dolar) %25'i demektir. Bu da sermaye cetellerinin resmi istatistiklere

yansımayan ek geliri olmaktadır.

*Bütçe harcamalarının %50'sini, vergi gelirlerinin ise %65'ini bulan bir meblağ rantiyer asalaklara faiz ödemeleri olarak dağıtılıyor. Yaklaşık 30 milyon emekçinin yıllık toplam geliri yıllık iç borç stokuna (96'da GSMH'nin %20'si) eşittir ve bu bir avuç asalağın cebine transfer edilmektedir. 4.1 katrilyonu bulan iç borç ve 80 milyar doları geçen dış borç, bu yükü sırtında taşıyan işçi ve emekçilerin bugününü kararttığı gibi geleceğini de ipotek altına almaktadır. Hazine bonosunun yıllık net getirisi %200, kimi zaman %300'lere ulaşılıyor. Bu kazançtan tek kuruş vergi alınmıyor. Bütçenin diğer bir bölümü sermaye tekellerine kredi, teşvik olarak dağıtılıyor. Emperyalistlerin kasasına giren dış borç ödemelerinden sonra geriye kalan bölümü de sömürgeci savaş harcamaları, silahlanma, ordunun modernizasyonu polis, mit, kontgerilla vb. terör aygıtlarının tahkim edilmesi için, yani bu düzenin zorbalıkla ayakta tutulması ve bölge halklarına karşı emperyalizmin vurucu gücü olarak hizmet edebilmesi için kullanılıyor.

*Sanayide yaratılan katma değer içinde ücretin payı sürekli düşüyor. Yani sömürü oranları sürekli artıyor. Ücretlerin katma değer içindeki payı; özel sektörde 1990'da %37.1'den 1994'de %17.8'e, kamu sektöründe %26.4'den %22.4'e düşüyor.

Yukardaki tablo, sermayenin vahşi sınıf egemenliğinin tablosudur. Yukardaki tablo, üretim araçlarını ve devlet iktidarını elinde tutan bir avuç sömürücü asalağın, milyonlarca işçi ve emekçinin iliklerini kurutarak, kendi sınıf saltanatını nasıl ayakta tuttuğunun resmidir.

Tüm değerleri emeğiyle yaratan çoğunluk, bu değerlere zorbalıkla el koyan azınlığın sınıf tahakkümü altında ezilmektedir. Çoğunluğun sefaleti azınlığın sefaleti olmaktadır.

Yukardaki tablo bu düzene karşı bir isyan çağrısıdır.

Ve bugün sermaye iktidarı bu aynı tablo üzerinden eşel mobil uygulamasını dayatmaktadır. Eşel mobil ile mevcut geçim düzeyinin ve gelir dağılımınının sabitlenmesi, hatta işçi ve emekçiler aleyhine daha da geriye çekilmesi hedeflenmektedir. Dahası bu saldırı bizlere neredeyse büyük bir devrim gibi sunulmaya çalışılmaktadır. Bu, işçi ve emekçilere hakarettir. Ezilen ve sömürülen yığınlarla alay etmektir.

Sermaye iktidarı eşel mobil uygulaması ile mevcut sömürü ve eşitsizlik tablosunun yarın da aynı şiddette hüküm sürmesini güvence altına almak istemektedir. İşçi ve emekçilerin bunu sessizce ve uysalca kabullenmesini, haline şükretmesini beklemektedir.

Eşel mobili kabul ederek bugünkü sefalet koşullarına razı olmak, eldeki kırıntılarla yetinmek işçi sınıfı için bir kazanım değil, tersine en büyük kayıptır. Çünkü eşel mobili kabul etmek, yukardaki dizginsiz sömürü tablosuna peşinen boyun eğmek anlamına gelir. Bu tabloya boyun eğmek, sermaye iktidarına sınıf saldırılarını daha da şiddetlendirerek sürdürmesini mümkün kılacak ve vermek demektir.

Sermayenin topyekün saldırıları ve görevler

Özelleştirme saldırısı, esnek üretim biçimleri, taşeron sistemi, eşel mobil vb. uygulamalar sadece krizin ekonomik faturasını işçi ve emekçilere ödetmekle kalmıyor, daha önemlisi sermayenin ideolojik saldırısının önemli güncel ayaklarını da oluşturuyorlar.

Emperyalist-kapitalist sistem, '80'li yılların sonlarından bugüne, Doğu Bloku ülkeleri şahsında sosyalizmin aldığı yenilgiyi ideolojik bir saldırının demagojik zemini olarak kullanıyor. "Kapitalizmin nihai zaferi" ilan ediliyor. "Globalleşme", "tek kutupluluk", "sınıf savaşımının sonu" vb. masallar okunuyor. Bu yoğun karşı devrimci kampanya, elbette ki sadece emperyalist-kapitalist sistemin zafer sarhoşluğunu ifade etmiyor. Burjuva ideologların temel hedefi, sınıf savaşımının bu güncel sonucunu orta vadede kapitalist sistemin çıkarları için değerlendirebilmektir. Daha açık bir ifade ile, uluslararası işçi hareketinin bilincinde yaratacakları tahribatla, "devrim ve sosyalizm" alternatifini ortadan kaldırmaya ya da uzunca bir süre gündem dışı tutmaya çalışıyorlar. Böylece sınıf ve kitle hareketinin ideolojik dayanaklarını yok etmiş, doğal yönelimlerinin önünü kesmiş olacaklar. Bu ise altematifsiz kalan emperyalist-kapitalist sistemin "zaferi"ni pekiştirecek.

Kapitalist sistemin bu saldırısı, yapısal krizinin de etkisiyle bugün üretime ve üretim alanlarına dönük güncel biçimlerle kendisini üretiyor. Krizin faturasını işçi sınıfına çıkarabilmek için uygulamaya koyduğu tüm saldırı programlarını, aynı zamanda sınıfa dönük ideolojik saldırının da ayakları olarak inşa ediyor. Özelleştirmeler, tensikatlar, taşeron sistemi, esnek üretim biçimleri, eşel mobil vb. tüm uygulamalar; bir yandan dizginsiz bir sömürüyü işçi sınıfına dayatırken, diğer yandan da işçilerin örgütlenme ve kolektif davranma reflekslerini, sınıf olma bilincini tahrip etmenin araçları olarak kullanılıyor.

Saldırıların bugünkü güncel hedeflerinin başında ise sendikal örgütlülükler yer almakta. Hernekadar, bugün varolan sendikalar işçilerin mücadele örgütleri olmak yerine sermayenin denetim ve yönlendirme mekanizmaları olarak çalışsa da hedef olmaktan kurtulamıyorlar. Çelişki gibi görünen bu durum, sermaye sınıfının orta vade hesapları çerçevesinde anlam kazanmaktadır. Bugün sendika ağaları aracılığı ile denetim altında tuttukları sendikal mevzilerin gelecekte birer mücadele mevzisi olmayacağını hiçbir garantisi yoktur. Kaldı ki, sömürünün her geçen gün yoğunlaştığı ve sendika ağalarının iyice yıprandığı ülkemizde bu olasılık sermayenin korkulu rüyasıdır. İşçi kitlelerinde biriken öfke ve huzursuzluğun önce sendikal bürokrasiye, ardından da sendikal mevziler kanalı ile patronlara yönelmesi, sermaye için güncel bir tehdit olarak durmaktadır. Bugün görece geri biçimlerde de ilerlese, sınıf hareketinin kendiliğinden dinamikleri bile bunun ilk ürünlerini sergilemektedir. Sendikasıız sektörlerde sendikal örgütlenme çalışmalarının yoğunlaşması ve sendikal işyerlerinde sendika bürokrasisine karşı gitgide büyüyen güvensizlik, karşı koyuş bu yönüyle önem taşımaktadır. Sınıf hareketinin bu kendiliğinden eğilimi, savaşım keskinleştiğinde sınıf bilinçli ögelerin ileriye çıkmasıyla sendikaları, hareketin mevzileri haline getirmesi mümkün olacaktır.

Sınıf hareketinin bu kendiliğinden eğilimi, sınıf savaşımı tarihinin biriktirdiği deneyimlerin üzerine oturmaktadır. Uluslararası işçi hareketinin gelişme ve örgütlenme süreçlerinde önemli bir yer teşkil eden sendikalar, bugün için hala işçi kitlelerin kafasında temel örgütlenme biçimi durumundadır. Devrim ve sosyalizm alternatifi güncelliğini büyük ölçüde yitirdiği halde, sendikal örgütlenme ve sendikal mücadele güncelliğini korumaktadır. Ancak ilkinde yaşanan zayıflık, ikincisinde de ciddi zayıflıkların ve savrulmaların zeminini oluşturmaktadır. Öncelikle sendikal mücadelenin ideolojik dayanakları ortadan kalkmış durumdadır. Bu mücadeleye yön verecek ana eksen zayıflamış durumdadır. Bu ise mücadelenin ufkunu olabildiğince daraltmış, büyük oranda ücret sendikacılığının zemini döşemiş durumdadır. Dahası, ideolojik dayanaklarından yoksun, işçi sınıfının bağımsız politik tavrını temsil edemeyen bu mücadelenin sonuçsuzluğu da ortadadır. Sermaye, işçi kitlelerin yaşadığı bu politik kırılmayı kendi politikaları ile doldurmak, sendika bürokrasisi eliyle hareketi denetim altında tutmak konusunda başarılı bir pratik sergileyebilmektedir.

Sermaye sınıfı bugün sendikaları denetlemek ve yönlendirmek konusunda gösterdiği başarıyı krizine güncel çözümler üretmek için kullandığı oranda, sendikal bürokrasi gittikçe yıpranmakta, işçi kitleler yeni mücadele arayışlarına girmektedir. Tam da bu arayışın önünü kesmek için sermaye sınıfı, işçi kitlelerin bilincinde örgütlenme ve sendika bilincini kırmaya dönük adımlar atmaktadır.

Sermayenin saldırı programına karşı mücadeleyi yükseltmek öncelikle sendikal mevzileri savunmaktan geçmektedir. Bu savununun yolu yeni sendikal mevziler yaratmaktan ve varolan sendikalarda sendika ağalığına karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. Ancak bu hiç de, sınıf hareketinin bugün zaten dipten dibe ürettiği sendikal mücadele sınırları içerisine hapsolmak anlamına gelmemektedir. Sendikal mücadeleyi yükseltmek öncü işçilerin ve sınıf devrimcilerinin güncel bir görevi olarak önümüzde durmaktadır. Ancak bu mücadeleyi de rayına oturtacak olan asıl halka sermayenin ideolojik saldırısının kırılmasında yatmaktadır. İşçi ve emekçi kitleler içerisinde devrim ve sosyalizmin yeniden güncel ve canlı bir alternatif haline getirilmesi bugün her zamankinden daha yakıcı bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Sermaye düzeninin ve devletinin güncel gelişmeler üzerinden sürekli teşhiri, sosyalizm ve devrim programının kitlelere ulaştırılması canalıcı bir önem taşımaktadır. Tek tek fabrikalarda ya da sektörlerde yükselen sendikal mücadeleyi hedefine ulaştıracak asıl güç burada yatmaktadır. Sınıfın ekonomik ve iktisadi taleplerine sahip çıkmak, sınıf ve kitle çalışmalarının çeşitli araç ve biçimlerinde derinleşmek, tek tek fabrikalarda ya da sektörlerde çeşitli başarılar kazanmak vb. vb. sınıfın ideolojik ve politik temsiliyetinin sağlanamadığı durumda tek başlarına yeterli olmayacaktır. Şüpheli yok ki, burada birbirinin karşısına konulacak iki olgudan değil, tersine aralarında diyalektik bütünlük olan, birbirini tamamlayan ve besleyen olgulardan bahsediyoruz. Ve bugün bu bütünlüğü sağlamak ve işçi sınıfının politik temsilcisi olmak görevi komünistlerin omuzlarındadır.

Emperyalizmin yalan kampanyası ve Hong Kong gerçeği...

İngiliz emperyalizminin sömürgeci Hong Kong'u, 1984 yılında yapılan anlaşma gereği 1 Temmuz'da Çin'e iade etmesi, Asya kıtasının uluslararası gündemi birkaç gün boyunca meşgul etmesine yol açtı.

Geçen sayımızda Hong Kong sorununun genel çerçevesini tanımlamış, tarihçesini özetlemiş olmamıza karşın, uluslararası bir önem arz eden bu konuyu yeniden gündeme almamız, irdelemeyi tekrar pahasına da olsa detaylandırmamız gerekiyor.

Zira sorun, basit bir sömürge alışverişi değildir. Başlangıçta öyle olsa bile, Hong Kong'un Çin'e iadesi emperyalizm açısından dünya ölçeğinde bir mevzilenme yarışına dönüştü. Düzenlenen törenler vesilesiyle çok şey söylendi, hatta gözyaşları döküldü, dünya halkları duygulandırılmaya çalışıldı. İngiliz Kraliyet tahtının en değerli "mücevherinin" kızıl komünist Çin'e bir gümüş tepside armağan edildiği iddia edildi. Hong Kong'un iadesinin, tarihsel düğünün tarihsel bir "çeyizi" olduğu söylendi. Tiananmen olayları, insan hakları, demokrasi sorunları, pazar ekonomisinin meziyetleri vb. gibi konular, ilkel anti-komünist bir propaganda eşliğinde tüm dünya televizyon kanalları, radyolar ve yazılı basın seferber edilerek günler boyu işlendi.

Yalana ve yakıştırmalara dayalı bu kampanyayla burjuva medya birkaç gün içinde tarihi yeniden yazmaya, gerçekleri tersyüz etmeye çalıştı. Bu yalan bombardımanının, tarih ve politik bilinçten büyük ölçüde yoksun geniş kitleler üzerinde derin bir etki yarattığı açıktır.

İnsanlık tarihinde ilk defa bir sömürge, sömürgeci güç tarafından düzenlenen şatafatlı bir tören sonucu esas sahibine devredilmiş oluyor. Bugüne dek bu tür sorunlar şiddet yolu ile çözümünü bulurdu. Bundan hareketle ve konu hakkında yapılan spekülasyonların da doğrudan etkisiyle, kamuoyu, sözkonusu gelişmeyi sömürgeciliğin artık çağını doldurduğunun kanıtı ve bir centilmenlik örneği olarak algılamaktadır.

Hong Kong ve tarihsel gerçekler

Oysa gerçek hiç de öyle değildir. İngiliz emperyalizmi Hong Kong'u Çin'e isteyerek teslim etmedi. Ancak konu '80'li yılların başlarında İngiltere'de tartışıldığında sömürgeci İngiliz burjuvazisi Hong Kong'u esas sahibine iade etmekten başka bir seçeneğinin olmadığını görmekte gecikmedi.

Barışçıl geçiş, sadece Çin ile İngiltere arasında önceden var olan 99 yıllık kira sözleşmesinden de

kaynaklanmamaktadır. Çin Halk Cumhuriyeti 19. yüzyılda emperyalizmin kapitülasyonlarını imzalayan Çin'i değildir. Sömürgelerini zorla elde tutma kudretinden yoksun olan İngiliz emperyalizmi Çin gibi bir dev güce karşı ne yapabiliirdi? Sözleşmeyi bozabilir miydi? Falkland adaları için, can çekişmekte olan Arjantin cuntasına karşı açtığı savaşın bir benzerini Çin'e karşı göze alabilir miydi? Mesele bu kadar açık. Öte yandan İngiliz eşrafının velayet Charles'ı önüne katarak Hong Kong'da centilmenlik gösterisi yapmasının arkasında, aşağıda değineceğimiz, başka hesap ve niyetler de yatmaktadır.

Dünyanın neresinde olunursa olunsun burjuva politikacılar Çin okyanusuna tespih tanesi gibi serpilmiş Hong Kong, Tayvan, Singapur, Makao vb. gibi kara parçalarının ve adaların iktisadi performanslarını över dururlar. Alınması gereken örnekler olarak gösterirler. Burjuva iktisatçıları da aynı şekilde, bir Hong Kong'un, bir Taiwan'ın iktisadi performansının sırrını çözmekle, teorisini yapmakla meşguldürler. Ejderha gibi gözü peklik, dev gibi güçlülük, tilki gibi kurnazlık bu ülkelere münasip görülen başlıca sıfatlar olmaktadır.

Törenler vesilesiyle burjuva medya bu övgüleri büyük bir abartı ile işleyerek, aklısıra Çin Halk Cumhuriyeti şahsında sosyalizmle alay etmeye çalıştı. Öyle bir imaj yaratılmaya çalışıldı ki, Çin devrimi oldu, komünistler birşey yapmayı beceremediği gibi mevcut olanı da kırıp döktü. Ama, yanışlarında İngiliz sömürgeci statüsündeki Hong Kong, sırf kapitalist yapıyı koruduğu, emperyalizmin himayesi altında olduğu için dev adımlarla gelişti, sermaye ve zenginlik biriktirdi, ileri teknolojik donanımına sahip bir refahla donatıldı, dönüştü. Aynı şekilde iddia ediliyor ki,

altındaki Hong Kong Çin'in varlıklı ailelerinin, karşı devrimcilerinin sığınağına dönüştü. Metropolün tüm zenginlikleri, yani ortaçağ karanlığında tutulan Çin emekçi ve köylülerinin o güne kadar gaspedilmiş alınteri bu kente transfer edildi. Bu dar bir mekanda, tıpkı İsviçre, Lüksemburg, Monaco, Liechtenstein, Andorre vb. gibi bir alanda muazzam bir sermaye birikimi demektir. Böylece Hong Kong'da afyon-esrar kaçakçılarının, okyanus eşkiyalarının yerini alınteri kaçakçıları, sermaye sahipleri almış oldular. Kısacası İngiliz emperyalizmi, bugün Çin'e güya tarihsel "çeyiz" diye yutturulmaya çalışılan Hong Kong'da metelik yatırım yapmadı. Tam tersine bu üstün yararlanarak İngiltere'ye artı değer transferi örgütledi.

Hong Kong bir sanayi harikası mıdır?

Diğer bir nokta, Hong Kong'un ileri teknolojik bir donanımına sahip, yetkin bir sanayi sitesi olduğuna ilişkin iddialardır. Bu iddianın mutlak bir gerçek olarak ortaya atılması bir rivayetten ibarettir. Bölgede teknolojik bir birikimin, yetkin bir eleman potansiyelinin mevcut olduğu doğrudur. Ama bundan hareketle Hong Kong'un ileri teknoloji ile donatılmış bir sanayi sitesi olduğu iddia edilemez. Kaldı ki, Hong Kong, Tayvan patentli sanayi ürünlerine yaşadığımız ülkelerin pazarlarında rastlıyor, hatta yer yer alıyor ve sözde ileri teknoloji kullanımının göstergesi olan kaliteyi sınavabiliyoruz. Bu sanayi ürünlerini nitelendirmede ilk akla gelen sıfat bayağılık olmaktadır. İngiliz kraliyet tahtının "mücevheri" olarak tanıtılan Hong Kong'da sanayi kuruluşları değil, yoğun emek gücü gerektiren tekstil, evhen elektronik eşya, oyuncak vb. mallar üreten küçük çapta atölye ve işletmeler mevcuttur. Ucuz işgücünün yoğun sömürsüne dayanan bu sektörler dünya pazarına yönelik büyük hacimli üretim yaptığı halde, gayri safi milli hasıladaki payı % 17'dir. Bu oran Türkiye'de 1995 yılı verilerine göre % 32,7'dir. Dolayısıyla bu açıdan da emperyalizm yalan söylemektedir. İngiltere Hong Kong'a ileri teknoloji transferi yapmamıştır.

İktisadi bakımdan Hong Kong'un tek özelliği bir tüccar ve tefeci arenası olmasından kaynaklanmaktadır. Hong Kong'un coğrafik bakımdan stratejik bir konuma sahip olduğu, gümrük duvarlarının ve vergi oranlarının düzeyinin cazipliği bilinmektedir. Artı değer sağlamanın önünde herhangi bir yasal engelin ve emekçilerin en temel haklarını güvence altına alan bir hukuksal düzenlemenin olmaması, bu ülkenin neden ve nasıl sermayenin

başta İngiltere olmak üzere emperyalist güçler, bu sömürgelere ileri teknoloji ve yoğun sermaye transferi yaptı ve iktisadi gelişmenin yolunu açtı, hızlandırdı. Böylece, Çin Halk Cumhuriyeti şahsında sosyalizm aşağılandığı gibi Hong Kong borsası şahsında da kapitalizm yüceltilmekte, İngiliz emperyalizminin meziyetlerine övgüler dizilmektedir.

Oysa, tarihsel verilere sadık kalınarak gelişmeler izlendiğinde, gerçek hiç de öyle değildir. Büyük Çin Devrimi'nin arifesine kadar İngiliz emperyalizminin bölgedeki üssü ve ileri karakolu sıfatıyla gözünün nuru gibi koruduğu Hong Kong, aslında sabıkalı bir katil yuvasıydı. Bir çete, bir hırsız, bir kaçakçı yatağıydı, bir pislik deposuydu.

İngilizler tam da bunun için, Çin'in karşı çıktığı afyon kaçakçılığını uluslararası ölçekte örgütlemek için nice askeri seferler düzenleyerek Hong Kong'u ilhak etmişti. 19. yüzyıl ve 20. yüzyıl ortalarına kadar İngiliz emperyalizmi Hong Kong üzerinden, yalnız Çin'in değil Asya halklarının da zenginliklerini gaspetti, onlara hükmetti. Büyük Çin Devrimi ile birlikte İngiliz emperyalizminin himayesi

cennetine dönüştüğünü açıklamaktadır. Bu nedenledir ki, onlarca ülkenin yüzlerce bankası ve sigorta şirketi Hong Kong'da faaliyet yürütmekte, çevre ülkelerin emekçilerinden devşirilen alınterini borsada spekülasyon konusu yapabilmektedirler. Bugünün verilerine göre Hong Kong'da 367 banka mevcuttur ve Hong Kong borsası dünya sıralamasında 7. yeri tutmaktadır. Bundan dolayıdır ki, hizmet sektörünün gayri safi milli hasıladaki payı % 83'ü bulabilmektedir. Yani Hong Kong sadece mali sermayenin bir cennetidir, sanayi sermayesinin değil.

Kim kimi yuttu?

Hong Kong'un iade edilmesiyle Çin Halk Cumhuriyeti muazzam bir sermaye, teknoloji ve bilgi birikimine, uluslararası sermayenin altın yumurtlayan tavuğuna el koymuş mu bulunuyor? Yoksa uluslararası sermaye Büyük Çin Devriminin arta kalan kazanımlarını doğrudan vesayeti altına alma, yani tamamen ortadan kaldırma sürecini başlatmış mı oluyor? Yanıtlanması gereken esas soru budur. Gerisi tarihsel önem bakımından tali bir değere sahiptir. Bu sorunun ilk bölümünün yanıtını vermiştik. Çin Halk Cumhuriyeti'nin devraldığı "altın yumurtlayan tavuk", "mücevher", "çeyiz" uluslararası sermayenin iddialarına kıyasla değerlendirildiğinde bir hava kabarcığından ibarettir. Kaldı ki, Hong Kong'da biriktirilmiş servetler 1984 yılından başlayarak ve son dönemde hızlandırılarak Kanada'ya, ABD'ye ve İngiltere'ye transfer edildiler. Üstelik Çin Halk Cumhuriyeti, Hong Kong'un iç işlerine karışma, vergi alma, iktisadi ve mali politikayı belirleme, para basma haklarına sahip değildir. Yeniden tesis edilen Çin egemenliği, savunma ve diplomasi ile sınırlıdır.

Çin, uluslararası kapitalist sistemle bütünleşme sürecinde, yeni bir devrimci dalga olmaksızın, geriye dönüşün imkansız olduğu bir noktaya gelmiş bulunmaktadır. Deng Siao Peng'in iktisadi açılım reformları ile başlayan bu süreç Hong Kong'la bütünleşmesiyle yeni, daha ileri bir aşama kazanmış durumda.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin uluslararası kapitalist sisteme entegrasyonuna ilişkin kesin rakamlar açıklanmamasına karşın bazı göstergeler mevcuttur. Örneğin, Sociétal dergisinin Haziran '97 sayısında, Çin Halk Cumhuriyeti'nin mali rezervlerinin 110 milyar dolar olduğu ve bu sermayenin iktidar tarafından uluslararası pazarda mevzi kapmakta kullanıldığı belirtilmektedir. Bazı uzmanların iddialarına göre ABD devlet hazinesinin hisse senetlerinin % 15 ile % 20 arasında olduğu tahmin edilen bir bölümü Pekin tarafından satın alınmıştır.

Çin Halk Cumhuriyeti'nde kapitalist restorasyon ve uluslararası sermayeye entegrasyon süreci Hong Kong üzerinden başlatıldı ve yine Hong Kong'un iade edilmesi ile tamamlanacak gibi görünmektedir. Yani Hong Kong'un egemenliğinin Çin Halk Cumhuriyeti'ne devredilmesi adı altında

Büyük Çin Devrimi'nin arta kalan kazanımları ve değerleri de uluslararası sermayeye teslim edilmiş, peşkeş çekilmiş, kapitalist sisteme entegre edilmiş olunuyor.

70'li yılların ortalarında, Mao'nun ölümü ile başlayan kapitalist restorasyon, teorik dayanağını Deng Siao Ping'in düşüncelerinde bulmaktadır. Deng Siao Ping'in adı ile özdeşleşmiş olan reformların yürürlüğe konması ile özel mülkiyetin restorasyonu, özel teşebbüsün teşviki, ülkenin Canton, Shanghai, Wuhan, Shenzhen gibi belli başlı sanayi metropollerinin birer kapitalist laboratuvara dönüştürülmesi Hong Kong'la ekonomik ilişkilerin yoğunlaştırıldığı aynı döneme, 70'li yılların sonlarına tekabül etmektedir.

70'li yılların başlarında, 1974'te Hong Kong'un dış ticaretinde Çin Halk Cumhuriyeti'nin payı % 1 idi. Bu rakam 1994 verilerine göre % 32,8'e fırlamış durumdadır. Çin Halk Cumhuriyeti'nin kapitalizmin rüzgarına yelken açması ile birlikte Hong Kong'lu işletmeciler hemen üretim birimlerini açık bölge ilan edilen Çin metropollerine transfer ettiler. Emek gücünün yoğun ve ucuz olduğu Çin Halk Cumhuriyeti'nde üretimlerini, montajlarını gerçekleştiren Hong Kong'lu işletmeciler dünya pazarlarında korkunç bir rekabet gücü kazanırlarken, aynı zamanda da gaspettikleri artı değer oranının dev bir sıçrama kaydettiğini gördüler.

Diğer taraftan, Çin Halk Cumhuriyeti'nin teşvik ettiği yeni yetme kapitalistler, dünya pazarına girmek için Hong Kong'a demir atmaya başladılar. 1979 yılında Hong Kong'daki Çin kökenli şirket sayısı 122 idi. Bu rakam bugün 1800'ü bulmuş durumdadır. Böylece Çin Halk Cumhuriyeti'nin ekonomisi ile Hong Kong ekonomisi birbirlerini tamamlar bir konum almış ve içiçe geçmiştir.

Başka bir ifade ile Çin Halk Cumhuriyeti, Den Siao Ping reformları sonucu Hong Kong'dan bugüne kadar dışa açılan bir pencere gibi yararlandı. Bugün ise Hong Kong'un iade edilmesi ile birlikte uluslararası sermaye Çin pazarına girmek, kapitalist talanı örgütlemek için Hong Kong'u içe açılan bir kapı olarak kullanacaktır.

Dev pazarda pay kapma yarışı ve emperyalizmin yüzüzlüğü

Çin 1995 yılı sayımına göre 1,2 milyarı aşkın sayıda insanın yaşadığı dev bir pazar. Kapitalist ekonominin tüketim kıstaslarına göre, temel tüketim ihtiyaçları yanıtlanmayan bu pazar aynı zamanda gaspedilmesi gereken bir artı değer rezervuarıdır. Genç ve dinamik olan Çin toplumunda aktif nüfus 800 milyon civarındadır. Deng Siao Ping'in "politikada marksizm-leninizm ekonomide kapitalizm" teorisi uluslararası sermaye için biçilmiş bir kaftandır. Çünkü bu teorinin özü

toplumu politik bakımdan zapturapt altında tutarak, politik istikrarı koruyarak, kapitalist iktisadi ilişkilerin gelişimini teminat altına almaktır. Uluslararası sermayenin, kapitalizmin talebi de budur. Çin pazarı hacminden ötürü gerek tüketim potansiyeli gerekse de sömürülecek ucuz emek gücü bakımından kapitalizmin önünde açılmış dev bir ufuktur.

Bu pazardan pay kapmak için emperyalist güçler, çok uluslu şirketler, tekeller herbiri kendi üslubu ile bir lobi faaliyeti sürdürmektedirler. Her zaman olduğu gibi tavırlarında en rasyonel olan emperyalist güçler ABD, Japonya ve Almanya'dır. Bu güçler somut çıkarlarının gerektirdiği somut tavır takınmakta, Çin Halk Cumhuriyeti yönetimi ile ilişkilerini bir bakıma seviyeli bir düzeyde tutmaktadırlar. Eğer birşeyler söylemeleri, Çin'in iç politikası hakkında tavır belirlemeleri gerekiyorsa düşüncelerini tok bir tarzda ifade etmektedirler. Bu açık yüreklilik onların dürüstlüğünden değil kendilerine olan özgüvenden kaynaklanmaktadır. Hong Kong'un iadesinden birkaç gün önce, 24 Haziran günü, ABD Temsilciler Meclisi Clinton'un talimatı üzerine ticari ilişkilerinde Çin'e tanınan ayrıcalık anlaşmasını yeniden onaylamıştır. Clinton anlaşmanın yenilenmesinin ABD'nin "çıkarları" doğrultusunda olduğunu ama "Çin'le herhangi bir konuda örneğin insan hakları ya da vicdan özgürlüğü konusunda hemfikir olmadığımızda bunu açıkça ifade etmeyi sürdürürüz" demiştir.

Çin'de köşe kapmaya çalışan İngiltere ve Fransa'nın takındığı tavır ise kendi iç zayıflıklarının açığa çıkmasının vesilesi olmaktadır. Bu güçlerin Çin Halk Cumhuriyeti yönetimi nezdinde yürüttükleri lobi faaliyeti bir ikiyezülülük yarışına dönüşmektedir. İngiliz ve Fransız emperyalizmi bir yandan Çin Halk Cumhuriyeti ile normal ilişkiler içinde olma ve dolayısıyla Çin pazarından pay koparma çabası vermelerine karşın, öte yandan da Tiananmen olaylarının

istismarını ihmal etmemeye özen göstermektedirler. Bunlar akıllarısına Tiananmen olayları üzerinden insan hakları konusunu işleyerek Çin yönetiminden taviz koparacaklarını, onunla güçlü konumda pazarlık yapacaklarını sanmaktadırlar. Bu arada da bu yolla kendi ülke kamuoylarını ve dünya halklarını insan hakları konusunda ne kadar kararlı olduklarına inandırmaya çalışmaktadırlar.

Kamuoyu önünde atılan bu demokrasi nutukları ile Çin Halk Cumhuriyeti yöneticileri karşısında takınılan tavır birbiriyle çakışınca ortaya iğrenç bir ikiyezülülük manzarası çıkmaktadır. Örneğin Fransız Cumhurbaşkanı Jacques Chirac'ın Pekin ziyareti sırasında, Çin yöneticilerine yaranmak için, yaptığı ilk açıklama özette: "İngilizlerin Hong Kong'dan kovulmalarıyla tarihsel bir ayıp onarılmış oluyor. Bundan Fransa büyük bir menmuniyet duyuyor ve Çin yöneticilerin kutluyor" oldu.

İngiliz gericiiliğinin önde gelen siması ve Hong Kong valisi Chris Patten, Chirac'ın yağcılığını teşhir etmek için: "Ya Viyetnam, Kamboçya, Cezayir ve Ruanda için ne düşünüyorsunuz? Onu açıklasanıza" diyerek taşı gedigine koyması, aynı zamanda bu güçler arasındaki iğrenç çekişmenin aynasını oluşturmaktadır.

Dahası var. Görevi son bulan Chris Patten sıradan bir vali değildi. İngiliz Muhafazakar Partisi'nin en gerici unsurlarından biri olarak ülkenin gözde bir politikacıydı, emekliliğine beş kala Hong Kong demokrasisinin babası ilan edildi. İngiliz emperyalizmi bir buçuk asırı aşkın bir süre terör estirdiği bu sömürgesinde giderayak Chris Patten'in eli ile demokratik kurumlar oluşturdu, temel insan haklarını teminat altına alan yasal düzenlemelerde bulundu. İngiliz emperyalizmi aklısına, bir buçuk asırlık katı sömürgecilik politikasından sonra alınan bir kaç uyduruk kararı Çin üzerinde yaptırım aracı olarak kullanmaya çalışıyor.

Çin yönetimi, resmi bir açıklama ile bu soytarılığa hak ettiği yanıtı verdi. Chris Patten'i "karyerinin sonuna geldikten sonra kalkıp bu defa da meziyet öğütü veren bir oruspu"ya benzetildi. Chris Patten şahsında İngiliz emperyalizmini hedefleyen bu ağır hakaret karşısında İngiltere suskun kaldı. Ne de olsa işin ucunda yukarıda tasvir ettiğimiz Çin pazarı bulunmaktadır. Sanki yüzüne tükrük yerine zembem suyu dökülmüş gibi Margaret Thatcher'den John Major'a, Tony Blair'den Veliht Charles'a dek ne kadar kalburüstü temsilcisi varsa, hepsi, kendi deyimleriyle "Tiananmen kasabı" Li Peng'e "altın yumurtlayan tavuğu", Hong Kong'u centilmence teslim etmeye seferber oldu.

Kısacası Hong Kong'un tarihi yeniden yazılacak, gerçekler yerli yerine oturtulacaksa eğer, herşeyden önce, başta İngiltere olmak üzere emperyalistlerin tavrı için yeni bir terim keşfetmek gerekir. Zira ikiyezülülük ya da yüzüzlük geline aşamada hafif kalmakta, yetmemektedir.

Meksika: 68 yıldır iktidardaki partinin yenilgisi

6 Temmuz genel seçimlerinde Kurumsal Devrim Partisi (PRI) tarihinin ilk yenilgisini yaşadı. 68 yıldır tek başına yöneten PRI %38,17 oranında oy alarak yönetimi diğer partilerle paylaşmak zorunda kaldı. Gerici Ulusal Hareket Partisi (PAN) % 27,3 oranında oy alırken, Sol Liberal Demokratik Devrim Partisi (PRD) %26'lık oy oranıyla üçüncü politik güç oldu. 18 milyon nüfusa sahip Meksiko şehrinin belediye başkanlığını PRD'nin adayı Cuauhtemoc Cardenas kazandı.

Zapata gerilla hareketi (EZLN), kızılderili halkın sorunlarının çözümünün seçimlere bağlı olmadığı, tersine seçim manevrasının barış görüşmelerini erteleme vesilesi yapıldığı gerekçesiyle seçimleri boykot etti.

Devlet partisinin çözülüşü

1929 yılından bu yana aralıksız yönetimde bulunan PRI yarattığı korporatist sistemle sınıf mücadelesini, özellikle de işçi sınıfının eylemlerini denetim altında tutabildi. Her türlü çelişki yaratılan sendika bürokrasisi aracılığıyla masa başında çözüldü. Sendika aygıtı hiyerarşik biçimde çalışan bir aşiret ilişkisini andırıyordu. Müdahaleci devlet anlayışıyla savaş sonrası Keynesci ekonomik gelişme stratejisi olan iç pazara yönelik üretim modeli geliştirildi. Sosyal öğeleri de içeren bu "ulusal model", bir taraftan yerli burjuvazinin palazlanmasını teşvik ederken, diğer taraftan işçileri bir çok sektörde memur statüsüne getirerek toplumsal bir meşruiyet sağlamıştı.

Bu modelin iflas etmesi ve 80'li yılların başında gündeme getirilen neo-liberalizm furyası Meksika'yı tümüyle emperyalist tekellerin denetimine verdi. Sistemin temellerinden sarsılması, ardarda patlak veren politik skandallar, rüşvet, politik karşıtların öldürülmesi ve son olarak parti içi çatışmaları sonucunda 1994'te devlet başkanı aday Luis Donaldo'nun katledilmesi, devlet partisini çözülme sürecine soktu. Bütün bu gelişmelere 1994 Ocak ayındaki Zapata ayaklanması ile '94 sonunda yaşanan ve devleti iflasın sınırına getiren ekonomik çöküş eklenmesi, burjuvaziye tek partiye yönetemez duruma getirdi. Parti denetimindeki sendika, köylü birlikleri ve diğer kitle örgütleri ardarda bağımsız örgütlenmeler oluşturmaya başladılar. İlk defa 41 sendika devletin sendika federasyonundan ayrılarak bağımsız bir sol sendika merkezi kurdu. Son 1 Mayıs 100 binin üzerinde işçinin katılımıyla görkemli bir şekilde kutlandı.

Sarsılan politik sistem yaşadığı

sorunların altından kalkabilmek için yeni bir taktik geliştirmeye başladı.

1988 seçimleri ve düzen cephesindeki politik güçler

1988 seçimlerinden sonra Salinas de Gortari devlet başkanı oldu. Bu dönemde 1939'da kurulan ve kilise kastı ile geleneksel orta burjuva sınıfın çıkarlarının temsilcisi olan PAN da yeni bir politik güç olarak rol oynamaya başladı. Katolik burjuva kast içinde güçlü olan PAN, Amerikan Cumhuriyetçi Partiyle ilişki içinde radikal bir neo-liberal ekonomik politika savunuyordu. Devlet aygıtıyla organik bir ilişki içinde olmaması bu partinin kendisini seçmenlere "temiz" parti olarak sunması olanağını yarattı. Salinas başkanlığı altında bir tür gizli bir ittifak hayata geçirildi. Ülkenin ekonomik olarak gelişkin kuzey bölgesinde güçlü olan bu parti, devlet partisi PRI için fazla bir tehlike oluşturmuyordu.

Kendisini sol sosyal-demokrat bir parti olarak tanımlayan Demokratik Devrim Partisi (PRD) ise 1987 sonunda devlet partisinden ayrılan liberal burjuva kesimler tarafından kuruldu. Heterojen bir yapıya sahip olan PRD radikal sol bir söylem kullanarak, sefaletin pençesinde ezilen kitlelerin taleplerini savunarak radikalleşen yığınları harekete geçirmeyi başardı. Bu seçimlerde özellikle kent yoksulları ile özelleştirme politikalarıyla yoksullaşan işçiler bu partiyi desteklediler. Fakat bu parti kamu işletmelerinin özelleştirilmesi, Meksikanın NAFTA'ya girmesine karşı güçlü bir tepki örgütleyemedi.

Zapata ayaklanması ve politik açılım

Zapata ayaklanması bir eski geleneksel siyasal sistemi temelinden

sarstı. Toplumdaki güç ilişkileri yeniden şekillendi. Yoksul kızılderili köylüler "silahların eleştirisi gücü"yle PRI'nin iktidar tekeli sarsarak, bu süreçte toplumda biriken çelişkileri gün ışığına çıkardılar. Kızılderili ayaklanması toplumda var olan muhalefetin gelişmesine ve harekete geçmesine yeni bir ivme kazandı. Her türlü muhalefete karşı sert bir politika izlenmesinden yana olan gerici sağcı parti PAN, Zapata ayaklanması karşısında PRI'nin arkasına saklanmaya başladı. Toplumda oluşan yeni atmosfer ve politik muhalefet üzerinden PRD yeni sol bir aktör olarak öne çıkmaya başladı.

Emekçilerin birikmiş demokratik özlemlerinin sözcüsü olarak hareket eden "Demokratik Devrim Partisi" liberal burjuvazinin programını savunuyordu. PRD, Zapata ile toplumun diğer muhalif kesimleri arasında bir köprü rolü üslendi. Sol söylemlerle bir çok demokratik sol örgütün desteğini kazandı. Devrimci dinamikleri burjuva sol bir kanala akıtan PRD, buna rağmen iktidardaki hakim oligarşinin hedefi konumuna geldi. Devlet partisi PRI, PRD'ye karşı ikili bir taktik geliştirdi. Kırsal bölgelerde paramilitarist güçleri bu partinin tabanına karşı saldırıya teşvik ederken, büyük kentlerde tavizkar bir tutum takındı. Guerrero, Oasaca ve Chiapas bölgesinde Salinas başkanlığı döneminde 360 ve bugünkü başkan Zedillo döneminde 150 PRD taraftarı katledildi. Fakat buna rağmen üç parti arasındaki "görüşme demokrasisi" sürdü. Bu partiler arasında uzlaşmayı sağlamak iktidardaki güçler açısından önemliydi. Zira Zapata ayaklanması bütün yakıcılığıyla kapıdaydı.

Ayaklanmayı bastırma ve yeni politika

Hakim sınıflar bir taraftan devlet

partisinin konumunda bir yumuşamaya giderken, diğer taraftan baskı sistemini tahkim ediyorlar. 1994'e kadar devlet partisi diğer Latin Amerika ülkelerinin tersine baskı unsuru olarak ordu ve diğer devlet güçlerini öne çıkarmazken, Zapata ayaklanmasından sonra bu durum değişti. Ocak 1994'ten itibaren ordu ve diğer devlet güçlerinin inisiyatifi ve rolü artmaya başladı. Ordu özellikle ayaklanma bölgelerinde bağımsız bir güç olarak toplumsal yaşama müdahale konumu kazandı. Artık ordunun esas görevi "iç düşmanı" tasfiye etmek, yani EZLN ve Devrimci Halk Ordusu'nu (EPR) yok etmektir. Sadece uzak bölgelerde değil, kent merkezlerinde de aşıktan konumlandırıldı. Ordunun denetimine verilen yeni polis güçleri de "yeni oluşan demokrasiyi" korumakla görevlendirildi.

Hakim oligarşi bir taraftan tek parti yönetimini aşarak toplumda genel bir demokratik süreç görünümü yaratmaya çalışırken, diğer taraftan militaristleşme sürecini hızlandırmaktadır. Resmi ordu güçlerinin yanında sivil paramilitarist güçler de açıkça görevlendirilmişlerdir. Özellikle tarım oligarkları tarafından görevlendirilen bu paralı askerler, Chiapas bölgesinde terör estirmektedirler. Bir çok bölgede denetim fiili olarak bu güçlerin denetimindedir. Saldırıları esas olarak Zapataların sivil tabanını hedef almaktadır. "Barış süreci" yaşayan diğer Latin Amerika ülkelerinde orduyu küçültme/sivilleştirme süreci yaşanırken, Meksika'da tersi bir gelişme söz konusudur.

Yeni süreç

Seçim sonuçları Meksika toplumunun yeni bir sınıf mücadelesi sürecine girdiğini göstermektedir. Tek parti diktatörlüğü sona ermiştir. Liberal burjuva demokratik muhalefet yoksul kesimlerin de desteğini alarak beklenmeyen bir güç olmuştur. Kullandığı popülist propagandayla toplumdaki demokratik dönüşüm havasının taban bulmasını başarmıştır. Zapata gerilla hareketi de önemli bir karşı güç olarak konumunu korumaktadır.

Fakat egemen burjuvazi içinde bulunduğu ekonomik ve politik bunalımın koşullarında taviz verime olanaklarına sahip değildir. Bir yandan "demokratik süreç"i işletirken, diğer yandan da baskı ve terör politikalarına hız verecektir. Bu ise güçlü bir işçi sınıfına sahip olan bu ülkenin sınıf mücadelesinin sarsıntılarına gebe olması demektir.

Madrid'te NATO Zirvesi toplandı NATO'nun Doğu'ya genişleme operasyonu

8 Temmuz'da İspanya'nın başkenti Madrid'te NATO zirvesi başladı. Zirvenin temel gündemini paktın Doğu'ya genişlemesi oluşturuyor. Emperyalizmin en önemli askeri-siyasi aygıtlarının başında gelen bu kuruluş, yeni yayılmacılığın en "uygun" biçimini bulmaya çalışacak. Geline aşamada Polonya, Macaristan ve Çek Cumhuriyetinin üyeliği kesinlik kazanmış, Romanya, Slovenya gibi ülkeler ise uşaklık kuyruğuna girmiş bulunuyor.

Sadece bu üç ülkenin NATO'ya kabul edilmesi ABD'nin pakt içerisindeki dayatma gücüne iyi bir göstergedir. Zira ilk elden sadece bu üç ülkenin dahil edilmesinde direten, Romanya ve Slovenya'nın üyeliğine karşı çıkan ABD olmuştur. Başta Fransa olmak üzere Almanya ve diğer ülkeler ise bu iki ülkenin de üyeliğe alınmasını istiyorlardı.

NATO'nun Doğu'ya genişletilmesi operasyonunun faturası 124,7 milyar dolar olarak öngörülmektedir. Bu faturanın 54 milyar doları yeni üye ülkelere ödettirilecektir. Bu bağımlı ülke halklarına muazzam bir ekonomik yük, emperyalist efendilere ise muazzam bir rant getirecektir. Örneğin, reformlardan sonra kelimenin tam anlamıyla sosyal bir harabeye dönüşen Macaristan, öngörülen savunma bütçesini üçte bir oranında artırmak zorundadır.

Emperyalist odaklar dünya haritasını kendi çıkarları doğrultusunda yeniden çizmeye çabasında yoğunlaşırken, dünyanın önde gelen silah tröstleri ellerini ovuşturmaya başladılar bile. Geçtiğimiz Paris Zirvesi'nden sonra bu tekellerin borsa kağıtları ani bir çıkışla değerlerini yükselttiler. Zira on yıllardır Sovyet silah-savunma sanayi tarafından beslenen eski Doğu Bloku pazarının sadece bu alanda yeni emperyalist efendilere bırakacağı karlar göz kamaştırıcıdır.

Öte yandan NATO, bu üç ülkenin katılımıyla, 360 bin kişilik askeri bir güç ve silahları büyük oranda eskimeye yüz tutmuş olsa da küçümsenmemesi gereken bir vurucu güç kazanacaktır. 4000'e yakın panzer ve 400'e yakın helikopter NATO bünyesine alınacaktır.

Bu nedenle Rusya devlet başkanı Yeltsin zirveye katılmadı. Ülkeyi tümüyle batılı emperyalist güçlere peşkeş çeken yeni yetme Rus burjuvazisi baş temsilcisini Madrid'e yollamamayı tercih etti. Zira Yeltsin'in zirveden boyun eğmiş bir biçimde ülkeye dönmesi, bir iç krizle karşı karşıya kalması demektir.

Kahrolsun kirli basın!

Sermaye borazanı Hürriyet'in Frankfurt'taki matbaası geçtiğimiz yaz 41 devrimci tarafından işgal edilmişti. İşgal eylemi Avrupa çapında Türkiye ve Kürdistan zindanlarında SAG ve ÖO'daki devrimcilerle dayanışma ve protesto eylemlikleri zincirinin sadece bir halkasıydı. Hürriyet gazetesi bilinçli bir şekilde seçilmişti. Zira Hürriyet holdingi hem devletin zindanlardaki tutsak devrimcilerin siyasi kimliklerini yok etme suretiyle ülkedeki toplumsal muhalefeti ezme saldırısında önemli bir role soyunan mehmetchik basını temsil ediyordu hem de pervasızlıkta sınır tanımıyordu.

İşgal eylemi başarıyla sonuçlandırıldı. En önemli başarısı, yarattığı kamuoyunun ötesinde, matbaa işçilerinden eylem günü alınan destektir. Matbaa çalışanları süreç kendilerine aktarıldıktan ve amaçlarının ne olduğu

anlatıldıktan sonra büyük bir çoğunlukla eylemi haklı görerek Alman makamlarına rehine alınmadıklarını belirttiler. Dahası eylem sonlandıktan sonra matbaadan devrimcilerle birlikte çıktılar.

Kirli basının has temsilcisi Hürriyet bu işgal eylemi nedeniyle tazminat davası açtı. Dava savcılık tarafından "uygun" görüldü. 41 devrimciden sadece ilan kayıpla5rının tazmini için 120 bin mark (yaklaşık 10.200.000.000 TL) talep etmektedir. Bu miktar, mahkeme masrafları vb, ek masraflarla 130 bin mark'ı aşmaktadır.

Zindan direnişinin yıldönümüne denk gelen bu saldırıyı biz komünistler bir karşı kampanya ile karşılayacağız. Başlatığımız siyasal kampanya ile hem Hürriyet gazetesi şahsında kirli medyayı teşhir edeceğiz. Hürriyet'e geri adım attırana kadar eylemliklerimizi

sürdüreceğiz. Hem de ulaşabildiğimiz en geniş kitleleri buna ortak etmeye çalışacağız. Devrim şehitlerini mücadelelerimizle, eylemlerimizle yaşatacağız. Onların kendi dar çıkarları için değil, devrimci kimliklerini korumak ve ezilen yığınların direniş kıvılcıklarını alevleştirmeleri için bedenlerini açlığa yatırdığını aklımızdan çıkartmayacağız.

Kampanyamız Frankfurt bölgesiyle sınırlı kalmayacaktır. Bulduğumuz tüm alanlarda çeşitli biçimlerde sürdürülecektir.

"Devrim şehitleri onurumuzdur", "Sermaye borazanı Hürriyeti okuma, okutma!" "Kahrolsun kirli medya!" temel şiarları ekseninde geniş bir teşhir faaliyetini bu kirli medya kuruluşunun telefon, fax ve internet hatlarını kitleyerek başlatacağız.

Frankfurt'tan Ekmeciler

Hürriyet'e ilişkin kampanya ile ilgili dağıtılan bildiri.

Sermaye borazanı HÜRRIYET'i protesto et! Okuma, okutma!

'96 yazında Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde devrimci tutsaklar rejimin 6 Mayıs genelgesinde ifadesini bulan insanlık dışı saldırılarına, ehlileştirme ve satın alma politikalarına karşı ölümüne bir mücadele yükselttiler. 1500'ün üzerinde siyasi tutsak saldırılara karşı bedenlerini ölüme ve açlığa yatırmıştı. Olağanüstü bir devrimci irade sergilenerek saldırılar püskürtülmüştü. 12 yiğit devrimci ölümü büyük bir kararlılık ve özveri ruhuyla karşıladılar. Zafer bu ölümüne direniş sayesinde kazanıldı.

Bu gelişme yurtdışında da yankısını buldu. Bizler bedenlerini açlığa yatan bu yiğit devrimcilerin yurtdışında sesi olmalı, sloganlarını buralara taşımalyıydık. Bu doğrultuda harekete geçtik. Yurtdışı bir anda militan eylemliklere, açlık grevlerine, yürüyüşlere ve işgallere sahne oldu.

18.09.'96 tarihinde sermaye düzeninin borazanlığını yapan Hürriyet gazetesinin Frankfurt'taki matbaası 41 devrimci tarafından işgal edildi. Amaç SAG ve ÖO'daki devrimcilerin sesini, taleplerini duyurarak destek vermek, faşist sermaye devletini ve onun borazanı Hürriyet gazetesini protesto etmektir.

Sermayenin ve MGK'nin direktifleri doğrultusunda çalışan mehmetchik basın, siyasi tutsakların zorla esir tutuldukları zindanları terör yuvası ilan ederek, düzenin cezaevlerine yönelik saldırılarına meşru bir zemin hazırlayabilmenin propagandasını yürütüyordu. Her fırsatta devrimcileri ve kardeş Kürt halkını hedef gösteriyordu. Hürriyet gazetesi bu

icraatın başını çektiği için hedef seçildi ve işgal edildi.

Aynı gazete temsil ettiği sınıfa hizmette kusur etmemeye devam ediyor. 41 işgalci devrimciye tazminat davası açtı. Sadece bir günlük ilan geliri kaybı için 120 bin Mark talep ediyor. Alman sermaye devletinin mahkemesi sınıfdaşlarının bu talebini uygun buldu. 'Sanık' devrimcilere bildirimde bulundu.

Bu tutum bizlere yabancı değil. Sermaye basınına yakından tanıyoruz. Onlar işçi sınıfının, emekçilerin ve devrimcilerin haklı mücadelelerinden, Kürdistan'da tüm vahşetle süren kanlı ve kirli savaştan, faşizmin işkencehanelerinde, zindanlarda devrimci onurunu korumak için ölümü göğüsleyenlerden, yargılı-yargısız infazlardan, devrimci basının ve çalışanlarının üzerindeki faşist baskılardan, Aysel Malkoç'lardan, Ahmet Sönmez'lerden söz etmezler. Onların işi başka: Egemenlerin borazanlığını yapmak. Ezilen sınıfların mücadele ve değerlerine saldırmak. Sürekli yalan söylemek ve gerçekleri çarpıtmak. Sayfalarında yozluk ve dejerasyon yaymaktadır...

Egemen sınıflar kapitalist sömürüye ve baskıya dayalı düzenlerini sürdürebilmek için toplumun düşüncelerini yönlendirmeye, denetlemeye yarayan aygıt ve kurumları ellerinde tutarlar. Bunlar aracılığıyla ya kendi gündemlerini topluma dayatır, ya da sahte gündemler yaratarak kitlelerin dikkatini başka yönlere çekerler. Ellerindeki bu propaganda gücünü

sağlamak için kullanırlar. Kirli basın ise sermaye grupları ile içiçe yürüttükleri bu iş ve hizmetin karşılığında sermaye tarafından beslenir. Tümüyle satın alınmıştır.

Sermayenin 5. kolu gibi çalışan MGK'nin emir kulluğunu yapan Hürriyet gazetesi de emek ve devrim cephesine saldırıları meşrulaştırıp haklı göstermenin bir aracı olarak işlev gördü, görüyor. Devlet teşvikiyle dönen rotatifleri kirlidir, ikiyüzlüdür, saldırgandır.

Yurtdışında yaşayan/çalışan devrimcilerin 12 yiğit devrimcinin yaşamlarını yitirdiği SAG ve ÖO'na destek sunmak ve Hürriyet'in saldırgan ve kirli icraatını protesto için gerçekleştirilen işgal eylemi tamamen haklı ve meşrudur.

Hürriyet bunun için 41 devrimciden 120 bin Mark talep edemez! Alman yargısı önüne çıkartamaz!

İşçiler, emekçiler!

Senin alınterinden geçinen, sermaye ve generallerin hizmetinde bulunan mehmetchik basın Hürriyet gazetesini protesto et, davayı geri çekmesini sağla! Hürriyet satın alma! Okuma, okutma! Aboneliğini iptal et! Telefon ve faxlarını kilitle!

Yargılanan devrimcilerin mücadelelerine sahip çık! Hürriyet gazetesini protesto eylemlerine omuz ver! Eylemlikleri fabrikalara, okullara mahallelere taşı! Yaygınlaştır!

**Yaşasın '96 zindan direnişimiz!
Devrim şehitleri onurumuzdur!
Kahrolsun kirli basın!**

Yurtdışı EKİM Taraftarları

Selam, Yaşam Ateşi!

Nikolai Ostrovski

Bir partili, bir savaşçı, insan ruhunun mühendisleri taburundan bir sanatçı: Nikolai OSTROVSKI

Bir çoğumuzun bir solukta bitirdiği *Ve Çeliğe Su Verildi* romanının yazarı Nikolai OSTROVSKI 29 Eylül 1904'de işçi sınıfına mensup bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 12 yaşından itibaren mutfak, depo ve ateşçi yardımcılığı işlerinde çalıştı. 1919'da, onbeş yaşında Genç Komünistler Birliği saflarında cepheye geçti. İç savaşta savaştı.

İç savaştan sonraki sosyalist inşaat yıllarında tüm enerjisini sonuna kadar Bolşevik Parti ve Genç Komünistler Birliği'nin ona verdiği görevlere hasretti. 1924 yılında, bedensel çalışma kapasitesini çalan hastalık onu yıldırmadı. Örgütsel çalışmasını bir propagandist olarak sürdürdü. Marksist eğitim çevrelerini ve parti üyelerini Marksist dünya görüşüyle eğitti. 1927'de gözlerini kaybedinceye kadar başarılı bir şekilde sürdürdü bu görevi.

1927 yılı ayrıca Ostrovski'nin günlük planına "yazmak" işini de eklediği yıldır. Yazdığı uzun bir hikayenin, eleştirisini almak için gönderdiği yoldaşlarınca beğenilmesi onu çok sevindirmişti. Fakat yaşamın kötü tesadüfleri bir kez daha önüne dikildi Ostrovski'nin. Kitabın tek nüshasının postada kaybolmasını kabullenmesi oldukça zor oldu.

Yeteneklerine inancı artan Ostrovski yeni bir kitap için incelemelere girişti. Görmüyor, yiyemiyor hatta yatağından çıkamıyordu, ama direnci ve enerjisiyle yaşama meydan okuyordu. Genç kuşak için yazdı *Ve Çeliğe Su Verildi*'yi. Hiçbir güçlüğü yıldıramadığı bir devrim savaşçısının hayatıydı roman konusu. Kendi yaşam öyküsüydü aslında Pavel Korçagin'in güçlüklerle savaşımı.

Kitabı yayınlandıktan sonra daha da artan bir tempoyla çalışmalarına devam etti. Mahalleler, çeşitli kongre ve konferanslarda yaptığı konuşmalar, mektuplar ve yeni bir kitap çalışması... Yazmayı tasarladığı 3 ciltlik *Fırtına Çocukları* romanının ilk cildini Genç Komünistler Birliği'ne söz verdiği günde bitirdi. Bundan 7 gün sonra öldüğünde henüz 32 yaşındaydı.

Nikolai Ostrovski bedensel fonksiyonlarını yitirmesine rağmen, son derece bağlı kaldığı devrim ve sosyalizm mücadelesine sonuna kadar, binbir güçlülükle gerçekleştirebildiği tek şeyle, yazarak hizmet etti. 32 yaşında, erken ölümüyle yaşam tarafından son kez engellenen bu yenilmez savaşçı, ölümünden bir yıl önce Lenin Madalyası'nı almıştır.

Değerli yoldaşlar! Kalpten Komünist selamlarımı kabul edin!

Yoldaşlar, kongremize oy hakkına sahip delege olarak kabul edildim. Sizi doğrudan, kangre platformundan selamlayamadığım için çok üzgünüm. Ancak günümüzde teknik gelişme o kadar ilerledi ki, bizi ayıran uzaklığa rağmen sizinle konuşma olanağına sahibim; açılışını dün radyodan büyük ilgiyle dinlediğim bu kongreye aktif olarak katılma olanağına sahibim. Ve burada, edebiyat dünyasına yeni katılmakta olanlarınızı selamlamak için birkaç söz söylemek istiyorum. Gençliğimiz, eski kalem ustalarına katılmak üzere ilerleyen genç insanlarımız hakkında çok şeyler duyuyoruz. Onları iyi tanıyorum, ve kalpten seviyorum -ülkemizin mükemmel gençliğini.

Ben bizzat Genç Komünistler Birliği tarafından yetiştirildim, ve bir kardeşiniz olarak sizleri selamlıyorum.

Yazmayı hayattaki işiniz olarak seçtiniz; ve, bu kongreye gelerek, şu büyük soruyu beraberinizde getiriyorsunuz: Bir insan nasıl yazar olur? Gençliğe göre, öyle görünüyor ki, bunun için açık, harkulâde bir reçete olmalı. Edebiyat ustaları, yazmanın bir iş olduğunu iyi bilirler -zahmetli, ancak aynı zamanda sonsuz mutluluk veren bir iş.

Her insanın bir yazar olabileceğini size söylemeliyim, genç yoldaşlarım. Ancak bu inatçı çaba, ve yorulmak bilmez inceleme gerektirir; yeni bilgi için durmayan bir arayış, insan kültürünün zirvesine ulaşmak için sarsılmaz bir arzu gerektirir. Bunu anlamalı ve her zaman hatırlamalısınız. Bu olmadan, şurada burada parlak yetenekle dikkat çeken kitaplar yazabilirsiniz; ancak gerçek boyut ve kapsamlarda eserler asla yaratamazsınız.

İzin verin, size kendi tecrübemi anlatayım. On beş ya da on altı yıl önce sonsuz bir mücadeleye, tarihi olaylara tanık oldum ve katıldım. Kahraman savaşçıların eylemlerini gördüm. Ancak o zaman bilgisiz bir genç olarak, şimdi inatlı bir inceleme sonrasında yazdığım gibi bir kitap yazmış olabilir miydim; şimdi yazdığım gibi, devrimci mücadele teorisinin anlayışıyla, o zaman tanık olduklarımızı genelleme yeteneğiyle donatılmış olarak yazmış olabilir miydim? Hayır, olamazdım. Çünkü yalnızca görmek, gözlemlemek hissetmek yeterli değildir. İncelemeniz, hayat hakkında kapsamlı

bir bilgiye sahip olmanız gerekir, dünya kültürünün en güzel eserlerini tanımanız gerekir -bakış açınızı genişletmeniz ve pratik tecrübeyi Marksist-Leninist teori ışığında irdelemeyi öğrenmeniz gerekir. Ancak bundan sonra, kalemi kağıda çalarak, kişisel gözlemlerinizi genelleştirmek, yazdığınız eserin gerçek değerinden emin olabilirsiniz.

Ve işte bu yüzdendir ki, yazarın biyografisi konusu çok önemlidir. Genç bir yazar, ancak bir insan, bir savaşçı olarak kendisini geliştirirse, bütün ülkemizle uygun adım hareket ederse, bir yazar olarak kendisini geliştirebilir. Bir gün içinde olgunlaşamazsınız. Genç yoldaşlarımız bunu hatırlamalıdır. Ona hakim olmak için sürekli sebat, çok büyük, yorulmak bilmez çalışma gerekir. Ama, çalışma süreci, üstesinden gelinecek sorunlar, kalbi öylesine okşayan bir mutluluk getirir ki! Yazar olmayı arzuluyorsunuz. Ancak bir yazarın aynı zamanda bir öğretmen olduğunu bilmelisiniz. Ve yalnızca öğrettiği kişilerden daha fazla bilgi sahibi olan bir kişi öğretebilir-onlara anlatacak bir şeylere sahip olan bir kişi. Okuyucularımız, milyonlarcası, çok geliştiler, herşeyin ayırındılar. Bilgi bakımından çok şey kazandılar; ve onlar için yazdığımız kitaplar sıkıcı ve vasat olursa, bizi affetmeyeceklerdir.

Ve bu yüzden, biz yazarlar, ilerlemenin ön saflarında yer almalıyız - en gerideki yük trenleri boyunca ağır aksak yürümemeliyiz. Geride kalan bir yazar, kendisini geride bırakanlara akıl veremez, buna hakkı yoktur.

Yazar, hayattan, mücadeleden uzak durmaz - laboratuvarında tek başına, yazmanın kimyası ve anatomisiyle oyalanan bir burjuva bilimadamı gibi. İlgisiz bir seyirci olamaz.

Yalnızca en ön saflarda yürüyen, mücadelenin ateşiyle tutuşan, her yenilgide kalbi kanayan, her zaferde yüreği coşan ve gerçekçi bir kitap yazabilir, çağrı niteliği taşıyan bir

kitap. Bizim edebiyatımız gerçeğin edebiyatıdır, insanoglunun bugününün ve geleceğinin sosyalist gerçeğinin.

Emekçilerin bir avuç asalak tarafından uğratıldıkları korkunç zulme tanık olan burjuva yazarları sürekli olarak okuyucularına yalan söylemek zorunda kalırlar. Ne de olsa günlerini emekçileri zalimce, acımasızca terleterek, akşamlarını ise aile sevgisi, karısı ve çocuklarını

okşamak gibi sevimli sahnelerle geçiren bir banker ya da tüccar hakkında güzel sözler söylemek kolay değil. Ancak biz -bizim yalana hiç ihtiyacımız yok. Hayatımız, neredeyse inanılabileceğinin ötesinde güzel romantik. Bize sonsuz mükemmel temalar ve mükemmel karakterler sunuyor -üzerimizde patlayan, zihinlerimizi dolduran, güç ve güzellikte birbiriyle yarışan, ordular dolusu. Hayata güçlükle ayak uydurabiliyoruz, onun çabuk, şiddetli ilerleyişine. Bugün bile, geleceğin mükemmel yeni insanlarının önümüzde şekillendiklerini görüyoruz -dünyanın daha önce hiç görmediği insanlar, Komünizmin insanları. Ve biz bu komünizm insanlarını kitaplarımızda resmetmeliyiz. Yaşam bize en büyük bir meteryal zenginliği sunuyor! Bir konu serveti! Bazı insanlar, şu ya da bu konu hakkında, "o eskidi" diyorlar bazen; "onun zamanı geçmiş". Yanlış! Bir konunun zamanını geçmesi diye bir şey olamaz. İç savaş'ı eski, zamanı geçmiş bir konu olarak nitelendiren insanlar var. Hiç alakası yok! Bundan on yıl, hatta yüz yıl sonra da hâlâ taze olacaktır, hâlâ harika bir konu olacaktır -yeter ki, bunu daha da gerçekçi ve daha da canlı bir şekilde yeniden resmedecek yetenek bulun! Ama buna ancak sürekli ilerlersek, sürekli, yorulmak bilmeksizin bilgimizi ve yeteneğimizi artırmak için çalışırsak yapabiliriz.

Biz, genç edebi kuşak, bu şekilde gelişmeliyiz. Ve ancak bu şekilde geliştiğimiz takdirde, ülkemize yakışacak kitapları yazabiliriz.

Selam Sovyet edebiyatımız, onun komünist ahlakı kodeksi, onun gerçeği!

Yaşasın Komünist Parti'miz ve onun büyük lideri öğretmenimiz, çağımızın muhteşem insanı Jozef Vissarionoviç Stalin!

Nikolai OSTROVSKI'nin 6 Aralık 1935'de Azov-Karadeniz Bölgesi'nin bir yazarlar kongresine hitaben konuşmasından.

Kral Çıplak!

Sanat, bir toplumun sosyo-kültürel gelişiminin ve bu gelişim ekseninde üretimlerinin toplamıdır. Onu müzik, resim, heykel vb. dallara bölebilirsiniz. Hatta bu bölümler arasına kalın ayırım çizgileri atabilirsiniz, ancak asla bir bütün olarak sanatı toplumdan ve toplumsal üretimden ayrı tutamazsınız. Çünkü o, toplumsal kültürün ifadelendiği, kendi özünü buradan aralar çeşitli biçimlere büründüğü ve bu anlamda işlev kazandığı bir üretim-etkinlik alanıdır.

Yine sanat, bir bütün olarak ve tek tek her dalında ilericiğin, devrimciliğin bütünleştiriciliğinin temsilcisidir ya da öyle olması gerekir. Sanat anlayışında bu görüşle itilafa düşenlerin, sanatı toplumun üzerinde görenlerin "sanatlarının" ayaklarını nereye bastığını açıklamak gibi bir zorunlulukları vardır. Ancak zaten sanatı toplum üstü tanımlayanların kendi açılarından böyle bir dertleri olduğunu göremedikleri de kuşku götürmez. Onlar bir ruhbanlar gürühu misali "yaratımları" da insan üstü görürler ve "yaratımlarına" tapınmakla günlerini doldururlar. Siyasal-sosyal-ekonomik-politik bir içeriği (öz) bulunmayan bu "yaratımlar" (biçim), onların -görelî aydınların- pazarlandığı ve tapındığı sürece gündemde olabilirler ancak (işlev). Ama sadece o kadar. İşlevi bu popüleriteyle sınırlıdır ve ne topluma ne de iddia edildiği üzere sanatın kendisine (sanat için sanat) bir katkısı yoktur. Sanatın yalnızca "aydınların" işi olduğuna varan bu bakış, topluma ulaşmadığı, kendini dayatmadığı içindir ki, toplumu yadsımakla son bulur. Ve ünlü kral hikayesinde olduğu üzere sanatı yalnızca "akıllıların" yapıp onların anlayabileceği komedisine dönüşür. Halbuki Kral Çıplak!

Düşününüz ki, bir toplumun "bireyleri" (bu bakışa göre toplum bir bütün olarak algılanmadığı için bireyleri) eğitim olarak üst seviyededirler. Belli bir refah düzeyinde yaşamaktadırlar ve güncel koşuşturmalarda boğulmanın aksine rahat iş olanaklarına sahiptirler. O zaman onların çok daha fazla düşünmeye zamanları olacaktır ve sanatı zevk için yapacaklardır. Öyle mi? Peki ama hangi sistem içerisinde? Bugün bu türden sayılabilecek birçok toplum var. Dişe dokunur tek bir sanatsal üretimlerinden bahsedebilir miyiz? Ya da toplumsal içerikten yoksun olup da, böylelerinin, tek bir sanat dalında dahi ön plana çıkıp kendini oturtmuş bir temsilcileri var mıdır? Varlarsa nerededirler?

Ya da dilerseiz kapsamı daha da daraltalım ki, konu spekülâtif bir bakışa malzeme olmadan kendi gerçekliğine ulaşsın. Modern toplumsal düzenin iki uzlaşmaz sınıfı var. Burjuvazi ve proletarya. Burjuvazi, bu baştan beri sözettığımız bakışın, yoz kültürün temsilcisidir. Proletaryaya ise toplumsal kültürün temsilcisi olmak kalıyor. Burjuva kültürün "yoz" luğu bir klişe gereği değildir elbette. Elindeki ajitasyon propaganda olanaklarıyla (medya), pazar ve reklam olanaklarıyla (piyasa) ve üretim tekelleriyle, dahası yasaları, sansürü vb. tüm

herşey burjuvazinin tekeli altındayken, bu sınıfın kendisi tek bir ilerici sanatsal faaliyetle kitlelere seslenebilmiş midir? Peki ya Hasan Hüseyin Korkmazgil, Nâzım Hikmet, Rıfat Ilgaz, Aziz Nesin, Yılmaz Güney, Fakir Baykurt? Kimden yanadırlar ve eserlerinde kimleri anlatırlar ki, bu denli kalıcı olabiliyorlar? Ya da daha geriye gidelim, Pir Sultanlar, Hacı Bektaşlar mı anılıyor bugün hala, yoksa "şair" Yavuz Sultan Selim, Kanuni Süleyman mı? Ya da burjuvazi bu seleflerini anamazken, bir gericiilik yaftası altında neden barbarlığın en ilkel yöntemiyle, yakarak, katlediyor Asım Bezircileri 34 "aydınla" birlikte?

İşte burjuvazinin kendi yarattığı mistik sanat bakışında dibe vurduğu nokta da tam burasıdır. Evet sanat aydınların işidir ve aydınlar ki, sanatın toplumsallığından güç alanlar ayaklarını oraya basanlardır. Onlar bu yüzden yüzyıllardır işlevlerini yitirmeden capcanlı ayakta durabiliyorlar. Mayakovski'ler, Gorki'ler, Tolstoy'lar, Brecht'ler, Neruda'lar bu yüzden erimiyor, yitmiyor. Geri eğitim düzeyli proletaryanın ilericiliği, aydınlığı bu başkaldırıya yattıyor ve onu doğal bir biçimde ilerici sanatın temsilcisi yapıyor. Eşyanın doğası gereği!

Evet gerçekten düşününüz, toplumsal üretimin zevk haline geldiği bir toplumsal sistemi düşününüz. İşte bu toplumda ancak salt zevk için yapılan üretim bir sanatsal nitelik taşıyacaktır. Çünkü kökenini toplumsal üretimin zevk için yapıldığı bir maddi zeminden alacaktır. Herhalde bu noktadan sonra niçin "şimdi" proletaryanın temsil ettiği toplumsal sanatın isyan demek olduğu, bir başkaldırının ifadesi olduğu yeterli açıklıkta ortadadır.

Burjuvazinin "sanat, sanatçı" diye lanse ettiği popüleritenin elbette bir işlevi var. Onun işlevi toplumsal sanatın önünde kült oluşturmak. Bilinçleri bulandırmak ve geri bilinçlere eş zamanlı olarak da geri maddi koşullara sözde alternatif göstermek. Dün paralı hale getirdiği okullarda okuyamayan yoksul çocuklarına ve ailelerine sahte umutlar dağıtmak. 6-15 yaş arası çocukların (sözde iş yasası gereği yasak olmasına rağmen) her tatil dönemi amele pazarlığında satılığa çıkarıldığı bir ülke gerçekliğinden bahsediyorsak eğer, bu şaşaalı sahte umut-sözde sanatçılık hiç de boş karşılanmamakta elbette. Ya da tümüyle bir ironi başyapıtları olan ve gerçeklikle hiçbir ilgisi olmayan 25-30 yıllık Yeşilçam senaryolarının döne döne renkli ekranlara taşınması hiç de raslantı eseri değildir. Burjuvazinin sanatı, tüm oyunculuk yeteneğiyle toplum önünde sarfettiği timsah gözyaşları ve çatlayan ar damarında ifade buluyor.

Kuşkusuz devrimcilerin, proletaryanın sanatının çok ayrı bir işlevi de var. Bu da popüler deyimle "ilk elden" özgür sanatsal gelişimin önünde "kült"e dönüşmüş bu yoz burjuva "tür"ünü siyasal-toplumsal arenadan silip atmak. Teknik anlamda değil, ama geri kalan tüm alanlarda. Çünkü, Kral Çıplak...

Kendi yaşamımızda da devrim!

Tek bir şeyi istiyordu; yaşamak, doğasıya yaşamak! Olabildiğince hızlı. Herşeyi bir ana sığdırarak. Ve olabildiğince yavaş. Anı atomlara parçalayarak, duymusayarak. O kadar çok renk, o kadar çok tad vardı ki yaşamda, hepsini keşfetmeliydi. Sırrını çözüp büyüsunü bozmalıydı herşeyin. Meraklıydı, inatçıydı. Tüm kapılarını yaşama açmıştı. Yaşama hırsı karşısında hiçbir engel, hiçbir tabu dayanmıyordu. Kutsal olan tek şey yaşamaktı. Ve yaşadıkça hep daha çok susuyordu... Herşeyi, herşeyi içine çekmeye çalışıyordu.

Çocukken kırlarda koşuyordu, yere uzanıp otları ısıırıyordu. Gereksiz yere avazı çıktığı kadar bağıyordu. Özellikle hayvanlar, bitkiler merakını uyandırıyor, arkasındaki gizi anlamaya çalışıyordu.

Sonra insanları keşfetti. Hem çok sıkıcıydılar, hem çok heyecan verici. Sanki birileri onları saatler gibi kurmuştu. Gündelik konuşmaları, dertleri, sevinçleri ne kadar da boş geliyordu. Öte yandan onca karmaşık ilişkiyi adeta bir denklem gibi çözmeye çalışıyordu.

Matematik ve edebiyat "anlama" isteğinin o dönemki karşılığıydı. Okudukça aslında bir akvaryumda yaşadığını farketti. Bu akvaryumu kırıp parçalamanın, okyanuslara ulaşmanın yolu neydi?

Bu soru bir isyanın öyküsünü de başlatıyordu. Her seferinde yeniden hız alıyor ve her seferinde yeniden akvaryumun camına tosluyordu. Onu farklı kılan işte bu tutkuydu. Yaşamak deyince özgürlüğü, özgürlük deyince yaşamayı anlıyordu. Onun dışında herşey anlamsız geliyordu. Bu tutkuyla ne kadar da hırçın, ne kadar da beencilidi. Oysa çoğalması, üretmesi, zorunluluğun özgürlüğünü kavraması gerekiyordu.

Felsefeyle tanıştı, diyalektikle, materyalizmle... Ve işte denklem yavaş yavaş tamamlanıyordu. Okuyor, tartışıyor ve yeniden okuyordu. Marksizmi kavradıkça tarihin sırrını çözüyordu.

"Proletarya", "devrim" ve "sosyalizm" bu tılsımlı kavramlar ona, yeni bir dünyaya ışık tutuyordu. Ama hala da bu sözcüklere, denklemi sonucuna götürecek formülü bulmanın dışında bir anlam yüklemiyordu. Fakat artık böyle de yaşayamazdı. Gerçek özgürlük değiştirmekti. Tarihin akışına hız katmaktı.

Duramazdı ve durmadı da. Yaşamı özgürlük tutkusuyla bir kez özdeşleşmişti. Ailesini, kurulmuş düzenini eski bir elbise gibi üzerinden çıkardı. Ve kendini okyanusun serin sularına bıraktı. Ne kadar da

soğuktu sular. Yüzmek ne kadar da zordu. Yine de coşkuyla kulaç atıyordu.

Herşeyden önce artık bir bütünün parçası olduğunu hissetmek ona heyecan veriyordu. Özgürlük tutkusu gerçekte insanlığa hastı. Ve bu "hastalığa" bulaşan bir daha kurtulamazdı.

Aynı amaçta bütünleşmiş bir grup insanla paylaşmak, fedakarca çalışmak, kollektifçe üretmek ona zor gelmiyordu. Bugüne dek hiç tatmadığı yoksunluklar, zorluklar onu yormuyordu. Aksine, daha fazla yaşadığını hissediyordu.

Ama yalnızlığın özgürlüğünü hala fazlasıyla seviyordu. Kurallarla, disiplinle bir türlü barışamıyordu. "Hemen şimdi"ye almıştı. Oysa olmuyordu. Daha çok inat, daha çok sabır, daha çok emek harcamak zorunda olduğunu her defasında yeniden anlıyordu.

Bu işte bıkip usanmak da vardı. Yorulup yeknesaklığa teslim olmak da. "Tüm bunlar ne için?" ve "gerçekten bir anlamı var mı?"... Evet, bu soruları soruyordu, sormaktan korkmuyordu. Doğru yanıtı ulaşmak için ise, formülün nesneleri olarak baktığı insanları gerçekten sevmesi gerekiyordu. Akademik bilgi bu sevgiyle yoğrulmadıkça gerçek bir bilinç öğesine dönüşmüyordu. Yani felsefi kopuşu maddi zeminine kavuşturmalıydı. İşçi sınıfının bilinçli bir unsuru gibi davranmak için bilmek yetmiyordu. İşçi gibi yaşamak, onunla özdeşleşmek gerekiyordu. Özgürlüğün zorunluluğu aslında şimdi başlıyordu. Aileden, düzenden biçimsel kopuşlar fazla bir yol aldırılmıyordu. Gerçek kopuş için, eski kimliğin kendisinde bir devrim gerekiyordu.

Tüm bunları düşünürken, faaliyet yürüttüğü bir işçi mahallesinde dolaşıyordu. Yıkık bir gecekonduunun merdivenlerinde bir parça ekmek kabuğu kemiren bir kız çocuğu gördü. Eski bir alışkanlığıydı, nerde burnundan sümükleri akan bir çocuk görse başını okşamadan edemezdi. Bu sefer de elini çocuğun başına götürdü, kirden keçeleşmiş saçları hafifçe karıştırdı. Çocuk başını kaldırdı ve ona vahşi bir bakış fırlattı. İşte o deli ışığı o an farketti. Tanıdıyordu kendisini. Aynı aşkla bağlanmıştı bu çocuk da yaşama, aynı tutkuyla kemiriyordu ekmeği, yaşamı özgürlükle özdeşleştirenlere has aynı gururla itmişti elini...

Bu çocuk için bile "yola devam!" demek için yeterliydi. Hayır, basit hümanist duygulara kapılmamıştı. Özgürlüğün zorunluluğunu kavramaya başlamıştı.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 225 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü
SB ve D. Avrupa Üzerine
(Tükendi) 450 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış
ve Platform Taslağı .. 125 000 TL.
4. Devrimci Harekette
Reformist Eğilim 300 000 TL.
5. Teori ve Program
Sorunları 400 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen
ve Ortadoğu (Tük.) .. 150 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler
ve İşçi Hareketi 350 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tük.)
(Roman: O. İyiler)..... 950 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı,
Değerlendirme
ve Kararlar..... 430 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist
Teorik Siyasal
Dergi (Tük.)..... 500 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist
Teorik Siyasal Dergi .. 500 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin
Yeni Dönemi (Tük.) .. 250 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar,
Işık, Daha Çok Işık 300 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı
(Tutanaklardan Seçmeler)
Devrimci Politika ve Örgütlenme
Sorunları 450 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu
Teorik-Programatik Perspektifler
ve Siyasal Değerlendirmeler
(Tük.)..... 430 000 TL.
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma
ve Yazılar, Kopanlar ve
Kapılanlar 340 000 TL.
17. Devrimci Gençlik Hareketi
Genişletilmiş 2. Bas. .. 400 000 TL.
18. Gebze Direnişinin
Ardından 125 000 TL.
19. 20 Temmuz Dersleri. 125 000 TL.
20. Dünya'da ve Türkiye'de
Özelleştirme
Saldırısı 125 000 TL.
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı
üzerine, Liberal Demokratizmin
Politik Platformu
Genişletilmiş 2. Bas. .. 150 000 TL.
22. EKİM 3. Genel Konferansı
Siyasal ve Örgütsel
Değerlendirmeler..... 450 000 TL.
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve
Proleter Sosyalizmi
(Z.Ekrem'e Cevap) 340 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı
Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar
(Tutanaklar) 560 000 TL.
25. Demokratizmi Savunmanın
Sınırları 140 000 TL.

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

Sevda'nın gözyaşları, Selda'nın marşları ve Savaş'ın insan hakları

Tarih 6 Temmuz '97. Amerikan bandıralı A Takımı programı sonlarına yaklaşıyor. Buraya kadar Savaş "abi" Diyarbakır sıra gecelerine malzeme olmuş bir yoksul kızın "yaşam"ının nasıl değiştiğini döne döne veriyor. O artık yalnız Diyarbakır sıra gecelerinin değil tüm Türkiye'nin malı... Ve artık, o zoraki öğrendiği Türkçesiyle şarkılar söyleyip milyonlara (\$) ulaşacak bir Kürt kızı. İnsancıl "abi" onun neden okuyamadığını, ağabeyinin sakat ayaklarının neden tedavi edilmediğini, "namusuna düşkünlüğüyle bilinen doğu insanının" neden tutup da 13-15 yaşındaki bir kızcağızı yalnız başına yöre kodamanlarının önüne çıkardığını araştırmıyor. Allahı pullayıp önümüze getirdiği vazelinli bir surat ve yaşının da etkisiyle çatallaşan bir sesle okunan bildik arabesk... Geleceğin starı faslı burada bitmiyor. Bir de kızın annesi çağırılmış. Belli ki çok yoksulluk çekmiş. Şimdi ulaştığı nimetlerse dünyaya bedel. Yaşasın abisi!

Rating rekortmeni program sürüyor. Sırada fuhuştan yakalanan Sevda Hanım var. Bu hanım suçsuz olduğunu kanıtlamak için bir hafta ölüm orucu yapmış. Kollarına serum takılmış, anası lapa yedirmiş. Kısacası işlemediği bir suçu yüklemek istemişler ve polis hayatında (buna dikkat) "ilk kez" yanlış

bir operasyon yapmış. Şimdi onun insan hakları ihlal olmuş. Bu durumda olayı çözebilecek bir kişi var, o da polis müdürü Ramazan Er! Ve çok geçmeden insanlık abidesi Ramazan amcası programı arayıp ilan ediyor ki: "Sevda suçu suzdu". İnsancıl abiyle Sevda sarılıyorlar. İki dakika önce, "beni cinsel malzeme yaptılar, ben mi istedim bunları" diye gözyaşları döken Sevda bu kez seviç gözyaşlarına boğuluyor. Tabi asıl arada olanlar var ki!.. Sahnede Selda Bağcan. Selda diyor ki, bak kızım bir tek sana yanlış yapılmıyor. Ben üç kez hapis yatım bu ülke zindanlarında. Neden bana da yanlış yaptı polis! Hayır Selda Bağcan, sen ki, pürüzsüz sesinle, okuduğun umut türkülerinle, Koçerolarınla taht kurmuşsun bu ülkenin devrimcilerinin gönlünde. Hayır Selda Bağcan, sen marşlarını okudun devrimin. Belki de bilmeden yüreklendirdin çalışmaya çıkan bir militanı, dağa çıkan bir gerillayı... Hayır Selda Bağcan polis sana yanlış yapmadı. En doğrusuydu bu sistem açısından. Ve sen Selda Bağcan, borçlusun bu ülkenin devrimine, devrimcilerine, proleter sanat anlayışına. Onlar borçlu değil, ama sen borçlusun. Ancak anlayamadığın tek şu var ki, kolayından sarfedilen, yüreksizce okunan devrimin

argümanları çok kolay dönüşür karşı devrimin argümanlarına. Ve koca tarih şahittir iyiniyetlerin ihanete dönüşmesine...

Bu kadar kolay "insan hakları", "ana" vb. lafazanlıkların döndüğü bu rating programında, güya "hümanizm" adına emekçilerle böylesi alay eden bir programda ne arandığını bir yana koyalım. Sırtından geçindiğin böylesi bir kitle önünde "kahraman" Ramazan Er'e nereden aldığın hakla armağan edebilirsin Nazım'ın şiirlerini? Değil üç kere, üçyüz otuz üç kere yatsan zindanlarda böylesi bir şeyin hesabını veremezsin. Tam da zindan direnişlerinin, SAG ve Ölüm Oruççularının yıldönümü günlerde, 12 devrimci şehidin anısı bu kadar tazeyken. Sevda patlamış silikonları ve çatlamış ar damarıyla bir haftadır açlık grevindeymiş! Ya tüm ihtişamıyla direniş abidesi Cumartesi Anaları? Ya dikilirlerse yarın karşına. Sanırmısın ki okurlar aynı türkülerini bir daha seninle? O şiir ki, tanıklıktır günde üç vakit zindandan yükselen tek sese. İnanmıştır, güvenmiştir ve omuz vermiştir devrime. Nazım'ın kavaklı şiiri ve polis müdürü Ramazan Er! İşte budur devrimi terkedenlerin gidebileceği tek yer tarinin çöp sepeti!

O. Erdem

Burjuvazinin "Che seviciliği"

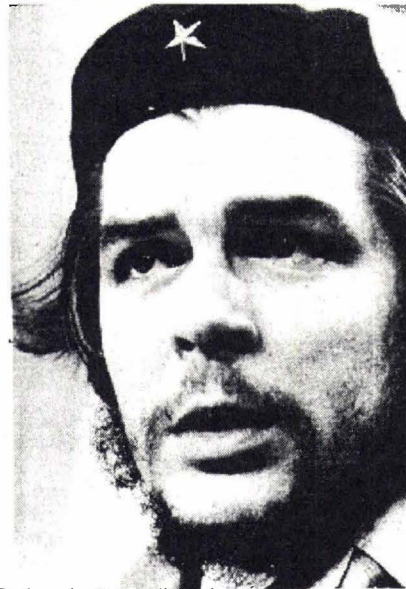
Devrimci kişiliği ve eylemleri dışında birçok konuda burjuva basının konusu olan Che, bu sefer de kemiklerinin bulunması olasılığıyla gündemde.

Che 1928'de Arjantin'de doğdu. Tıp fakültesini bitirdikten sonra çeşitli araştırmalarda bulunmak üzere önce Guatamala'ya daha sonra ise Meksika'ya gitti. 1956 yılında burada Fidel Castro ile tanıştı. Ve böylece 28 yaşında iken devrimci yaşamı da başlamış oldu. Küba devrimine katıldı. 3 yıl sonra muzaffer devrimci birliklerin başında Havana'ya girdi. Devrimden sonra Küba'da Ulusal Banka Genel yönetmenliği, Sanayi Bakanlığı gibi görevlerde bulundu.

1967'de tüm görevlerinden istifa edip devrimi tüm Latin Amerika'ya yaymak amacıyla Bolivya'da gerilla yaşama tekrar döndü. Aynı yıl içerisinde ABD'li ve işbirlikçi güçlerle girdiği çatışmada yaralı olarak esir düştü ve kurşuna dizildi.

Öldürülmesinde rol oynayan Amerikan generali Gray Prado, Che'nin cesedini yaktıktan sonra küllerini uçakla Amerikan ormanlarına savurdularını söyledi. Çatışmada yalanan Bolivya'lı askerler ise onu yalıyor ve Che'nin cesedini elleri kesik halde öldürülen diğer gerillalarla birlikte toplu mezarlara gömüldüklerini söylüyordu.

Peki 30 yıldır değil mezarı ondan kalan herşeyi yok etmeye çalışan burjuvazi nereye gömüldüğü bilinmemesine özen gösterirken neden şimdi tutum değiştirdi? Peki neden 30 yıldır Bolivya'lı askerleri yalanan Gary Prado şimdi fikir değiştirmiştir? Bolivya hükümeti kemiklerin Che'nin olması henüz bir olasılıkken, neden bu konuda alel acele kararlar almaktadır?

Daha da önemlisi bitmez kabusu Che'yi burjuvazi neden bu tarzda gündemine almaktadır?

Tüm bu soruları burjuvazinin böylesi durumda genel bir hareket tarzı üzerinden açıklamak/anlamlandırmak mümkündür.

Küba devrimi tüm dünyada büyük bir yankı uyandırdı. Fakat özellikle Küba'yı arka bahçelerinden biri olarak gören Amerika için büyük bir şok oldu. Devrimin önderleri Fidel Castro ve özellikle Che dünya halkları için birer esin kaynağı haline geldiler.

Che'nin Bolivya'da tekrar gerilla hayatına dönmesiyle gözü iyice dönen ve korkuları gittikçe artan ABD emperyalizmi onu vurarak yok edebileceğini zannetti. Fakat sanıldığının aksine bu Che'nin daha da efsaneleşmesine yol açtı. Bu durumda burjuvazi, bu devrimci özünden arındırarak bir Hollywood

yıldızına dönüştürmenin yolunu tuttu. Che'nin aşklarına "özel bir hassasiyetle" yaklaşması, Che markalı biralara, resminin basılı olduğu saatler, tişörtler ve kirli politikanın birer ürünüdürler.

"Che'nin kemiklerinin bulunması" olayı ise bu oyunun son versiyonudur. Olay bir yandan bir devrimciyi "kendinden arındırma" operasyonunun bir parçası ise, diğer yanı ise Che şahsında burjuvazinin devrime ve devrimcilere karşı gittikçe büyüyen korkusunun ifadesidir.

Son söylediğimiz bir ifadesi olarak Bolivya İçişleri Bakanı Viktor Hugo Canelas, gerillaların cesetlerinin ailelerine verileceğini ve Bolivya'nın tarihindeki bu kanlı sayfanın kapanmış olacağını söyledi. Bay Canelas Che'yi Bolivya'dan çıkartabilmeyi umuyor böylece.

Aklınca Che'nin hayaletinin Bolivya'da dolaşmasını böylece engelleyeceğini sanıyor.

Genel planda ise burjuvazi, Che'nin sanıldığı gibi büyük ve erişilmez biri olmadığını, eninde sonunda insan olduğunu, karşılarına çıkan herkes gibi yok edildiğini emekçilerin beynine kazımak isetemektedir.

Fakat bu çaba boşunadır. Che emekçilerin yüreğinde asıl yerini çoktan almıştır. Yüreğimizde taşıdığımız bu ölümsüz nefere birgün verebileceğimiz en güzel hediyeyi, dünya devrimini vereceğiz.

Bu iğrenç kampanya karşısında ise işçi ve emekçilere Che'nin yarattığı değerleri anlatmalı; Che'yi yargısız infaz eden burjuvazinin "Che seviciliği"nin ve kopardığı gürültünün arsanındaki iğrenç yüzünü bir kez daha teşhir etmeliyiz.

“Sistemin sert ve cesur adımlarımız karşısında yıkılacağı gün mutlaka gelecektir!”

Merhaba sevgili dostlar ve işçi kardeşler;

Ben Ekon Elektronik'te çalışan bir işçiyim. Çoğu işyerinde olduğu gibi bizde de birtakım sorunlar yaşanmakta. Şu an ki mevcudumuz 190 civarında. Mevcudumuzun çoğunu genç arkadaşlar oluşturmakta. İşyerimizde işlerin yoğun oluşundan dolayı yeni işçiler alınmakta. Fakat alınan işçiler için yaş sınırlaması uygulanmakta. Genellikle genç ve bilinçsiz işçiler alınmakta. İlk üç ay denemeye tabi tutuluyor ve üç ay sonra sigortaları yapılacak deniliyor. Fakat sigortaları yapılmıyor. İşyerimizde daha oyun çağında sayılabilecek, çocukluğunu yaşamak yerine evlerine bir dilim ekmek götürebilmek için sistemin getirmiş olduğu kötü ve zor şartlar altında çalıştırılan çocuklar var. Onları o halde gördükçe içimiz sızlıyor, yüreğimiz yanıyor; ama yine de bu zor koşullar altında çalışıp ailelerine yardımcı olmaya çalıştıklarından dolayı hepsini candan kucaklayıp alınlarından öpmemiz gerekiyor.

İşyerimizde sigortasız ve son derece düşük maaşla çalıştırılan oldukça çok arkadaşımız var. Esir muamelesi uygulanıyor. Yemeklerimiz oldukça kötü. İçinden böcek çıktığı oluyor. Şeflerimize yemekleri beğenmediğimizi, daha düzenli bir yemek istediğimizi söyledim. Fakat pek olumlu yanıt alamadım. Verdikleri cevap şöyle: “Olur böyle şeyler, doğaldır.” Ben de kendilerine çok yanlış düşündüklerini, önleminin alınabileceğini ve mutlaka alınması gerektiğini söyledim. Çünkü bu insanlar bu kadar kötü şeylere layık değil. Her zaman herşeyin en iyisine layık. Şefimiz tutumundan vazgeçerek önlemini alacağını söyledi.

İşyerimizde ayrıca soğuk su sıkıntısı da yaşanmakta. Bir tane dolap var ve bu yetersiz kalıyor. Arkadaşlarımız sıcak su içmek zorunda kalıyor. İşlerin yoğunluğu bakımından sıkı bir mesai uygulaması var ve zorunlu hatta bazen pazar günleri dahi çalışma var. Mesaiye kalmak istemeyenlere ise işten atılma tehditleriyle ve ihtar yazarak gözdağı vermeye çalışıyorlar. Hatta bir arkadaşımız pazar mesaisine gelmeyeceğini söylemesine rağmen zorunlu olarak yazdılar ve arkadaşımız pazar mesaisine gitmediği için ihtar aldı. Halbuki iş kanunlarında işçi belirli saat mesaiye bırakılabilir. O belirli saati doldurduktan sonra işçiyi zorlayamazlar; ancak işçi isterse o saatin dışında fazla mesai yapar.

İşyerimize oldukça çok yeni arkadaşlar geliyor. Fakat çalışma

düzenini beğenmedikleri için bir gün çalışıyor, ertesi gün işi bırakıyorlar. Önceden çalışma düzenimiz daha da kötüydü. Ocak ayındaki zamda öğlene kadar iş bırakma eylemi yapmıştık. Bu eylem idareyi şok ederek bize sınırlı da olsa birtakım şeyler kazandırmıştı. Şu anda Temmuz ayı geliyor. Zammın yine düşük verileceğini düşünerek birkaç öncü arkadaş diğer işçi arkadaşlarımızı bilinçlendirmeye çalışıyoruz. Şeflerimiz geçen zamdaki eylemin bu zamda da tekrarlanmaması için elebaşı olarak şüphelendikleri, ben ve diğer birkaç arkadaşımıza göz hapsi uyguluyor. Bize iyi niyet göstererek kendi taraflarına çekmeye çalışıyorlar ve bize bir takım oyunlar oynamak, yani bizden laf alabilmek için ispiyoncular dahi soktuklarını tahmin ediyorum. Ama biz yine de oynanan bir takım kötü oyunlara karşı yılmadan işçi arkadaşlarımızı örgütlemeye çalışmalarımızı sürdüreceğiz. Onların bize karşı oynadıkları birtakım kötü oyunlar aksine bizi kamçılayarak daha da hırslandırıyor ve bu seferki zamda işverenin karşısına tek bir vücut, tek bir yumruk ve tek bir ses olarak daha cesur, daha inançlı hak arama tavırlarıyla çıkmayı düşünüyoruz.

İşçi arkadaşlarımızın oluşturacağı birlik ve dayanışmanın, sistemin getirmiş olduğu işçi sömürme politikasını ezip, zincirlerini kırarak, hedeflerine birgün mutlaka ulaşacağına eminim. Bizim işverenlere ve sisteme karşı verdiğimiz mücadele, bir kavgadır ve biz bu kavgayı kazanarak sevdaya dönüştüreceğiz. Türkiye'nin her yerinde işçi sömürme, işçiye saldıрма politikası uygulanmakta. Türkiye kapitalizminin ağır bir ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımın içine girdiğini, burjuvazinin sürdürmekte olduğu sömürü sisteminin önemli güçlüklerle karşılaştığını göstermiştir. Burjuvazi önündeki önemli sorunları kapitalist sistemin yapısı gereği çözme olanağı bulamamıştır. İşçi sınıfının git gide bilinçlenmesi, artan talepleri nitel yönden gelişerek siyasal yaşantımızda ağırlığını duyurmaya başlamıştır. Biz bu sömürücü düzene karşı başkaldırmış, ayaklanmış işçi ve emekçileriz. İşverenlerin, işçiler karşısında boyun eğecekleri, sistemin sert ve cesur adımlarımız karşısında yıkılıp aciz duruma düşecekleri günü şimdiden görür gibiyim. Metal İşçileri Bülteni Platformunda diğer işçi, emekçi arkadaşları aramızda görmeyi umut ederim. Tüm işçi arkadaşları en içten duygularıyla selamlıyorum.

“Kirli savaşa alet olma! Askere gitme!”

Ben yirmi yaşında bir gencim. Yaşadığımız kapitalist sömürü düzeninin yasalarına göre askerlik zamanım geldi. Fakat gitmeyeceğim. Askerlik benim gibi milyonlarca gencin ortak sorunudur. Bu yazıda, sömürgeci sermaye düzeninin askerliğini reddimin nedenlerini paylaşmak istiyorum.

Yaklaşık 4.5 yıl öncesine kadar, askere gidilmeli mi, gidilmemeli mi ikilemi kafamda hiçbir şekilde yer almıyordu. Askerlik, klasik vatan sevgisi edebiyatı nedeniyle değil, fakat gidilmesi mecburi bir hayat aşamasıydı gözümde. Ta ki komünistlerle tanışana, onlarla kaynaşana kadar. Kişiliğim, yaşamım ve kafamdaki sorular birer birer yerli yerine oturmaya ve cevaplanmaya başlamıştı. Aynı zamanda işçi bir ailenin ferdi olarak, sermaye düzeni altında çektiğimiz sefalet, uğradığımız haksızlıklar tüm bunların yarattığı sorunlar, komünistlerle sancılı olsa da bütünleşmemi gerekiyordu.

Neden Askere Gitmeyelim?

Bu dünya'ya ve Türkiye'ye egemen olan kapitalist sistemdir. Kapitalizm kendisini, işçilerin, emekçilerin ürettiği tüm değerlere el koyarak var eder. Kar güdüsü bu sistemin yaşam nedenidir. Kar güdüsünün karşısında, emeğin, insanlığın hiç değeri yoktur. İşçilerin, emekçilerin, ezilen insanların bugün çektikleri tüm acıların, sefaletin sorumlusu bu kapitalist düzendir. Kapitalist kar güdüsü, başka ulusların topraklarını işgal edip, dillerini yok sayıp, tarihini inkar edecek denli sömürgecidir.

İşte askerlik yukarda tarif ettiğimiz kapitalist düzeninin sömürgeci emellere kaniyla, canıyla direnen Kürt halkı, T.C. ordusunun sayısız katliam genişimiyle karşı karşıya geldiler ve halen geliyorlar. Askerlik, erkek olmanın şartı diye sunulsa da, bu bir aldatmaca, vahşetin kılığıdır. Vatan, millet, sakarya edebiyatıyla T.C. ordusunun askerleri o kadar

kişiliksizleştirilip vahşileştiriliyorlar ki, gerilla cesetlerinin ırzına geçip, kadını erkeği, çocuğuyla öldürecek kadar aşağılaşıyorlar.

En son Metris Cezaevi olayları sırasında askerlerin tutsakları nasıl vahşice dövdüklerinin görüntüleri anlattıklarımızın en son örneğidir. Gene fazla değil, bundan kısa zaman önce Güney Kürdistan'da Türk askerleri faşist efendilerinin emriyle, Kürt halkını kondularında sokaklarda ve hastanelerde hunharca katlettiler. T.C. sermaye düzenin tüm bu kirli yöntemlerini, savaştan emekçi ailenin çocuklarından oluşan askerlerle gerçekleştirilmektedir. Şimdi bu gerçekler ortadayken, askere gitmek, kirli savaşa alet olmak değil de nedir ?

Gitmeyelim de ne yapalım?

En başta ”yakalarlar zorla götürürler”, “gidip geleyim, kurtulayım” vb. endişe ve korkuları üzerimizden atmamız gerekir.

Kapitalist sistem, sömürüsüne, katliamlarına, baskılarına devam ettikçe, başkaldırıları da olacaktır. Kürdistan tarihinin en örgütlü başkaldırısını yaşıyor. Türkiye’li işçi ve emekçiler sömürüye, sahte dostlara, ihanete başkaldırmaya başlıyor. Suyun altı güçlü akıyor. Tarihteki son sömürücü sistem olan kapitalist sistem de, tarihteki diğer sömürücü sistemler gibi miladını doldurmuştur ve yıkılmaya adaydır. Komünistlerin mücadelesi büyüyor, her gün daha çok işçi ve emekçiyle omuz omuza oluyor.

Gençler, görevimiz devrimcilerle komünistlerle omuz omuza vermektir. Yeter ki biz bu kararı alalım. Devrimci ve komünistler her taraftadır. Sömürgeci sistemin çarklarında öğütmek yerine, enerjimizi sosyalist ihtilalin inşasında kullanalım.

Askere değil, komünist gençlik saflarına katıl!

Askere gitme, sömürüye alet olma, kardeş kanı dökme!

Bir Kızıl Bayrak okuru / ADANA

AŞTİ İşçisi Direnişe Hazırlanıyor

Grev sonrası işveren, sendikali işçileri sendikadan istifa etmeye zorlamaktadır. Amaç sendikayı AŞTİ’de bitirmektir. Sendikadan istifa etmeyen işçilerin birimden birime sürülerek iş akitlerini feshedilmektedir. SSK’da raporlu olan işçiler de bu uygulamaya dahil edilmektedir. Grev sonrası yaklaşık olarak 15 işçinin akitleri feshedildi. Çöp toplama taşeron firmada iken, işveren temizliği sendikali işçilere vermiştir. Sendikali işçilere ayda 27-28 milyon ödenirken, sendikasız işçilere ortalama 75 milyon ödenmektedir. Bunun üzerine Tüm-Tis olağanüstü toplanarak işverenin tutumunun devamı halinde direnişe geçme kararı aldı.

Devrime ve

viva C

dünya

halklarına

adanmış

bir yaşam!

(14/7/1928-9/10/1967)

H
E

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete